jack higgins
Parola
valhalla exchange

Bu Dizi
Doğan Hızlan
Başkanlığında
Bir Kurul
Tarafından
Hazırlanmaktadır.

Birinci Baskı: Nisan • — 1977
Altın Kitaplar Yayınevi

JACK HIGGINS

Parola

VALHALLA EXCHANGE

Dilimize Çeviren:
Zeynep Avcı KARABEY

© Copyright: Jack Higgins — Kesim Ajansı
Altın Kitaplar — 1977

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUZUNCU BÖLÜM
ONUNCU BÖLÜM
ON BİRİNCİ BÖLÜM
ON İKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM

BİRİNCİ BÖLÜM

Ölüler Gününde, çocuklar, dünyadan ayrılan kişilerin mezarlarına yiyecekler, hediyeler götürüp bırakırlar Bolivya'da. Hıristiyan ve putperest geleneklerinin ilginç bir karışımı, olayların gelişmesine de bakılırsa oldukça yerinde. Ama Bolivyalı köylülerin batıl inançlara en çok saplanmış olanları bile ölünün kalkıp da bu fırsattan yararlanmak isteyeceğine inanmaz. Oysa ben buna inanıyordum.

La Huerta, yüksek And dağlarının tepelen arasında gözden uzak, beş altı bin nüfuslu, maden ocakları bulunan bir kasabaydı. Uzak ve ıssız, Peru'dan doğrudan doğruya uçak seferleri yapılmadığı için Lima'dan bir Amerikan maden şirketine kargo getiren eski bir DC 3 uçağıyla geldim. Kasabaya vardığımızda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, ama her nasılsa küçük terminal binasının dışında bekleyen bir taksi vardı. Sürücüsü kalın bıyıklı, şen bir yerliydi. Sarı muşamba bir yağmurluk giymiş, başına hasır bir şapka takmıştı. Uçaktan bir müşterinin çıkmış olmasına hem şaşırmış, hem sevinmişe benziyordu.

«Otele mi, senyor?» diye sordu valizimi alırken.

«Excelsior Oteli'ne,» dedim.

«Zaten başka otel yok, senyor.» Gece lam basının aydınlığında dişleri parlıyordu. «Bir tek o var.»

Taksinin içi kokuyordu, orasından burasından sular sızıyordu. Tepeden aşağı, kasabanın ışıklarına doğru inerken anlaşılmaz bir sıkıntı kaplamıştı içimi. Ne demeye buradaydım? Daha önce de birçok kez yapmış olduğum şeyi neden yapıyordum? Doğruluğu kesin olmayan bir öykünün peşinden koşuyordum. Ve kasabanın, her biri merkeze giden açık kanalizasyonlu, düz damlı, çökmeye yüz tutmuş evlerle dolu, her köşede yoksulluk ve pisliğin göze çarptığı karmakarışık sokaklarına vardığımızda, içimdeki sıkıntının giderilmesinde La Huerta da bir işe yaramadı.

Bir kaç dakika sonra kasabanın merkezine ulaştık. Tam ortada koloni

günlerinden kalma oldukça ilginç, büyük bir çeşme vardı. Su, peri heykellerinin ağızlarından, burun deliklerinden fışkırıyordu. Hâlâ iş görüyor olması küçük bir mucize gibi geldi bana. Otel öteki uçtaydı. Taksiden İndiğim zaman bir takım insanların sağımdaki kemerin altına doluşmuş olduklarını gördüm. Bazıları karnaval giysileri içindeydiler ve nemli havada duman kokusu vardı.

«Nedir bütün bunlar?» diye sordum.

«Azizler Yortusu, senyor. Festival zamanı.»

«Pek fazla eğleniyora benzemiyorlar.»

«Yağmur yüzünden.» Omuz silkti. «Havai fişekler için kötü oluyor. Üstelik asık yüzlü bir festivaldir bu bizim için. Birazdan sevdiklerini anmak için mezarlığa gidecekler. Ölüler Günü deriz. Daha önce işitmiş miydiniz, senyor?»

«Mexico'da da var aynı gelenek.»

Parasını verip taksiyi gönderdikten sonra merdivenlerden çıkarak otele girdim. La Huerta'daki her şey gibi iyi günler görmüş bir otel olduğu belliydi, ama şimdi pembe badanalı duvarların boyaları dökülüyordu, tavanda rutubet izleri vardı. Resepsiyon memuru telâşla gazetesini elinden bıraktı. Bir müşterinin varlığı karşısında taksinin sürücüsü kadar o da şaşırmıştı.

«Bir oda istiyorum.»

«Başüstüne senyor. Kaç gün için?»

«Bir gece. Sabah Peru'ya döneceğim.»

e

Yabancıların söz konusu olduğu yerde hükümetin direttiği deli saçmalıklarını yapabilmesi için gerekli evrakımı uzattım. Giriş kaydımı yaparken, «Burada işiniz mi var, Senyor?» diye sordu. «Belki maden şirketiyle?»

Cüzdanımı açarak on dolar çıkartıp dikkatle kayıt defterinin yanına, tezgâhın üstüne bıraktım. Yazmayı kesti. Kara gözleriyle yaptıklarımı izliyordu.

«Lima gazetelerinin birinde Pazartesi günü burada birinin öldüğü yazıyordu. Alanda, tam kapınızın önünde yere düşüp ölmüş. Söz: konusu edilmesinin nedeni polisin, bavulunda 50.000 dolar ve değişik adlar altında üç pasaport bulmuş olması.»

«A evet. Senyor Bauer. Arkadaşı mısınız, Senyor?»

«Hayır, ama görürsem tanıyabilirim belki.»

«Ölü kaldırıcısının yanında. Bu gibi durumlarda cesedi bir hafta kadar tutar, akrabalarını ararlar.»

«Bana da öyle söylediler.»

«Bu olayla ilgili kişi Polis Şefi Teğmen Gomez'dir. Polis karakolu meydanın öteki yakasında.»

«Böyle durumlarda polisin yardımcı olduğunu hiç görmedim.» İlkinin yanına bir on dolar daha koydum. «Ben gazeteciyim. Bir öykü çıkabilir bunun altından. Bu denli basit.»

«Şimdi anlıyorum. Bir gazetecisiniz.» Gözleri parladı. «Size nasıl, yardımcı olabilirim?»

«Bauer hakkında bana ne anlatabilirsin?»

«Çok az, senyor. Geçen hafta Sucre'den geldi. Bir arkadaşıyla buluşacağını söyledi.»

«Buluştu mu kimseyle?»

«Bildiğim kadarıyla hayır.»

«Nasıl bir adamdı? Tarif et.»

«Altmış beş yaşlarında, belki daha fazla. Evet, daha yaşlı olabilir, ama kesin söylemek güç. Her zaman hayat dolu olduğu izlemini uyandıran tip adamlardan. Boğa gibi birisi.»

«Neden böyle diyorsun?»

«Güçlü yapılı. Uzun boylu değil, anlatabiliyor muyum, ama geniş

omuzlu.» Kollarını gerdi. «Kalın, güçlü bir boyun.»

«Şişman mıydı?»

«Hayır, şişman denilemez. Ancak sağlam bir kişi, güçlü bir görünüş. Alman aksanıyla çok iyi İspanyolca konuşuyordu.»

«Bunu farkedebilir misin?»

«Evet, Senyor. Buraya bir dolu Alman mühendis gelir.»

«Giriş kaydını görebilir miyim?»

Göstermek için defteri bana doğru çevirdi. Adımın yazılı olduğu satırın bir üstündeydi kaydı. Pasaportuyla ilgili bilgiler ve yanında Bauer'in imzası vardı. Tarih atmış, Avrupalılar gibi yedi rakamını çizgili olarak kullanmıştı. Başımı sallayarak paraları resepsiyoncuya doğru ittim.

«Teşekkür ederim.»

«Senyor.» Yirmi doları alarak göğüs cebine tıkıştırdı. «Size odanızı göstereyim.»

Saatime baktım. On biri biraz geçiyordu. «Ölü gömücüye gitmek için çok geç oldu.»

«Hayır, senyor, gece nöbetçi bulunur. Burada gelenekler, ne olur ne olmaz düşüncesiyle üç gün, gece gündüz gözlenir ölü.»

«Bir yanlışlık yapılmasın diye mi?»

«Evet, senyor.» Üzgün gülümsedi. «Ölümden sonrası yoktur artık, insan emin olmak ister. Soldaki ilk sokağa sapın, ölü gömücü o yolun, sonunda. Gözünüzden kaçmaz. Kapının üzerinde mavi bir lamba yanar. Nöbetçinin adı Hugo'dur. Ona sizi Rafael Mareno'nun gönderdiğini söyleyin.»

«Çok teşekkürler,» dedim resmiyetle.

«Her zaman emrinizdeyim, senyör. Dönüşünüzde birşeyler yemek isterseniz, hazırlayabilirim. Bütün gece görevdeyim.»

e

Gazetesini eline aldı ve ben holü geçerek dışarı çıktım. Karnaval yürüyüşü başlamıştı. Maxico'da gördüklerim gibiydi. En önde cehennem ve ölüm tanrılarını temsil eden giysiler içindeki, bir kaç kişi ellerinde yanan meşaleler taşıyorlardı. Ardından ellerinde mum tutan, daha şimdiden yağan yağmurla sırılsıklam olmuş çocuklar geliyordu. En geride büyükler, sepetler içinde yiyecek ve meyve taşıyorlardı. Birisi alçak sesle, dokunaklı bir biçimde flüt çalmaya başladı. Bir trampet ona eşlik etmeye başladı. Bunun dışında tam bir sessizlik içinde yürüyorlardı. Yolumuz aynıydı, ben de yağmurluğumun yakasını kaldırarak peşlerine takıldım. Ölü gömücünün yeri hemen göründü, Mareno'nun söylediği gibi kapısının üstünde mavi bir ışık yanıyordu. Biran durup kalabalığın yürüyüşünü izledim. Flütün ve trampetin sesi garip bir biçimde etkileyiciydi. Ancak onlar başka bir sokağa dönüp gözden kaybolduktan sonra kapıdaki zili çaldım.

Bir süre yağmurdan başka hiç bir ses işitilmedi. Yeniden zili çalmak için elimi uzattığımda içerde kıpırtılar olduğunu, birisinin ayaklarını sürüyerek yaklaştığını duydum. Kapının üzerinde göz hizasında bir kapak açıldı, karanlıkta solgun görünen bir yüz belirdi.

«Hugo musun?»

«Ne istediniz, senyör?» Ses bir fısıltı halinde çıkıyordu.

«Senyor Ricardo Bauer'in cesedini görmek istiyorum.»

«Belki sabaha olabilir, senyor.»

«Rafael Mareno gönderdi beni.»

Bir an duraklama oldu, sonra kapak kapandı, kilit sesleri işitildi, kapı gıcırdayarak açıldı. Bir deri bir kemik, çok yaşlı bir adam elinde gaz lambası orada duruyordu. Birdenbire kalkıp yürümeye karar vermiş emanetlerinden biriydi sanki. İçeri girdim, kapıyı kapattı.

«Beni izleyin lütfen senyör.»

Kısa bir koridordan geçerek meşe ağacından bir kapıyı açtı. Ölüm kokusunu aldım hemen. Soğuk havada ağırlaşmış yoğun bir tatlılık. Bir an durakladım, sonra peşinden gittim.

Gölgelerle dolu bir odaydı. Tek ışık tavanın ortasından sarkan bir

zincire asılmış gaz lambasından geliyordu. Daha önce bir kaç kez Palermo ve Viyana'da gördüğüm —ki Viyana'daki kıyasla daha gelişmişiydi— tip bir bekletme morguydu. Odanın öteki yanında belki bir düzine kadar tabut vardı, ama önce beni birkaç basamakla çıkılan bir platforma götürdü. Üstünde bir masa, iskemle duruyordu.

e

Büyülenmiş gibi aşağı, gölgelere doğru baktım. Her tabutun üstü açıktı, içindeki ceset rahatça görülebiliyordu. Parmaklardan birine, masanın üzerinden geçerek eski bir çana bağlanmış ipin bir ucu iliştirilmişti.

Elindeki lambayı masanın üstüne bıraktı. «Şu çanı çalan çıktı mı bugüne değin?» diye sordum.

«Çanı mı?» Şimdi, çok yaşlı, en azından seksen yaşında olduğunu, yüzünün kuruluğunu, gözlerinin nemliliğini görebiliyordum. «Bir kez, senyor, on yıl önce. Genç bir kız. Ama üç gün sonra yeniden öldü. Babası gerçeği kabullenmek istemedi. Bir ay ayırmadı yanından. Sonunda polis işe el koymak zorunda kaldı.»

«Neden bunu yapmak zorunda kaldıklarını anlıyorum.»

Bir defter açarak mürekkepli kalemi hokkaya batırdı. «Senyor Bauer'le akrabalığınız var mı? Resmi kayıtlara geçirmem gerekli.»

Cüzdanımı açarak on dolarlıklardan bir ta ne çıkarttım. «Resmî bir şey değil, dostum. Yolu buraya düşen bir gazeteciyim sadece. Hikâyeyi işittim de, belki tanırım diye düşündüm.»

Bir an durakladı, sonra mürekkepli kalemi elinden bıraktı. «Dediğiniz gibi olsun, Senyor.» Lambayı aldı. «Bu yandan.»

Arka sıradaki son tabuttu. Yaşlı adam lambasıyla kırmızı dudakları, parlak dişleri, dolgun, yuvarlak yanakları aydınlatınca şok geçirir gibi oldum. Ve sonra anladım ki mezarcı üzerinde çalışmıştı biraz. Sanki incelemem için önüme, bir mumyacının mumyası, makyaj içinde gerçek

dışı bir yüz, gördüğüm hiç bir fotoğrafa benzemeyen bir şey, konmuştu. Otuz yıldan sonra ne bekleyebilirdi ki insan? Kırkbeş ve yetmiş beş arasında büyük, büyük bir ayrılık vardı.

Zil çalınca sanki yerimden tavana kadar sıçradım, ancak sonra dışardan geldiğini anlayabildim. Hugo, «İzninizle, senyor.» dedi, «Birisi geldi.»

Beni Bauer'in tabutu yanında bırakıp ayaklarını sürüyerek oradan uzaklaştı. Yüzükleri varsa bile almış olmalıydılar. Güçlü elleri göğsünün üstünde kenetlenmişti, parmaklarının arasında bir ip duruyordu. Temiz mavi bir giysi giydirmişlerdi. Beyaz yakası, koyu renk kravatı vardı. Gerçekten görülmeye değerdi.

e

Koridordan gelen sesler dikkatimi çekti. Biri kesinlikle Amerikalıydı. «İngilizce biliyor musun? Hayır mı?»

Sonra aynı ses kötü bir İspanyolcayla, «Bauer adlı adamın cesedini görmek istiyorum, çok uzun yoldan geldim ve zamanım kısıtlı,» dedi.

Hugo karşı gelmeye çalıştı. «Senyor, saat çok geç,» belli ki bir kenara itilmişti.

«Ceset nerde? İçerde mi?»

Bir nedenle, altıncı his deyin isterseniz, karanlık bir köşeye gizlendim. Bir dakika sonra böyle davrandığıma çok sevindim.

Odadan içeri girerek bir an durakladı. Lambanın aydınlığında beyaz saçları ışıldıyor, yağmurluğunun üstündeki yağmur damlaları parlıyordu, omuzları dimdikti. Askerlere özgü yapısını hâlâ taşıyordu. Yetmiş beş yaşında olduğunu sadece saçının beyazlığı ve kırpılmış bıyıkları belli ediyordu.

Böylesine şaşırdığım başka bir anı hatırlamıyorum. Karşımda bir zamanların efsanesi, Şeref Madalyası. Gümüş Yıldız, Askeri Madalya, Philippines, D-Day, Kore, hattâ Vietnam Madalyaları sahibi General

Hamilton Canning duruyordu. Ayaklı bir tarih, yaşayan Amerikalıların en saygınlarından biri...

Sert, özelliği olan bir sesi vardı. Rahatsız edici değildi, ama yaşamının büyük bir bölümünde kendi yolunu bulmuş bir kişinin otoritesini taşıyordu.

«Hangisi?»

Hugo topallayarak önüne geçti, lambayı yüksekte tutuyordu. Ben köşeye iyice büzüldüm. «Burada, senyor.»

Canning'in yüzü oldukça sakindi, karmaşayı, gerilimi, aynı zamanda bir çeşit umudu ancak gözlerinde okuyabiliyordum, tabutun yanında durmuş cesedin mumlanmış yüzüne doğru bakarken. Sonra umut pırıltısı yok oldu, gözlerindeki ışık söndü. Omuzları çöktü, ilk kez yaşını belli ediyordu.

Bıkkın bir biçimde dönerek Hugo'ya başını salladı. «Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim.»

«Aradığınız kişi bu değil miydi, senyor?»

Canning yeniden başını salladı. «Hayır, dostum, sanmıyorum. İyi geceler sana.»

Derin bir nefes aldı sanki eski haşmeti geri geldi, uzun adımlarla yürüdü gitti. Ben de bulunduğum yerden ortaya çıktım.

«Senyör... » Hugo konuşmaya başladı.

Ona susmasını işaret edip girişe doğru yürüdüm.

Canning kapıyı açtığında taksinin dışarıda durduğunu, sürücüsünün yağmur altında beklediğini gördüm.

General, «Artık beni otele götürebilirsin,» diyerek kapıyı ardından kapattı.

Hugo kolumu çekiştiriyordu. «Senyör, neler dönüyor ortada?»

«Bende bunu merak ediyordum Hugo,» dedim yavaşça. Hızlı hızlı yürüyüp koridordan geçerek dışarı çıktım.

e

Taksi otelin önünde duruyordu. Ben, ona doğru yaklaşırken deri ceketli, kasketli bir adam Ünlü Canning cazibesiyle gülümseyerek elini uzattı.

«İngiliz misiniz, Mr. O'Hagan?»

«Ulster yoluyla,» dedim. «Ama bunlara girmeyelim General.»

Yüzündeki gülümseyiş yok olmadı, sadece gözleri değişti, soğuklaştı, sertleşti ve yaşına göre şaşırtıcı bir güçle elimi sıktı. Büyüyü bozan bir tepsi içinde konyağımı getiren Rafael, «Siz bir tane daha ister misiniz, senyör?»

Canning yeniden tüm cazibesiyle gülümsedi.

«Sonra dostum. Sonra.»

«Senyörler.»

Rafael dışarı çıktı. Canning gözleri üzerinde, arkasına yaslandı, içkisinden bir yudum aldı. Yanıldığımı söylemeye çalışarak zaman kaybetmedi, sadece, «Daha önce karşılaşmış mıydın?» diye sordu.

«Onbeş dakika kadar önce ölü gömücünün bulunduğu sokakta,» dedim.

«Gölgelerin arasına gizlenmiş olduğumu söylemeliyim, böylece sizden daha avantajlı bir durumdaydım. Sonra yıllar önce basın toplantılarında da görmüştüm sizi. Ama zaten Hamilton Canning'i tanımayan birisi kendini askeri ve politik konular yazarlığında uzmanlaşmış sayamaz.»

«O'Hagan,» dedi. «The Times yazarı mı?»

«Öyle, General.»

«Akıllı bir gençsin evlât, ama seninle Çin hakkında konuşmamı hatırlat bana. Son zamanlarda o alanda oldukça çizginin dışına çıktın.»

Merdivenlerden inerek otomobile bindi. Taksi yağmur altında

uzaklaştı. Bir an gidişini izledim, Canning'in içinde olup olmadığını göremedim.

Rafael resepsiyonda değildi. Ben yağmurluğumun üstündeki yağmur tanelerini silkelerken solumdaki bir kapı açıldı, Rafael göründü.

Gülümsedi. «Başardınız mı, Senyor?»

«Pek sayılmaz,» dedim. «Biraz önce bir taksinin burdan uzaklaştığını gördüm.»

«Evet, otele yeni gelen Amerikalı Bay Smith'in pilotuydu. Özel uçağı ile La Paz'a gidiyormuş, ama kötü hava koşullan yüzünden buraya inmek zorunda kalmışlar.»

«Anlıyorum. Mr. Smith mi dedin?»

«Evet, senyor. Barda oturuyor, şimdi bir içki verdim kendisine. Belki siz de bir şey içersiniz?»

«Bir bardak konyak iyi gelir herhalde.»

Trençkotumun düğmelerini açarak peşinden gittim. Taş duvarları, rafları içki dolu barıyla zevkli bir odaydı. Canning bir elinde içki bardağı şöminede yanan kütüklerin karşısındaki bir koltukta oturuyordu. Başını kaldırarak baktı.

«Arkadaş, senyor,» dedi Rafael neşeyle. «Yeni bir müşterimiz. Senyor O'Hagan Senyor Smith. Konyağınızı getireyim,» diyerek dışarı çıktı.

«Yaşlı bir erkek kedinin bile sokağa çıkmayacağı bir gece, dediği kadar var büyükannemin.» Yağmurluğunu bir iskemlenin üstüne bıraktım.

«Uzman sizsiniz.» Bir sigara yaktım. «Bauer'den ne haber General?»

«Ne olmuş ona?» Arkasına yaslandı, kayıtsız bir rahatlıkla ayak ayaküstüne atmıştı.

Güldüm. «Peklâ, başka bir yol deneyelim. Siz bana Londra The Times gazetesinin oldukça tanınmış bir yazarının neden Lima'dan kalkıp onca yolu katederek bu fare deliğine gelip Pazartesi günü sokakta ölen Ricardo Bauer adlı adamın cesedini görmek zahmetine katlandığını sorun.»

«Tamam, evlât,» dedi üşengeç bir tavırla. «Sen söyle bana. Seni dinliyorum.»

«Ricardo Bauer,» dedim, «bir dolu bilirkişinin de söyleyeceği gibi Martin Bormann'ın geçen otuz yıl içinde Brezilya'da, Şili'de, Arjantin ve Paraguay'da zaman zaman kullandığı takma adlardan biri.»

«Martin Bormann mı?» diye sordu General.»

«Hadi, General. Reichsleiter, Martin Bormann, Nazi Partisi Genel Sekreteri ve Führer'in sekreteri. Hitler şürekâsının savaştan bu yana ne olduğu bilinemeyen bir üyesi.»

«Bormann öldü,» dedi yavaşça, «Berlin'den kaçmaya çalışırken öldürüldü. 1 Mayıs 1945 gecesi Weidendammer Köprüsünden geçerken havaya uçtu.»

«2 Mayıs günü erken saatlerde General. Gerçeği koyalım ortaya. Bormann sığınaktan saat 1.30'da da ayrıldı. Köprünün üzerinde top ateşine yakalandığını gören kişi Hitler'in şoförü Erich Kempka'ydı. Ama bu hikâye için çok yazık ki, Hitler'in Gençlik Lideri Arthur Axmann, Spree akarsuyunu Bormann'ın önderliğindeki bir grupla birlikte bir trenyolu köprüsünden yararlanarak geçti ve bu olay daha sonraydı.»

General başını salladı. «Ama Axmann, Lehrter istasyonu yakınında Hitler'in doktoru Stumpfegger ve Bormann'ın cesetlerini gördüğünü de açıkladı.»

«Ondan başka bu öykünün doğruluğunu kanıtlayacak bir şey söyleyen kimse çıkmadı. Çok inandırıcı doğrusu.»

General bardağını bırakıp çıkarttığı piposunun deri bir kesenin içindeki tütünle doldurmaya başladı. «Demek Bormann'ın yaşadığına inanıyorsun. Bu çılgınca bir düşünce gibi gelmiyor mu sana?»

«Beni oldukça karışık bir grubun içine katıyor,» diye yanıtladım. «Stalin'den başlayarak. Bormann'ı savaştan sonra Münih'de gören şoförü Jacob Glas gibi daha önemsiz ölümlülerin arasına. Sonra Eichmann var; 1960'da İsrailliler onu yakaladıkları zaman Bormann'ın yaşadığını söylemişti. Doğru değilse neden böyle söylesin ki?»

«Akla yakın bir görüş. Devam et.»

«Nazi avcısı Simon Wiestenthal, Bormann'ın yaşamakta olduğunda, hakkında düzenli raporlar aldığında diretmiştir her zaman. Ladislas Farago, Bormann'la yüzyüze mülakat yaptığını söylüyor. 1964'den bu yana Batı Almanya yetkilileri başına, 100.000 mark koydular. Nurnberg mahkemesinde savaş suçlusu olarak hüküm giydi, ölüm cezasına çarptırıldı.» Öne doğru eğildim. «Daha ne istiyorsunuz General? 1945 yılında İspanya'dan, Arjantin'e, Bormann'la birlikte şişme bir sandalla gittiğini ileri süren İspanyol hakkındakileri de işitmek ister misiniz?»

General ateşe bir odun daha atmak için eğilirken gülümsedi. «Evet, o adam bu iddia ile ortaya çıktığı zaman kendisiyle görüştüm. Ama Bormann bunca yıl hayatta ise ne yapıyordu?»

«Yaptığına *"Kameradan Werk"* adını vermişti. Almanya'da biten Nazizmi başka ülkelerde sürdürmek için, bir köşeye gizlediği altınları kullanıp kurduğu örgüttü *"Kameradan Werk"*. Savaştan sonra kaçak birçok Nazi bu örgüte dayanarak Almanya dışında çalışmalarını sürdürdü.»

«Olabilir.» Gözünü şöminenin alevlerine dikmiş, başını salladı. «Olabilir.»

«Bir tek şey kesin,» dedim. «Morgdaki ceset ona ait değil. En azından siz öyle düşünüyorsunuz.»

Başını kaldırarak baktı. «Neden böyle söylüyorsun?»

«Yüzünü gördüm.»

Başını salladı gene. «Hayır, Bormenn değildi.»

«Onun hakkında nerden haber aldınız? Bauer hakkında demek istiyorum. La Huerta'daki olaylar New York Times gazetesinin ön sayfasında yer alacak haber özelliği taşımazlar genellikle.» .

Elinde bir takım adların listesi bulunan bir ajanım var Brezilya'da. Güney Amerika'da herhangi biri hakkında en ufak bir haber alsa hemen bana bildirir. Ben de uçar gelirim.»

«Bu gerçekten çok ilginç geldi bana.»

«Bilmek istediğin nedir, evlât? Neye benzediği mi? Bu yarar mı işine? Orta boylu, kalın boyunlu, yanak kemikleri çıkık, geniş, oldukça acımasız

yüzlü birisi. Öylesine alelade görünüşlü ki bir kalabalığın içinde hemen gözden kaybedersin. Irmak bölgesinden, ya da herneyse, herhangi bir işçi. Alman halkı, basın tanımazdı onu. Ünvanların, madalyaların hiç bir anlamı yoktu Bormann için. İnandığı tek şey iktidardı.» Sanki kendi kendine konuşuyormuşcasına gözlerini ateşe dikmiş oturuyordu. «Almanya'da ki en güçlü kişiydi ve savaş sonrasına kadar kimse bunun farkına varmadı.»

Bir kasap,» dedim, «milyonlarca Yahudiyi ölüme gönderen bir kasap.»

«Aynı zamanda savaş yetimlerini, bakması için Baverya'daki karısına gönderen biri,» dedi Canning. «Nuremberg'de kendisine Bormann'ın nerede olduğu sorulduğu zaman Göring'in verdiği cevabı biliyor musun? *'Umarım cehennemde yanıyordur, ama bilmiyorum,'* dedi.»

Oturduğu yerden kalkarak barın arkasına geçip bir viski şişesi aldı. «Bir tane daha isler misin?»

«Rica edeceğim?» Ayağa kalkarak barın kenarındaki taburelerden birine oturdum.

«Konyak.»

Bardağıma konyak doldururken, «Bir zamanlar benim savaş tutsağı olduğumu biliyor muydun?» diye sordu.

«Bunu herkes bilir, General,» dedim. «Kore'de yakalanmıştınız. Çinliler iki yıl sizi Mançurya'da tutmuşlardı. Nixon bu nedenle sizi emekliliğinizden çekip alarak kendisiyle birlikte Pekin'e götürmedi mi geçen yıl?»

«Hayır, yani çok çok daha eskiden demek istiyorum. Daha önce de bir kez savaş tutsağıydım, ikinci Dünya Savaşının sonlarına doğru Almanlar yakaladılar beni. Baverya'da Schloss Arlberg'de. Ünlü tutsaklar için hazırlanmış özel bir yer.»

Ve ben bilmiyordum, çok eskilerde olduğu halde pek şaşırtıcı değildi. Zaten gerçek, süregelen ününü Kore'de kazanmıştı.

«Bunu bilmiyordum. General,» dedim.

Bardağına bir buz parçası atarak viskiyle doldurdu.

«Evet, sonuna kadar oradaydım. Alp kalesi, diye bilinen bölgede. Dr. Goebbels'in ustalıkla kullandığı propaganda unsurlarından biri. Müttefiklerin bu bölgeye girmekte çekingen davranmalarına, böylece, son günlerde üst kademedeki Nazilerin Berlin'den kaçarak sığınacakları emin bir dinlenme yeri haline geldi.»

«Hitler gidebilirdi, ama gitmedi.»

«Doğru.»

«Ya Bormann?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Aklımın hiç bir zaman kabul edemediği bir şey var. Kurnaz bir adamdı o. Herşeyin sonunun geldiği günlerde hayatta kalma şansını o çılgınca karmaşaya bırakmayacak kadar kurnaz. Gerçekten kaçmak isteseydi sonuna değin sığınakta kalacağı yerde, elinde hâlâ fırsat varken Berchtesgaden'e gidebilirdi. Bir plânı olmalıydı mutlaka.»

«Vardı elbette, evlât.» Canning yavaşça başını salladı. «Hayatın üstüne iddiaya girebilirsin bunun için.»

«Peki, siz nerden biliyorsunuz, General?» diye sordum usulca.

Bunun üzerine patladı, dikiş yerlerinden ayrıldı sanki.

«Çünkü gördüm onu, lanet olsun!» dedi hırsla. «Çünkü şimdi sana olduğum kadar yakın oturdum onunla, karşılıklı ateş ettik ellerimi boğazına geçirdim, anlıyor musun?» Durakladı, ellerini uzattı, sanki merakla inceledi onları. «Ve kaybettim onu,» diye fısıldadı.

Başı önünde barın üstüne yaslandı. Söyleyecek hiç bir şey bulamadığım uzun, uzun bir dakika geçti. Heyecandan yüreğim ağzımda bekledim. Sonunda başını yeniden kaldırdığında sakinleşmişti.

«Garip olan nedir biliyor musun, O'Hagan? İnanılmayacak şey nedir? Bunca yıl kendime sakladım bunu. Bu güne değin tanrının bir kuluna söylemedim.»

e

İKİNCİ BÖLÜM

Herhangi bir yerde başladı denilebilirse eğer, 25 Nisan 1945, Çarşamba sabahı Innsbruck'un bir kaç mil kuzeyinde başladı.

Jack Howard konvoyun en ardındaki kamyondan çıktığında gün yeni ışıyordu. Bıçak gibi soğuktu hava. Yerler toz toz, kuru bir karla kaplıydı. Ağaçlar arasına asılıp kalan yoğun sis dağları görmesini engelliyorsa da, geceyi geçirmek için durdukları yer Bavyera Alplerinin yükseklerinde bir vadi idi. Ardenler geldi aklına. Biraz ısınmak için ayaklarını yere vura vura zıpladı, sonra bir sigara yaktı.

Çavuş Hoover topladığı çalı çırpı ile bir ateş yakmıştı. Şimdi yalnızca beş kişi kalmış olan adamları ateşin çevresine çömelmişlerdi. Anderson, O'Grady, Garland ve bir zamanlar Glan Miller'la klarnet çalmış olan, bunu da durmadan herkese hatırlatan Finebaum. O anda eğilmiş alevleri üfleyerek canlandırmaya çalışıyordu. Howard'ı ilk gören o oldu.

«Hey, yüzbaşı kalkmış, suratı da pek iyi değil.»

«Bir de sen aynaya bakmayı denesen,» dedi Garland. «Papatya gibi misin sen sanki?»

«Onun benzediği tek çiçek osuruk otudur.» dedi O'Grady.

«Pekâlâ, ukalâ,» dedi Finebaum. «Babanın çaresine bak. Bundan böyle kendi fasulyeni kendin bulursun.» Hoover'a döndü. «Sorarım sana çavuş, ruhunun temiz kalmış tarafına sesleniyorum. Onlar için bunca yaptıklarımdan sonra bu kaynanalar bana bu davranışı mı reva göreceklerdi?»

«Pek berbat rol kestin Finebaum, farkında mısın ha?» Hoover alüminyum fincanına kahve doldurdu. «Yeniden vodvile döneceksen gece gündüz prova yapmalısın oğlum.»

«İyi ama,» dedi Finebaum, «biraz acayipçe özel bir derdim var son zamanlarda. Seyircimi kaybettim. Çoğu beni bırakıp öldü gitti.»

Hoover kahve fincanını kamyona götürdü, tek söz söylemeden

Howard'a verdi. Uzaklarda bir yerden gök gürültüsüne benzer sesler duyuldu.

«Seksen sekizlikler mi? » dedi yüzbaşı.

Hoover başıyla evetledi. «Hiç bitmeyecek mi bu? Aklım bir türlü almıyor, ne zaman radyoyu açsak, bu savaş bitmiş sayılır, diyorlar.»

«Bunu Almanlara söylemeyi unutmuşlardır belki.»

«Bak bu olabilir. Telsizle biz bildirsek olmaz mı?»

Howard başını salladı. «Yararı olmaz Harry. Bu Hansların seni ellerine geçirmeden teslim olacakları yok. İşin özü bu.»

Hoover homurdandı. «O anası belliler ellerini çabuk tutmazlarsa hava alırlar. Diyeceğim bundan ibaret. Yemek ister misiniz? Elimizde hâlâ yığınla savaş kumanyası var. Hem Finebaum dün gece sigara karşılığında beş altı kutu fasulye almış konvoydaki tankçılardan.»

«Kahve yeter, Harry.» dedi Howard. «Daha sonra belki yerim.»

e

Çavuş ateşin bulunduğu yere doğru yürümeye başladı. Howard kamyonun yanında bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, ayaklarını yere vurarak zıplıyor, sıcak kahve fincanını eldivenli parmakları arasında sıkı sıkı tutuyordu. Yirmi üç yaşında, rancerlerin yüzbaşısı olamayacak kadar gençti, ama savaşın gerektirdiği bir durumdu bu. Üzerinde buruş buruş bir pardesü vardı, boynuna yün örgü bir atkı dolamış, başına örgü bir bere takmıştı. Zaman zaman on dokuzundan fazla denemezdi onun için, ama dört günlük sakalı, içeri çökmüş gözleri ile şimdi o zamanlardan birini yaşamıyordu.

Bir zamanlar on dokuz yaşında olmuştu elbette. Ohio'lu bir çiftçinin oğluydu. Şair olmak, hayatını yazarak kazanmak tutkusu ile gazetecilik okumak için Columbia'ya gitmişti.

Çok eskidendi bu milattan önce. Savaş koşulları onu, Bavyera'dan

Berchtesgaden'e doğru ilerleyen 7. İngiliz Topçu Tümeninin bir kolunun keşif birliğinin başına getirilmesinden önceydi.

Hoover ateşin yanında çömeldi. Finebaum bir tabak fasulye uzattı. «Şimdilik istemiyor.»

«Tanrım,» dedi Finebaum. «Böyle de yaşanmaz ki.»

«Saygılı ol, Finabaum.» Hoover onu bıçağının ucuyla dürttü. «Yüzbaşıdan söz ederken biraz daha saygı göster.»

«Elbette ona saygı duyuyorum,» dedi Finebaum. «Ona deli gibi saygı duyuyorum! İkinizin birlikte Salerno'ya gittiğinizi, şu Hansların makinalı tüfekleriyle sizi Anzio'dan kıçınıza baka baka kaçırdığını, taburun dörtte üçünü ele geçirdiklerini ve sevgili yüzbaşımızın geri kalanları kurtardığını da biliyorum. Yüzbaşı Tanrının bir armağanıdır askerlere; onun için sık sık yemek yemeli. Pazar gününden bu yana iki lokmadan fazla bir şey atmadı ağzına.»

«Pazar günü dokuz adamını yitirdi,» dedi Hoover. «Unuttun mu yoksa?»

«O adamlar öldü —demek ki şu anda ölüler— tamam mı? Gücünü kaybederse bende dahil olmak üzere bir kaç tane daha yitirebilir. Yani şuna bakın! Öylesine zayıfladı ki üzerindeki leş gibi pardösüsü iki beden büyük duruyor. Kolejin birinci sınıfındaki küçük bir çocuğa benziyor.»

«Biliyorum,» dedi Hoover. «Gümüş Yıldız Nişanı ve Defne Yaprağından Taç verdikleri cinsten bir çocuk.»

Ötekiler güldüler. Finebaum kırılmış görünmeyi başardı. «Pekâlâ, pekâla. Çok ileri gittim. Sadece şimdi ölmenin çok aptallık olacağını düşünüyordum.»

«Herkes ölür,» dedi Hoover. «Er ya da geç. Sen bile öleceksin.»

«Tamam, ama burada değil. Şimdi değil. Yani D-Day'i, Omaha'yı, St-Lo'yu, Ardenleri ve arada ilginç bir kaç yeri daha ölmeden atlattıktan sonra burada, bir avuç İngiliz askerine dadılık ederken ölmek aptallık gibi geliyor bana.»

«Hemen hemen dört yıldır aynı tarafı tutuyoruz,» dedi Hoover. «Yoksa farkında değil miydin bunun?

Finebaum, yanında yaveriyle birlikte kendilerine doğru yaklaşan konvoyun kumandanı Albay Denning'i başıyla işaret etti. «Bu adamların böyle giyinip ortalıkta dolaşmalarını nasıl engelleyebilirim?» Albayla yaveri dağlı İskoçyalılardandı ve gösterişli Glengarry şapkalarından giyiyorlardı.

«Günaydın, Howard,» dedi Denning iyice yaklaşınca. «Buz gibi bir hava. Kış geç geldi bu yıl, buralara.»

«Evet, Albay.»

«Haritaya bir göz atalım, Miller.»

Yaver kamyonun yanında haritayı açtı, albay ortalara doğru bir yerde parmağını gezdirdi.

«Burası Innsbruck, biz şuradayız. Beş mil kadar sonra vadi bitiyor. Karşımıza Salzburg'a giden ana yolun geçtiği bir kavşak çıkıyor. Orada başımız derde girebilir, sen ne dersin?»

«Olabilir, Albay.»

«İyi. Otuz dakikaya kadar hareket edeceğiz. Önderliği senin almanı, öteki jipini gözcülük etmesi için önden göndermeni istiyorum.»

«Emredersiniz, efendim.»

Denning'le yaveri uzaklaştılar. Howard, Hoover'e ve herşeyi işitecek kadar yakında bulunan ötekilere döndü. «İşittin mi, Harry?»

«Sanırım, efendim.»

«İyi. Sen, Finebaum'u, O'Grady'i al. Garland ve Anderson benimle kalın. Hiç aksatmadan beş dakikada bir telsizle haber verin. Hadi, şimdi harekete geçin.»

Yerlerinden kalkarlarken, Finebaum üzgün bir sesle, «Kutsal Meryem, Tanrının Anası, ben sadece bir Yahudi çocuğuyum, ama biz günahkârlar için ihtiyacımız olduğu anda dualarını eksik etme üstümüzden,» dedi.

e

Radyoda haberler iyiydi. Ruslar sonunda Berlin'i kuşatmışlar, başkentin yetmiş beş mil güneyinde, Elbe Nehrindeki Amerikalılarla buluşarak Almanya'yı ikiye bölmüşlerdi.

«Şimdi Berlin'e giriş, çıkış sadece hava yoluyla yapılabilir, efendim.» dedi Anderson, Howard'a. «Artık daha çok dayanamazlar, teslim olmak zorundalar. Yapabilecekleri tek mantıklı şey bu olur.»

«Bilemiyorum,» dedi Howard. «Bana kalırsa, senin adın Hitler, ya da Gobbels, ya da Himmler olsaydı ve önüne tek çıkar yol olarak kısa bir mahkeme ile uzun bir ip konsaydı, yakalanıncaya dek elinden geldiği kadar çok sayıda karşı tarafın adamlarından öldürmeye çalışırdın.»

Jipi kullanan Anderson'un yüzünü endişe kapladı. Garland'ın durumunda değildi o. Evliydi, iki çocuğu, beş yaşında bir kızı, altı yaşında bir oğlu, vardı. Direksiyonu öyle sıktı ki ellerinin üzerindeki boğum yerleri beyazlaştı.

Sen katılmamalıydın, ihtiyar, diye düşündü Howard. Daha kolay bir yol bulabilirdin. Birçoğu buldu.

Başkalarının acılarının söz konusu olduğu yerde duygularının böylesine nasırlaşmış olması garipti, ama savaştı bu. En çirkin yanlarıyla bile ölüm çıktı mı karşısına, kayıtsız kalıyordu. Uzun zamandır, bir cesetin başında duyguları etkilenmiyordu. Öyle çok görmüştü ki. Önemli olan tek şey. Ölüm gerçeğiydi.

Radyoda tıkırtılar oldu. Hoover'in sesi açıkça işitilebiliyordu.

«Şeker Sıfır İki'den, Şeker Sıfır Bir'e. Beni işitiyor musunuz?»

«Dokuzuncu kuvvet,» dedi Howard. «Neredesin, Harry?»

«Kavşağa vardık, efendim. Görünürde tek bir Hans yok. Ne yapalım?»

Howard saatine baktı. «Orada kalın. Yirmi dakikaya kadar yanınızda olacağız. Tamam ve bitti.»

Mikrofonu yerine bırakarak Garland'a döndü.

«Garip, orada birşeyler bekliyordum onlardan. Kavga çıkartmak için iyi bir yer. Gene de...»

Birdenbire korkunç bir uğuldama oldu kulaklarında. Sanki büyük bir rüzgâr onu kaldırdı ve sürükledi. Yeryüzü sarsıldı, sonra nasıl olduysa bir çukurda buldu kendini. Garland yanındaydı, miğferi ve kafasının büyük bir kısmı yoktu yerinde. Jip, ya da geride kalan kısmı, yan dönmüştü. Arkadaki Cromwell tankı alev alev yanıyor, içindeki cephane, bir havai fişek gösterisi gibi, patlıyordu. Üniforması alevler içinde bir asker çıktı tankın içinden, yere düştü.

Bunda gerçek gibi görünen bir şey yoktu hiç bir şey. Sonra Howard nedenini anladı. İşitmiyordu. Patlama yüzündendi belki. Sanki herşey su altındaymışçasına yavaş hareket ediyordu, gürültüsüz, hattâ fısıltısız. Elleri kanlıydı. Dürbününü gözüne götürerek yolun öteki yanındaki ağaçlık tepeye doğru çevirdi. Hemen hemen aynı anda bir Tiger Tank çıktı ortaya. Tank silâhının yanında **SS** Panzer Birlikleri siyah Sturmbannfuhrer üniformalı, solgun yüzlü genç bir adam duruyordu, uluorta. Howard çaresiz bir durumda olanları izlerken bir mikrofonun kalktığını gördü. Dudaklar kımıldadı, sonra tankın silâhından alev ve duman fışkırdı.

e

Howard'ın öncü tankın silâhının yanında gördüğü adam 502. **SS** Ağır Tank Taburunun 3. Bölüğünden **SS** Binbaşı Karl Ritter'di, ve son beş dakika içinde olup bitenler belki de İkinci Dünya Savaşının tank harekâtının tek başına en çok iş becereniydi! Ritter bir tank ustasıydı, Rus hattında 120 zafer kazandığı iddia ediliyordu. İşini güç yoldan öğrenmiş, ne yaptığını çok iyi bilen bir adamdı. Tepenin kenarında kendisininkinden başka iki tankla birlikte çok güçsüz durumdaydı. O sabah gönderdiği bir keşif kolunun kendisine bildirdiği bir durumdu bu. Denning'in Salzburg yolu kavşağında bir belâ bekleyeceği apaçık ortadaydı. Bu nedenle daha önce saldırıya geçmek şarttı, başka yolu yoktu.

Çok başarılı olmuştu. Ritter'in özellikle seçtiği orman yolunun bu kısmında herhangi bir aracın geri dönmesi, ya da yön değiştirmesi olanaksızdı. Tankının 88'liğinden yaptığı ilk atış öncü jipi sıyırıp geçmiş,

araca takla attırıp Howard'ı ve adamını hendeğe yuvarlamıştı. Saniyeler sonra yapılan ikinci atış öndeki Cromwell tankını havaya uçurmuştu. Ritter nişancısı Çavuş Erich Hoffer'e emirler vermeyi sürdürüyordu. 88 olduğu yerde döndü gene ve bir dakika sonra arkadan gelen Bren silâhı taşıyıcısı üstüne tam isabet bir atış yaptı.

Tüm konvoy çaresiz bir tuzağın içine düşmüş, olduğu yerde kımıldanamaz bir durumda kalakalmıştı. Ne ileri, ne geri gidebiliyordu. Ritter eliyle bir işaret yaptı, öteki iki tank ağaçların arasından çıktı ve katliam başladı.

Üç 88'lik toplarının ve altı makinalı tüfeklerinin ortaya çıkmasından sonra geçen beş dakika içinde sekiz Cromwell tankı da dahil olmak üzere otuz zırhlı araç alevler içinde kaldı.

e

Önden giden keşif jipi Salzburg yolunun geçtiği kavşakta ağaçların arasında gizlenmiş duruyordu. O'Grady direksiyondaydı, yanında oturan Hoover sigarasını yakıyordu. Finebaum bir kaç metre ötede yola karşı bir ağaca sırtını yaslayarak çömelmiş, tüfeği dizlerinin üstünde elindeki bıçakla bir konserve kutusunun içinden fasulye yiyordu.

O'Grady on sekiz yaşındaydı. Sadece bir kaç hafta önce aralarına katılmıştı.

«İğrenç bir adam, biliyor musun, çavuş,» dedi. «Yalnız bir domuz gibi davranmakla kalmıyor, bir domuz gibi yiyor da. Hele hiç durmadan konuşması, herşeyden kötü bir şakaymışçasına söz etmesi yok mu?»

«Belki de ilgilendiği tek şey bu,» dedi Hoover. «Omaha'ya geldiğimiz zaman 123 kişiydik takımda. Şimdi seninle birlikte altı kişiyiz sadece. Sende bir bok etmezsin. Finebaum seni yanıltmasın. Öldürdüğü adamlar yüzünden elde ettiği yığınla madalyası var biryerlerde.»

Birden aşağıdan, vadiden ağır top ve makinalı tüfek gürültüsü yükseldi. Finebaum elinde tüfeği jipe doğru koştu.

«Hey, Harry, hoşuma gitmedi bu benim. Ne oluyor dersin?»

«Sanırım birisi kötü bir yanlışlık yaptı.» O'Grady'nin omuzuna vurdu. «Hadi evlât, buradan gidelim.»

Finebaum jipin arkasına atlayarak ağır makinalı tüfeğin başına geçti. O'Grady jipi geri çevirerek vadiye giden yolda ilerlemeye koyuldu. Sürekli ateş sesi geliyordu, arasına birbirini izleyen patlamalar karışıyordu, ve bir dönemeci döndüler, bir Tiger tankı kendilerine doğru ilerliyordu.

Finebaum'un elleri makinalı tüfeğin dipçiği üzerinde kenetlendi, ama hiç bir olumlu eyleme geçemeyecek kadar yakındılar, kaçacak yer yoktu. Bulundukları yerde yolun iki yanını yüksek çam ağaçları kaplamıştı.

O'Grady son anda bir çığlık attı, direksiyonu bırakarak kendini korumak istercesine kollarını başına doğru kaldırdı. Artık çok yaklaşmışlardı birbirlerine, Finebaum tankın üstündeki **SS** binbaşının şapkasının rozetinde ölümün kafasını görebiliyordu. Bir an sonra çarpıştılar. Finebaum tepe üstü çalılıklara fırladı. Tank amansızca ilerliyordu. Jipi ezmiş ardında bırakmıştı. Ve sonra da dönemeci dönerek gözden kayboldu.

Howard bir süre kendinden geçmişti, yanan başka bir Cromwell tankının cephanelerinin patlamasından çıkan gürültüler arasında ayıldı. Cehennemi bir görüntüydü; her yer duman içinde, can çekişenlerin çığlıkları, yanık et kokusu. Bir kaç metre ötede yerde. Albay Denning'in, elinde hâlâ sımsıkı tuttuğu tabancasıyla sırtüstü yattığını görebiliyordu. Ve onun ötesinde Bren topu taşıyıcısı bir ağaca yanlamasına yaslanmıştı, cesetler kan içinde birbirlerinin üstlerine yığılmışlardı.

Howard ayağa kalkmaya çalıştı, ama yapamadı, yuvarlanarak düşmeye başladı, birisi onu yakaladı.

Hoover, «Tamam, efendim, yakaladım sizi.»

Howard gözleri bulanık, başını çevirdi ve Finebaum'u gördü. «İyi misin, Harry?»

«O'Grady'i kaybettik. Yolun yukarısında bir tankla burun buruna geldi. Siz nerenizden yaralandınız?»

«Önemli bir şey değil. Kanın çoğu Garland'a ait. Onu ve Andrews'u

kaybettik.»

Finebaum ayağa kalktı, M.1'ini hazır durumda tutuyordu. «Kaz gibi avladılar bizi» dedi.

«Biraz önce Ölüm'le tanıştım,» dedi Howard. «Şapkasının üstünde çapraz kemikler ve gümüş bir kafatası bulunan siyah üniformalı, yakışıklı bir delikanlı.»

«Öyle mi?» dedi Finebaum. «Aynı adamla karşılaşmış olmalıyız.» Dudaklarının arasına bir sigara koyarak başını salladı. «Bu kötü. Kötü. Yani demek istiyorum ki şu boktan savaş bitti, gene de bir takım orospu çocukları beni yakalamaya çalışıyorlar.»

e

502. **SS** Ağır Tank Taburu, ya da taburun geride kalan kısmı, ana Salzburg yolunun üstündeki Lindorf köyünde geçici bir karargâh kurmuştu. Tabur komutanı Standartenführer Max Jager, ordugâh olarak yöresel hanı seçmişti.

Karl Ritter birinci kattaki yatak odalarından birini elde edecek kadar şanslı çıkmıştı. Otuz altı saatten beri ilk kez, büyük bir bitkinlik içinde uyuyordu. Çizmelerini bile çıkartamayacak kadar yorgun olduğu için üzerinde üniformasıyla sızıp kalmıştı.

Öğleden sonra saat üçte omuzuna bir elin değmesiyle uyandı, Hoffer'in üzerine eğilmiş durduğunu gördü. Ritter hemen doğrularak oturdu. «Evet, ne var?»

«Albay sizi istiyor, efendim. Acele olduğunu söylediler.»

«Mezarcılar için daha çok iş var.» Ritter parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirerek ayağa kalktı.

«Biraz kestirecek zaman bulabildin mi, Erich?»

Yirmi yedi yaşında ip gibi ince bir adam olan Hoffer başına siyah bir Panzer beresi takmış, tek parça, sonbahar desenli kamuflaj giysisi

giymişti. Harz dağlarından bir hancının oğluydu, dört yıldan beri Ritter'in yanındaydı ve her şeyiyle ona bağlıydı.

«Bir kaç saat.»

Ritter başına şapkasını geçirerek hoşuna giden biçimde yerleştirdi.

«Büyük bir yalancı olduğunu biliyorsun, değil mi Erich? Ellerin yağ içinde. Gene şu makinalarla uğraştın.»

«Birisinin uğraşması gerekli,» dedi Hoffer. «Yedek parça kalmadı.»

«**SS**'ler için bile yok.» Ritter alayla gülümsedi. «Herşey büyük bir karmaşa içinde olmalı. Bak bakalım biraz kahve ve yiyecek birşeyler bulabilir misin? Bir bardak içki de hiç fena olmaz doğrusu. Uzun süreceğini sanmıyorum.»

Hemen aşağı indi, bir emirber kendisini Albay Jager ve başka iki kumandanın masanın üzerine yayılmış haritayı inceledikleri hanın arka tarafındaki bir odaya götürdü.

Jager döndü, elini uzatarak yürüdü.

«Sevgili Karl, ne denli sevindiğimi anlatamam sana. Büyük, büyük bir şeref, sadece senin için değil, tüm tabur için.

Ritter şaşırmış görünüyordu. «Anlamadım efendim.»

«Elbette. Nasıl anlayabilirsin ki?» Jager eline bir emir kâğıdı aldı. «Ben bu sabahki olağanüstü patlamayı doğru bölüğe bildirdim elbette. Anlaşılan radyoyla Berlin'e haberi iletmişler. Biraz önce şunu aldım. Özel emir, Karl, senin ve Sturmscharfuhrer Hoffer için. Gördüğün gibi hemen yola çıkman gerekiyor.»

e

Hoffer biraz kahve —hem de gerçek kahve— ve kara ekmekle soğuk et bulabilmişti elbette. Tam onları bir sehpanın üzerine yerleştirirken kapı açıldı, Ritter içeri girdi.

Hoffer birşeyler olduğunu hemen anlamıştı, daha önce binbaşıyı hiç böylesine solgun görmemişti. Hele yüzünün zaten renksiz olduğu düşünülürse.

Ritter şapkasını yatağın üstüne fırlattı, siyah günlük ceketinin yakasında asılı Meşe Yapraklı Şövalye Haçını düzeltti.

«Bu kokusunu aldığım şey kahve mi, Erich? Gerçek kahve mi? Kimi öldürmek zorunda kaldın ele geçirmek için? İçki de buldun mu?»

«Steinhager, Binbaşım.» Hoffer şişeyi kaldırdı. «Daha iyisini bulamadım.»

«İyi, öyleyse, iki tane de bardak getirseydin. Birşey kutlamamız gerektiği haberini aldım şimdi.»

«Kutlamak mı, efendim?»

«Evet, Erich. Berlin'e bir yolculuğa ne dersin?»

«Berlin mi, Binbaşım?» Hoffer sersemlemiş gibiydi. «Ama Berlin kuşatılmış durumda. Radyo söyledi.»

«Gene de yeteri kadar önemli bir kişiysen Templehof, ya da Gatow'a uçarak gitmek olanağı var. Ve biz önemli kişileriz. Haydi doldur şu bardakları.»

Birden Ritter öfkelenmişti. Yüzü daha da solgunlaştı, bardağı almak için uzanan eli titriyordu.

«Önemli mi, efendim? Biz mi?»

«Sevgili Erich, biraz önce Şövalye Haçı madalyası ile ödüllendirildim. Bunu uzun zamandır beklediğimi söylemeliyim. Ve ben Kılıçları alıyorum, ama şimdi daha iyi bir şey söyleyeceğim. Führer'in kendisinden, Erich. Harika değil mi? Almanya tam bir felâketin eşiğinde, gene de o bizim için özel bir uçak bulabildiği gibi istersek yanımıza Luftwaffe savaşçısı da katabiliyor.» Deli gibi güldü. «Zavallı savaşı onun için filan kazandığımızı sanıyor herhalde.»

e

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

26 Nisan sabahı, tank cephanesi ile yüklü iki Junker 522 Berlin'in tam ortasındaki zafer sütunlarının arasına, uçak pisti olarak kullanılan bir yoldan yararlanarak indi.

Yolcu olarak sadece Karl Ritter ve Erich Hoffer bulunuyordu. Uçağın kapısından, anlatılması güç bir karşılıkta indiler. Onları Rösch adlı genç bir Luftwaffe[1] yüzbaşısı olan pilotları izledi.

(1) Alman Hava Kuvvetleri.

Hemen cephaneyi boşaltmaya başlayan askerler arasında dikkate değer bir panik vardı. Şaşılacak bir durum değildi bu; Rusların ağır topları fena ateşe tutmuştu kenti. Düzenli aralıklarla başlarının üzerinden geçen bir gülle arkadaki harap olmuş binaların bulunduğu yerde patlıyordu. Havayı sülfür dumanı ve toz kaplamıştı, herşey kara bir renge bürünmüştü.

Rösch, Ritter ve Hoffer sığınmak için yakınlarındaki bir duvarın yanına koşarak çömeldiler. Genç pilot onlara sigara uzattı.

«Ölüler Kenti'ne hoş geldiniz,» dedi. «Dante'nin yeni Cehennemi.»

«Bunu daha önce de yapmış mıydın?» diye sordu Ritter.

«Hayır, yeni bir gelişme bu. Hâlâ hava yoluyla Templehof ve Gatow'a girebiliyoruz, ama oradan buraya karadan gelmek olanaksız. İvanlar tüm hatlarımıza girdiler.» Alayla gülümsedi. «Gene de zaman okursa onları geri püskürteceğiz, söylemenin gereği yok. Nasıl olsa başvurabileceğimiz bir kıdemli askerler ordusu var. Volkssturm birlikleri, çoğu ondört yaşlarında. Arada pek fazla birşey kalmadı, Hitler'in —tanrı bize bağışlasın— dışında elbette. O birkaç bölüğe bedel, siz öyle düşünmüyor musunuz?»

İçinde bir çavuşun ve **SS** askeri polis sürücünün bulunduğu bir arazı otosunun gelmesiyle kesilen tatsız bir konuşma. Çavuşun üniforması lekesizdi, boynunda pırıl pırıl bir yakalık vardı.

«Sturmbannfuhrer Ritter misiniz?»

«Evet.»

Çavuş topuklarını birbirine vurdu, kolunu ileri uzatarak tam bir parti selâmı verdi, «General Fegelein, sizi Führer'in karargâhına götürmemiz için bizi gönderdi.»

«Bir dakikaya kadar geliyoruz.» Çavuş biraz uzaklaştı ve Ritter, Rösch'e döndü. «Garip bir oyun oynuyoruz.»

«Herşeyin sonu olan bu yerde mi?» Rösch gülümsedi. «Hiç olmazsa ben ayrılıyorum hemen., Charite Hastanesinden elli yaralıyı yanıma alarak en kısa zamanda burdan ayrılmak için emir aldım. Ama sen, arkadaşım, sanırım Berlin'den ayrılmak pek kolay olmayacak senin için.»

«Büyükannem iyi bir katolikti. Bana mucizelere inanmasını öğretti.»

Ritter elini uzattı. «İyi şanslar.»

«Sana da.» Rösch tepelerinden ağır 17,5 güllelerinden biri vınlıyarak geçerken içgüdüyle yere çömeldi. «İhtiyacın olacak.»

e

Sahra arabası Wilhelm Platz'dan geçerek Vosstrasse'ye sapınca karşılarına Reich Chanceliery binası çıkıverdi. Üzücü bir görüntüydü. Bombardıman altında yıkılmış, harap olmuştu, ardarda gelen bombalar hâlâ yıkma işini sürdürüyordu. Sokaklar bomboştu, her yana saçılmış taşlar, molozlar yüzünden sürücü dikkatle yolunu seçmeye çalışıyordu.

«Hey tanrım,» dedi Hoffer. «Böyle bir mezbahada kimse hiçbirşey yapamaz. Olanaksız.»

«Yeraltında,» diye karşılık verdi polis çavuş. «Rus bombaları ile Führer'in sığınağı arasında otuz metre kalınlığında bir beton var. Oradan kimse ulaşamaz ona.»

«Hiç kimse mi?» diye düşündü Ritter. «Gerçekten bu soytarı ne dediğinin farkında mı acaba, ya da patronları gibi o da deliliğin pençesine

mi kapıldı?»

Araba rampası hasar görmüştü, ama sahra arabasının içeri girebileceği kadar bir yer vardı gene de. Durdukları zaman bir **SS** nöbetçisi çıktı ortaya. Çavuş eliyle onu göndererek Ritter'e döndü. «Beni izler misiniz, lütfen? Önce General Mohnke'ye rapor vermeliyiz.»

Ritter askeri deri pardösüsünü çıkartarak Hoffer'e verdi. Altındaki siyah Panzer üniforması kusursuzdu, madalyaları, süsleriyle göz alıyordu. Eldivenlerini geçirdi ellerine. Çavuş belli bir biçimde etkilenmişti. Birlikte bir oyun oynadıklarının farkındaymışçasına, kendine düşeni isteyerek yaptığını gösterircesine hazırola geçti.

«Eğer Sturmbannfuhrer[1] hazırsa?»

(1) Fırtına gurubu binbaşısı.

Ritter başını salladı, çavuş çevik hareketlerle ilerledi, ötekiler onu beton duvarların arasındaki rutubet kokan koridorda izlediler. Mümkün olan her santimetrekarelik boşlukta askerler diz çökmüş oturuyorlardı. Çoğu uyuyordu. Görünüşlerine bakılırsa büyük bir kısmı **SS**'di. Bir kısmı baslarını kaldırıp yorgun, donuk gözlerle baktılar. Öyle ki Ritter'in terzi elinden yeni çıkmış görünüşünü bile şaşkınlıkla karşılamıyorlardı.

Yumuşak ve alçak sesle konuşuyorlardı konuştukları zaman. Hakim olan ses, dinamoların tekdüze uğultusu ve vantilatör sisteminin çıkardığı gülütü idi. Arada sırada tepelerindeki toprağın sarsılmasıyla titreşim oluyordu. Hava küflü, sülfür kokusu içinde tatsızdı.

e

General Mohnke'nin Ofisi de Ritter'in koridorlar labirentinden aşağı inerken gördüğü her şey gibi gösterişsiz bir yerdi. Her yerdeki gibi beton duvarlarıyla küçük ve sağlam bir oda. Bir masa, iskemle ve altı subayı tıkış tıkış içine alacak kadar küçük... Mohnke, Adolf Hitler Gönüllü Birliği'nin kumandanlığına getirilmiş bir **SS** Brigadeführerdi. Seçme olması gereken 2000 kişiden oluşan Gönüllü Birliği Karargâh çevresindeki son savunmayı yapması için kurulmuştu.

Gösterişli Ritter girince General Mohnke bir an durakladı. Odadaki herkes dönüp baktı, çavuş, Ritter ile ilgili emri masanın üstüne bıraktı. General çabucak okudu, gözleri parladı, masanın üstünden eğilerek elini uzattı.

«Azizim Ritter, sizinle tanışmak ne büyük bir zevk.» Telefona uzanırken ötekilere, «Sturmbannfuhrer Ritter, baylar, size sözünü ettiğim Innsbruck yakınındaki o inanılmaz zaferin kahramanı,» dedi.

Çoğu duruma uygun sesler çıkardılar, bir ikisi elini sıktı, ötekiler sanki şans almak istercesine uzanıp dokundular. Biraz sinir bozucu bir durumda bu. Mohnke telefonu elinden bırakınca Ritter sevindi. Mohnke, «General Fegelein, Führer'in sizi hemen görmek istediğini bildirdi,» dedi. Dramatik bir biçimde kolunu ileri doğru uzatarak parti selâmı verdi. «**SS** dostlarınız sizinle onur duyuyor, Sturmbannfuhrer. Zaferimiz, bizim de zaferimizdir.»

«Ben mi deliyim Erich, ya da onlar mı?» diye fısıldadı Ritter sığınağın daha derinliklerine doğru çavuşu izlerlerken.

«Tanrı aşkına, Binbaşı.» Hoffer elini kısa bir an Ritter'in kolunun üstüne koydu. «Böyle sözler söylediğinizi birisi işitecek olursa... »

«Pekâlâ, iyi davranacağım,» dedi Ritter yatıştırırcasına. «Öne geç Erich. Gelecek perdede neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.»

e

Führer barınağının en aşağılarına varmışlardı. Bu kısımda Führer'in özet adamlarından çoğunun, Goebbels ve ailesinin, Bormann ve Führer'in özel doktoru Ludwig Stumpfegger'in sığındıklarından haberi yoktu Ritter'in o zaman. Bormann'ın odasının bitişiğindeki oda General Fegelein'e aitti.

Mohnke'nin odasına benziyordu. Rutubetli beton duvarlı, küçük, için de bir masa, bir kaç iskemle, bir dosya dolabı bulunan bir yerdi. Mohnke, Çavuş kapıyı açarak bir adım yana çekildiğinde masanın üzerinde yayılı duran askeri haritalara eğilmiş, dikkatle inceliyordu.

Fegelein, yüzü oldukça ciddi başını kaldırıp baktı, ama Ritter'in görünce heyecanla güldü, onu karşılamak için telâşla masanın çevresinde dolandı. «Sevgili Ritter, ne büyük şeref. Führer sabırsızlanıyor sizi görmek için, inanın.»

Ritter'in bu adamı daha önce hiç görmediği düşünülürse bu kadar heyecan biraz fazlaydı doğrusu. Fegelein bir zamanlar **SS** süvarilerinin kumandanıydı. Ritter onun Şövalye Haçı nişanını aldığını, bu nedenle korkak olamayacağını biliyordu. Ama ovucunun içindeki eli gevşekti, alnında, saçlarının dibinde ter damlacıkları vardı. Korkak bir adam görünümündeydi. Ritter'in geçen bir kaç ay içinde yakından tanıdığı türden birisi.

«Biraz abartılmış olduğundan eminim. General.»

«Ve siz de. Sturmbannfuhrer.» Fegelein, Hofferin elini sıkmadı, ama kısacası başını salladı. «Harika bir uygulama.»

«Elbette,» dedi Ritter kuru bir sesle. «Herşeyden önce tetiğin üstündeki parmak oydu.»

«Elbette, sevgili Ritter, hepimiz bu gerçeği takdir ediyoruz. Öte yanda...»

Konuşmayı daha ileri götüremeden kapı açıldı, enli, biraz tıknaz bir adam İçeri girdi. Üzerindeki tek nişan herkesin gıpta ettiği, Weimar Cumhuriyeti döneminde siyasi suç yüzünden tutsak edilmiş kişilere verilen Kan Şeref Madalyasıydı. Elinde birtakım kâğıtlar tutuyordu.

«Ha, Martin,» dedi Fegelein. «Önemli miydi? Bu bayları gelir gelmez yanına götürmek üzere Führer'den emir aldım. Sturmbannfuhrer Ritter, Innsbruck yolu üzerindeki Çarşamba gününün inanılmaz başarısının kahramanı. Reichsleiter Bormann'ı elbette tanıyorsunuzdur, Binbaşı.»

Ama Ritter tanımıyordu; Martin Bormann, Almanların çoğunda olduğu gibi, sadece bir addı onun için. Parti büyüklerinin bulundukları fotoğraflarda resmine çok az rastlanan, ama akılda kalacak hiç bir özelliği olmayan bir yüz, bir kez görünce bir daha unutulamayan, bir Goebbels, ya da Himmler gibi değil.

Ve Almanya'nın en güçlü adamı, özellikle şimdi, Himmler kaçtıktan sonra, karşısında duruyordu. Reichsleiter[1] Martin Bormann, Nazi

Partisi'nin başı, Führer'in sekreteri.

(1) Nazilerin Devlet Bakanı için kullandıkları "bir unvan.

«Tanıştığımıza sevindim, Binbaşı.» Sertçe, gerekirse de çok gücü olduğunu belli edercesine elini sıktı.

Katı, ama garip bir biçimde yumuşak bir sesi vardı. Slavlar gibi çıkık yanak kemikleriyle geniş yüzü zalim bir ifade taşıyordu. «Reichsleiter.»

«Ve bu nişancınız, Koffer.» Bormann çavuşa döndü. «Çok keskin bir nişancı, ama siz Harz dağlıların, barut fıçısı üstünde süt dişlerinizin çıktığı düşünülürse.»

İlk kez birisi Hoffer'in sadece bir makina parçası olmadığını, bir insan olarak varlığını kabul ettiğini gösterecek biçimde davranıyordu. İstemeden etkilendi Ritter.

Bormann kapıyı açarak Fegelein'e baktı.

«Ben bekleyebilirim. Aşağıda görüşürüz nasıl olsa. Führer'le benim de işim var.»

Bormann dışarı çıktı. Fegelein karşısındaki iki adama döndü. Ritter siyah üniforması içinde çok gösterişliydi. Tek parça kamuflaj giysisi, dirseklerine kadar kıvrılmış kollarıyla Hoffer görünümü tamamlıyordu. Daha iyisi olamazdı. Tam Führer'in ihtiyaç duyduğu gibiydi.

e

Bormann'ın yattığı yer Parti büyüklerinin sığınağındaydı, ama ofisi oldukça stratejik bir biçimde Fegelein'inkinin yanına yerleştirilmişti. Böylece Hitler'le en yakın bir şekilde ilişkide bulunabiliyordu. Bir kapı telefon santraline ve genel haberleşme merkezine, öteki Goebbel'in özel ofisine açılıyordu. Tam kendinin hazırladığı biçimde Reichsleiter'in haberi olmadan hiç bir bilgi Führer'e gidemezdi ve ondan çıkamazdı.

Fegelein'den ayrılıp doğruca ofisine gittiğinde, 30 Marttan beri Zander'in yanısıra ikinci bir yardımcı olarak yararlandığı **SS** Albayı Willi

Rattenhuber'i masanın üstündeki haritaya eğilmiş buldu.

«Himmler'den hiç bir haber var mı?» diye sordu Bormann.

«Henüz yok. Reichsleiter.»

«O orospu çocuğu bir şeylerin peşinde, unutma bu sözümü. Fegelein de öyle. Onu izle, Willi, gözünü üstünden ayırma.»

«Evet, Reichsleiter.»

«Senden yapmanı istediğim bir şey daha var, Willi. 502. **SS** Ağır Tank tümeninden adı Ritter olan Sturmbannfuhrer şu anda Hitler'den Kılıçlar'ı almak üzere yanında bulunuyor. Fırsat bulduğun zaman onun hakkında rapor getir bana; hakkında edinebileceğin her bilgiyi istiyorum.»

«Reichsleiter.»

«Senden bu nedenle hoşlanıyorum, Willi, hiç bir zaman soru sormuyorsun.» Bormann, Willi'nin koluna vurdu. «Şimdi aşağı, bahçe sığınağına gidelim, onu sana göstereyim. İçimde bu adamın işime yarayacağını söyleyen bir duygu var.»

e

Bahçe sığınağında Führer'in çalışma odası, yatak odası, iki oturma odası, bir banyo bulunuyordu. Yakınında, yüksek düzeydeki konferanslar için kullanılan bir harita odası vardı. Hol giriş olarak ayrılmıştı. Ritter ile Hoffer orada bekliyorlardı.

Bormann merdivenlerin altında duraklayıp Rattenhuber'i gölgelik bir köşeye doğru çekti. «İyi görünüyor Willi, sen ne dersin? Şık üniforması, pırıl pırıl madalyaları, solgun yüzü, sarı saçları ile oldukça görkemli. Heini amca ondan gurur duyardı: Aryan ırkının tüm özelliklerini taşıyor. Bizim gibi değil, Willi. Hiç kuşku yok ki Führer'in üzerinde bir doping etkisi yapacak. Ağzının kenarındaki küçük, alaycı gülümsemeye dikkat et. Sana bu çocuktan umut olduğunu söyleyeyim, Willi. Yetenekli bir genç.»

Rattenhuber telâşla, «Führer geliyor, Reichsleiter,» dedi.

Hitler Gençliği üniforması içindeki yarım düzine kadar genç çocuğun yanında ayakta duran Ritter garip bir biçimde kendisini kopuk hissetti. Sanki, herşeyin gerçek gibi göründüğü, gene de inanılmaz olayların olduğu bir rüyadaydı. Örneğin sağındaki çocuklar. On iki, on üç yaşlarındaydılar, sanki cesareti simgelemek için oraya konulmuşlardı. Çocukların birinin başındaki ağır miğferin altından alnındaki sargı görünüyordu. Kan sızıyordu durmadan, ve çocuk sık sık üzerine ağırlığını verdiği ayağını değiştiriyordu, sanki düşmemek için.

«Omuzlar geri,» dedi Ritter yavaşça. «Birazdan burada olacak.»

Ve kapı açıldı. Hitler, dört bir yanındaki Fegelein, Jodl, Keitel ve yeni Genel Kurmay Başkanı Krebs'le birlikte dışarı çıktı.

Ritter daha önce birçok kez karşılaşmıştı Führer'le. Nuremburg toplantılarında konuşurken, 1940'da Paris'de, 1942'de Doğu Cephesini ziyarete geldiği zaman. Hitler'i, doğuştan insanların önderi yaratılmış, kendisini işitebilecek kadar uzaklıktaki herkesi etkileyebilecek sihirli bir konuşma sanatına sahip bir kişi olarak tanıyordu.

Ama o anda kapıdan içeri giren adam baştan aşağı başka birisiydi sanki. Kendisine bir beden büyük gibi duran üniformasının ceketi altındaki omuzları çökmüş, soluk yüzlü, çökük yanaklı, gözleri pırıltısını yitirmiş hasta, yaşlı birisiydi. Jodl'un uzattığı kutudan birinci İkinci Sınıf Demir Haç'ı alırken elleri titriyordu.

Hitler orada sıraya dizilmiş bekleyenlerin önlerinden geçerken bir iki yüreklendirici söz söylüyor, bazılarının yanaklarına vuruyordu. Sonra Ritter ve Hoffner'le karşı karşıya kaldı.

Fegelein, «Sturmbannfuhrer Karl ve Sturmbannfuhrer Erich Hoffer, 502. **SS** Ağır Tank Tümeninden,» dedi. Kahramanlık öyküsünü okumaya başladı. «25 Nisan günü sabah şafak söktükten hemen sonra... »

Ama Hitler elinin bir hareketiyle onu susturdu.

Koyu gözleri ateşlendi, Jodl'a nişanları vermesi için parmaklarını sabırsızca şaklatırken yepyeni bir enerji kazanmış gibiydi. Ritter kayıtsızca gözlerini ileri dikmişti. Ellerin kendisine önce hafifçe dokunduğunu, sonra, çok kısa bir an kolunu sımsıkı kavradığını hissetti.

Doğruca Hitler'in gözlerine dikti bakışlarını. O gözlerde, yalnızca bir

an için de olsa, kudret ve hırs alev alev parlıyordu. Kısık sesle, «Alman milleti adına Führeriniz size teşekkür ediyor,» dedi.

Hitler döndü. «Bu subayın başarısının bilincinde misiniz, baylar? Yanında yardımcı olarak yalnızca iki tank daha vardı ve o İngiliz 7. zırhlı tümeninin tüm bir kolunu imha etti. Tam otuz adet zırhlı aracı alevler içinde bıraktı. Bunu duyduğunuz halde savaşı kazanamayacağımızı hâlâ söyleyebilir misiniz? Bir tek adam böylesine bir başarı kazanırsa onun gibi ellisi neler yapmaz?»

Oradaki herkes rahatsızca kımıldandı. Krebs, «Elbette, Führerim. Sizin yaratıcı önderliğinizde herşey mümkündür,» dedi.

«Bu sözleri Goebbels yazıp ona vermiş olmalı,» diye fısıldadı Bormann yanındaki Rattenhuber'e. «Biliyor musun, Willi tüm bunlar beni eğlendiriyor. Sturmbannfuhrer'e bak. Genç, gururlu. Solgun yüzü ve siyah üniformasıyla Ölüm'ün ta kendisi. Bu duvarların dışında bizi neyin beklediğini hatırlatmak için gelmiş sanki.

Amerikan yazarı Poe'nun '*Kızıl Ölümün Maskesi*'ni okumuş muydun?»

«Hayır, okuduğumu söyleyemem, Reichsfeiter.»

«Okumalısın, Willi. Gerçeğin uzun zaman kilit altında tutulamayacağını anlatan ilginç bir hikaye.»

Bir emireri merdivenleri indi, Bormann ve Rattenhuber'in yanından geçti, gördüğü sahne karşısında duraksadı. Emirerini farkeden Krebs ona yaklaşarak parmaklarını şaklattı. Emirerinin uzattığı kâğıdı alarak hızla göz gezdirdi.

Hitler hızla o yana gitti. «Wenck'den haber mi var?»

General Wenck'in komutasındaki 12. Ordunun kuşatmayı yararak her an Berlin'in yardımına koşacağına hâlâ inanıyordu.

Krebs duraksadı. Führer, «Oku be adam, oku,» dedi.

Krebs yutkundu, sonra, «Wenck ile 9. Ordunun birleşmesine olanak yok. Yeni talimat bekliyoruz,» diye okudu.

Hitler'in öfkesi patladı.

«Aynen Pazar günkü hikâye. 11. Panzer Ordusunu **SS** Generali Steiner'e verdim, bölgesindeki tüm personeli de komutasına gönderdim, saldırmasını emrettim. Ne oldu sonunda?»

Söz konusu ordu yalnızca kâğıt üstünde vardı, birinin hayalinin ürünüydü. Ama mesele o değildi şimdi, çünkü kimsenin bu gerçeği Hitler'e söylemeye cesareti yoktu.

«Demek benim **SS**'lerim de beni terketti, onlara ihtiyacım olduğu sırada bana ihanet ettiler. Bu iş böyle yürümez, baylar.» Bir isteri krizine kapılmak üzereydi. «Ben hainlere ne yapacağımı bilirim. Temmuz komplosunu hatırlıyor musunuz? Seyretmenizi emrettiğim infaz filmlerini hatırlıyor musunuz?»

Döndü, peşinde Jodl, Keitel ve Krebs, harita odasına girdi. Kapı kapandı. Düşteymişçesine hareket eden Fegelein **SS** emirerlerinden birine işaret etti, çocukları götürdüler.

Çıt çıkmıyordu. Sonra Ritter, «Şimdi ne yapacağız. General?» diye sordu.

Fegelein irkildi. «Ne dediniz?»

«Şimdi ne yapacağız?»

«Ha, kantine gidin. Size yemek verilecek. Birşey için. Rahatınıza bakın.» Kendini zorlayarak gülümsedi, elini Ritter'in omuzuna koydu. «Bir süre keyfinize bakın. Binbaşı. Kısa zamanda sizi çağırtırım. Söz veriyorum, sizi yeni başarılar bekliyor.»

Bir emirerine başıyla işaret etti. Emireri önden giderek yolu gösterdi. Ritter ve Hoffer onu izleyerek merdivenlerden çıktılar. Bormann ve Rattenhuber daha önce çıkmışlardı.

Yukarı vardıklarında Ritter usulca, «Ne diyorsun tüm bunlara, Erich? Bir zırdelinin ölüme sürüklediği ufacık çocuklar, yaşlılar. Şimdi artık yapılanların faturasını ödemeye başlıyoruz galiba. Hepimiz.»

e

Ofisine geldiğinde Fegelein kapısını kapattı, gidip masasına oturdu. Bir dolaptan bir şişe konyak çıkararak şişeyi açtı büyük bir yudum içti. Epeydir korkular içindeydi, ama bu son gördükleri onu iyice tüketmişti.

Diğer birçokları gibi o da Nazi Partisi içinde yükselmiş biriydi. Geçmişinde önemli hiç bir şeyi, öğrenimi olmayan bir adam... Bir zamanlar seyislik, jokeylik yapmış, sonra **SS** kademelerinde yükselmiş ve Führer'in karargâhında Himmler'in yardımcılığına atandıktan sonra, Eva Braun'un kızkardeşi Gretl ile evlenerek durumunu sağlamlaştırmıştı.

Ama şimdi Himmler bile çekip gitmiş, onu bir ölüm tuzağı haline gelen Berlin'e döndürmek için gösterilen tüm çabaları boşa çıkartmıştı. Artık kendisi için de kesin bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti belki de. Konyak şişesinden bir yudum daha aldı, kalktı, kapının arkasında asılı şapkasını başına geçirerek çıktı.

e

Aynı akşam saat yedide Ritter ve Hoffer kantinde oturmuş kendi aralarında alçak sesle konuşur ve bir şişe Mozel şarabını paylaşırken birden bir gürültü koptu. Dışarda koridordan bağırtılar ve kahkahalar duyuldu, kapı hızla açılarak iki genç subay içeri daldı.

Yanlarından geçerken Ritter birini kolundan tuttu. «Hey, nedir bu telâş?»

«Hava kuvvetlerinden General Ritter von Greim az önce yanında kahraman pilot Hannah Reitsch olduğu halde Munih'den geldi. Gatow'a kondular.»

«General kendisi kullanmış uçağı,» dedi öteki genç subay. «O vurulunca uçağın komutasına Hannah geçmiş ve uçağı Brandenburg kapısı yakınlarında bir sokağa indirmiş. Ne kadın be.»

Uzaklaştılar. Başka bir ses, «Kahramanlar günü,» diye söylendi.

Ritter başını kaldırdı Bormann'ın oracıkta dikilmiş kendisine baktığını

gördü. «Reichsleiter.» Ayağa kalkmak üzere davrandı.

Bormann elini omuzuna koyarak onu yerine oturttu. «Evet, övgüye değer bir olay. Size söylemedikleri şey şu ki, Munih'den havalandıklarında elli savaş uçağı onlara refakat ediyordu. Anlaşılan kırktan fazlası düşürülmüş. Öte yandan General Von Greim'in buraya gelmesi de zorunluydu. Anlıyorsunuz ya, Führer onu mareşal rütbesiyle hava kuvvetlerinin başına getirmek istiyor, Goering, kof çıktı ya. General Greim'a bunu kendisi bildirmek istedi tabiî ki. Böyle bir atamayı uzaktan duyurmak yakışık alır mıydı hiç?»

Uzaklaştı. Hoffer korkuyla söylendi. «Kırktan fazla uçak, hey tanrım, hem de ne uğruna?»

«Telefonla bildirebileceği birşeyi yüzüne karşı söylemek için,» dedi Ritter. «Führerimiz inanılmaz bir adam, Erich.»

Tanrı aşkına. Binbaşım.» Hoofer elini uzattı, ilk kez gerçekten kızdığı belli oluyordu. «Böyle konuşmayı sürdürürseniz sizi dışarı çıkartıp asarlar. Beni de. Bunu mu istiyorsunuz?»

e

Bormann ofisine geldiğinde Rattenhuber kendisini bekliyordu.

«General Fegelein'i buldun mu?» diye sordu Reichsleiter.

«Sığınaktan beş saat önce ayrılmış.» Rattenhuber aldığı notlara baktı. «Edindiğim bilgiye göre kendisi şu anda Charlottenburg'taki evinde bulunuyor. Üstünde sivil giysiler olduğunu da söylemeliyim.»

Bormann sakin sakin başını salladı. «Pek ilginç.»

«Führer'e bildirecek miyiz?»

«Sanmıyorum, Willi. İnsana asılacak kadar ip vermeli, demiş atalarımız. Bu gece daha geç saatlerde Führer'in duyabileceği bir biçimde Fegelein'in nerede olacağını soracağım. Bırak bu çok tatsız haberi kendisi araştırıp bulsun. Şimdi, Willi, konuşmamız gereken daha

önem1i bir konu var. Elimizdeki ünlü tutsaklar sorunu. İstediğim dosyalan aldın mı?»

«Elbette. Reichsleiter.» Rattenhuber masanın üstüne birkaç dosya koydu. «Burada bir sorun var. Bu ünlü tutsaklara ne yapılması gerektiği hakkında kesinleşmiş düşüncelere sahip Führer. Öyle görünüyor ki, Savaş Tutsakları Bölümü'nün başkanı Obergruppenführer Berger, Hitler'i ziyaret etmiş. Berger, Avusturya Şansölyesi Schuschnigg ile Halder ve Schacht'ın, önemli birkaç İngiliz, Fransız ve Amerikalı tutsağın geleceklerini Hitler'le tartışmak istemiş. Görünüşe bakılırsa Hitler, hepsini kurşuna dizmesini söylemiş.»

«Apaçık bir harcama, bana kalırsa Willi. Başka bir deyişle, büyük bir israf.» Bormann eliyle dosyalara vurdu. «Ama beni ilgilendiren burdaki beylerle hanımlar. Arlberg tutsakları.»

«Korkarım ki, iki ay önce sizin emriniz üstüne onları ziyaretimden bu yana, birkaçı oradan yok edilmişler. Reicsführer'in emriyle,» dedi Rattenhuber.

«Evet, bu kez Heini Amca umduğumdan dana çabuk hareket etti.» dedi.

Bormann kuru kuru. «Kaç kişi kaldı?»

«Tam beş, üç erkek, iki kadın.»

«İyi,» dedi Bormann. «Beş, iyi bir sayı. Önce hanımlardan başlayalım. Bilgilerimi tazele.»

«Madam Claire de Beauville, Reichsleiter. Otuz yaşında. Fransız uyruklu. Babası konserve yiyecek ticaretinden büyük paralar kazanmış. Etienne de Beauville ile evli. Saygın, köklü bir aile. Onlara, yeni efendileriyle flört eden tipik bir toplumsal tabaka gözüyle bakılmıştı. Aslında kocası Paris'te Fransız Direniş Örgütleriyle iş birliği yapıyordu. Bunun öğrenilmesiyle geçen yıl Haziran ayında tutuklanarak Paris'te Foch Caddesindeki Sicherheitdienst merkezine götürüldü. Kaçarken vuruldu.»

«Bu Fransızlar,» dedi Bormann. «Ne kadar romantikler.»

«Karısının da işin içinde olduğu sanıldı. Evde bir telsiz bulunmuştu.

Kadın bundan haberi olmadığını ısrarla söyledi ama Güvenlik onun bir piyanist olarak çalıştığı kanısındaydı. Ne dersin, piyanist olabilir mi?»

Bormann gülümsedi. «Tipik İngiliz okul mizahı. Belli ki bu piyanist sözcüğü, İngiliz Gizli Servisinin telsiz operatörleri için kullandıkları bir terim.»

«Ha, öyle mi?» Rattenhuber okumaya devam etti. «Evlilik yoluyla önde gelen birçok Fransız ailesiyle akrabadır.»

«Arlberg'de bulunmasının nedeni de bu. Peki, sonra kim geliyor?»

«Madam Claudine Chevailer.»

«Şu ünlü piyanist?»

«Evet, Reichsleiter.»

«En azından yetmişinde olmalı.»

«Yetmiş beş.»

«Milli Değer. 1940 yılında Führer'in özel isteği ile konser vermek için Berlin'e geldi. Bu nedenle o zamanlar Paris'te oldukça gözden düşmüştü.»

«Gerçek eylemlerini gizlemek için zekice uygulanmış bir plân, Reichsleiter. Bir dolu tanınmış Yahudiyi Paris'ten Vichy'e kaçırmayı başaran nüfuzlu kişilerden oluşan bir gruba dahildi.»

«Demek soğukkanlı, yürekli, kurnaz bir kadın. Fransızlar bitiyor mu böylece?»

«Hayır, Reichsleiter. Bir de Paul Gaillard var.»

«Ha evet, bir zamanların kabine bakanı.»

«Öyle, Reichsleiter. Altmış yaşında. Eskiden operatör doktormuş. Elbette bir yazar olarak da uluslararası bir üne sahip. Savaştan kısa bir süre önce politikaya bulaşmış. Vichy hükümetinde İç İşleri Bakanlığı yaparken ünlü politik suçluların serbest bırakmaları için imza yetkisini kullanmış. De Gaulle'le ilişki kurduğundan da kuşkulanılıyordu. Fransız Akademisi üyesi.»

«Başka bir şey?»

«Güvenlik raporlarına göre romantik bir davranış olarak kabul edilen bir şey var. 1915 yılında günün hükümetine karşı toplumsal bir jest olarak Fransız Ordusuna özel asker yazılmış. Anlaşılan savaşa karşı geldiklerini zannediyordu. Yirmilerde komünizmle flört ettiyse de 1927 yılında Rusya'ya yaptığı bir ziyaretten sonra bu hastalıktan kurtulmuş.»

«Zayıf yanlarından ne haber?»

«Zayıf yanları mı, Reichsleiter?»

«Hadi canım, Willi, hepimizde vardır. Bazı erkekler kadınlardan hoşlanır, bazıları sabaha kadar kumar oynar, içer ya da. Gailard'ın zayıf yanı ne?»

«Yok, Reichsleiter, ve Devlet Güvenlik raporları içinde en mükemmel olanı. Gene de olağan dışı bir şey var.»

«Nedir o?»

«Hayatı boyunca kayağa karşı büyük bir ilgi duymuş. 1924 yılında, Chamonix'de ilk Kış Olimpiyatlarını düzenlediklerinde altın bir madalya kazanmış. Büyük bir başarı. O zaman otuz dokuz yaşındaymış.»

«İlginç,» dedi Bormann usulca. «Bu karakterini iyice ortaya koyuyor. İngiliz'den söz et biraz.»

«Tam bir anlatım olduğundan emin değilim, Reichsleiter. Justin Fitzgerald Birr. 15. Dundrum Kontu, bir İrlanda unvanı, zaten doğum yeri de İrlanda... Aynı zamanda 10. Felversham Baronu. Bu unvan elbette İngiliz unvanıyla birlikte Yorkshire'de bir de malikâne var.»

«Bir İngiliz ve bir İrlandalı birbirleri hakkında bir karara varamazlar, değil mi, Willi? Bir savaş başlar başlamaz binlerce İrlandalı şevkle İngiliz Ordusuna katılır. Oldukça karışık.»

«Tamamen, Reichsleiter. Lord Dundrum'un, *(herkes onu böyle çağırıyor,)* birinci savaşta piyade binbaşısı bir amcası varmış. Nişanlarla filan dolu harika bir dosyası var. Sonra 1919 yılında yuvaya dönerek IRA'ya katılmış, özgürlük kavgaları sırasında bir uçuş kolunun kumandanı olmuş. Bu büyük bir skandala yol açmış elbette.»

«Peki ya Kont? Onun savaş raporları nasıl?»

«Otuz yaşında. Nişanlan var. Savaşın başlangıcında İrlandalı

Muhafızlar Bölüğünde teğmenmiş. İki yıl sonra Özel Hava Hizmetlerinde kurmay albaylığa yükselmiş. Kısa zaman içinde birliği Rommel'in hatlarının ardında 113 uçağı düşürmüş. Sicilya'da yakalanmış. İkisi Colditz'den olmak üzere beş kez kaçmaya kalkmış. Bunun üzerine özel durumundan ötürü ünlü bir kişi olarak Arlberg'e getirilmesine karar vermişler.»

«Bu da Dundrum kontunun son ve en önemli yanını ortaya koyuyor.»

«Evet, Reichsleiter. Kendisi anne tarafından Kral George'un ikinci kuzeni aynı zamanda.»

«Bu da onu ünlü bir kişi yapıyor. Willi. Hem de çok ünlü. Ve şimdi, en iyisi en sona keldi. Amerikalı dostumuzdan ne haber?»

«Tuğgeneral Hamilton Canning, kırkbeş yaşında.»

«Benim kadar,» dedi Bormann.

«Hemen hemen. Siz, Reichsleiter, sanırım 17 Haziranda doğmuştunuz. General Canning 27 Temmuzda doğmuş. Belli bir tür Amerikalıların tipik bir örneği; biryerlere varmak için sürekli koşturan bir adam.»

«Hakkındaki raporu biliyorum,» dedi Bormann. «Ama gene de bir kez daha oku bana.»

«Pekâlâ, Reichsleiter. 1917 yılında Fransız Yabancılar Lejyonuna özel asker olarak yazılmış. Ertesi yıl asteğmen rütbesiyle Amerikan Ordusuna transfer edilmiş. Savaşlar arasındaki yıllarda pek uyuşamamış onlarla. Pentagon'da pek sevilmeyen bir baş ağrısı olmuş.»

«Bir başka deyişle onlara göre çok zekiymiş, çok okumuş, ve birçok dil konuşabilirmiş. Tanıdığımız ve sevdiğimiz Büyük Kumandan gibi, Willi. Devam et.»

«Üç yıl Berlinde askeri ataşelik yapmış. Rommel'le iyi arkadaş olmuş.»

«O lanet olası vatan haini,» Bormann'ın her zamanki dengeli hali gitmişti. «Olmuştur.»

«1939 yılında Şanghay'da küçük çapta savaşlara katılmış, ama 1940 yılında hâlâ binbaşıymış. Sonra Filipinlerde küçük bir kuvvetin

kumandanlığını yapmış. Mindeneo'da Japonlara karşı zekice bir savunma savaşı vermiş. Öldüğüne inanılmış, ama Avustralya, Darwin'de bir Moro yelkenlisinin içinde bulunmuş. Dergiler ondan bir kahraman yarattılar, böylece rütbesini yükseltmek zorunda kalındı. Hemen hemen bir yıl hastanede kaldı. Sonra onu İngiltere'ye gönderdiler. Bir çeşit karargâh işi, ama o müttefik harekâtına karışmayı becerdi.»

«Peki sonra?»

«D-Day'den hemen sonra İngiliz **SAS** birlikleri ve Rancerlerle birlikte Fransız partizanlarıyla işbirliği yapmak için Dordogne'ye geldi. Geçen yıl Temmuz ayında Auvergne Dağlarında **SS** paraşüt kıtalarınca kuşatıldı. Onu Almanya'ya götüren bir trenden atlayarak bir bacağını kırdı. Hastaneden kaçmaya çalıştı. Bir süre Coldutz'de tutmayı denediler ,ama işe yaramadı.»

«Ve sonra Arlberg.»

«Onun ünlüler arasına katılabilecek bir kişi olduğu kararına sanırım Reichsführer kendisi varmıştı.»

«Peki Schloss Arlberg'in yönetimi kimde şimdi, Willi?»

«Panzer Alayından üsteğmen Max Hesser. Şövalyenin Haçı nişanını sol kolunu kaybettiği Leningrad'da kazandı. Eski okuldan profesyonel bir asker.»

«Biliyorum, Willi, bana anlatma. Pamuk ipliği ile bir arada tutuluyor. Yanında kimler bulunuyor.»

«Sadece yirmi kişi, Reichsleiter. Son bir kaç hafta içinde ileri saflarda savaşabilecek nitelikte herkes elinden alındı. Şimdi yardımcısı olan Oberleutnant Schenck elli beş yaşında, ihtiyatlardan, Binbaşı Schneider iyi bir adam. Madalyaları var, ama kafası boş. Ötekilerin hepsi ihtiyat, çoğu elinin üstünde ya da sakat.»

Son dosyayı da kapattı. Bormann iki elinin parmaklarını birbirine dokundurarak iskemlesinde arkaya doğru yaslandı. Berlin'i bombalayan Rus topçularının çıkardıkları çok yukarlardan gelen gürültünün dışında başka ses yoktu.

«Şunu dinle. Her saat daha yakınlaşıyor. Sonra ne olacağını hiç

düşündün mü?»

«Reichsleiter?» Rattenhuber biraz telâşlanmış görünüyordu.

«İnsanın bir plânı vardır elbette, ama bazen işler ters gider, Willi. Umulmadık bir aksama herşeyi altüst eder. Böyle bir durumda insanın, sanırım Amerikalıların deyişiyle 'yedekte bir koz'a ihtiyacı vardır.»

«Arlberg'deki ünlüler mi, Reichsleiter? Ama onlar yeterince önemli kişiler mi?»

«Kim bilir, Willi? Tehlikeli bir durumda iyi bir pazarlığa girişilebilir, o kadar. Madam Chevailer ve Gaillard çok önemli ulusal değerde kişiler. Madam de Beauville'in bağları Fransa'nın en nüfuzlu ailelerine kadar uzanıyor. Bir İngiliz her zaman bir lordu sever, hele Kral'la bir akrabalığı varsa.»

«Ya Canning?»

«Amerikalılar kahramanlarına olan duygusallıklarıyla kötü bir üne sahiptirler.»

Bir an boşluğa gözlerini dikerek oturdu.

«Peki ne yapacağız onlarla?» diye sordu Rattenhuber. «Reichsleiter ne düşünüyor?»

«Bir şey düşüneceğim, Willi,» diyerek gülümsedi Bormann. «Bana güvenebilirsin... »

e

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ve, Berlin'in 450 mil güneyinde, Innsbruck'un elli beş mil kuzeybatısında bulunan River Inn üzerindeki Schloss Arlberg'de Albay Justin Birr, 15. Dundrum kontu, kuzey kulesinin tepesindeki dar pencereden eğilerek karanlık bahçeye, 94 metre aşağı baktı.

İpin elleri arasından aktığını hissediyordu. Arkasında karanlıkta duran Paul Gaillard, «Orada mı?» diye sordu.

«Hayır, henüz görünürlerde yok.» Bir dakika sonra ipin akışı durdu, aşağıda ani bir ışık yandı, sonra gene karanlık. «Tamam,» dedi Birr. «Sıra bende, şu lanet olasıca pencereden geçebilirsem.»

Bir taburenin üstüne çıktı, Gaillard'ın omuzlarına tutunmak için döndü, bacaklarını boşluğa sallandırdı. Elleriyle ipi tutarak bir an orada durdu.

«Fikrini değiştirmeyeceğinden emin misin, Paul?»

«Sevgili Justin, daha yarı yola varmadan ipi bırakmak zorunda kalırım.»

«Pekâlâ,» dedi Birr. «Ne yapacağını biliyorsun. Aşağı vardığım zaman, ya da varabilirsem demek daha doğru olacak, sana ışıkla işaret veririz. İpi yukarı topla, yer tahtasının altındaki o deliğe gizle ve uzaklaş.»

«Bana güvenebilirsin.»

«Biliyorum. Bayanlara saygılarımı sun.»

«İyi şanslar, dostum.»

Birr kendini bıraktı, karanlıkta yapayalnızdı birden, rüzgârla hafifçe sallanıyordu, elleri bir düğümden ötekine takılarak kayıyordu. El işi ip ve bahçeye kadar 24 metre var. Ben delirmiş olmalıyım.

Yağmur çiseliyordu, gökyüzünde tek bir yıldız bile görünmüyordu. Kolları şimdiden ağrımaya başlamıştı bile. Daha hızlı kaymaya başladı, ayağı duvara çarpıyor mafsalları çiziliyor, bazen deli gibi daireler çizerek

olduğu yerde dönüyordu. Birdenbire ip koptu.

Tanrım, şimdi halim duman! diye düşündü. Ölümle burunburuna olmanın verdiği korkuyla bağırmamak için çenesini sımsıkı kapadı, ve daha 3 metre bile gitmeden yere çarparak ıslak otlar üzerinde yuvarlandı.'

Bir el dirseğinden tutmuş, kalkmasına yardım ediyordu. «İyi misin?» dedi Canning.

«Sanırım.» Birr kollarını oynattı. «Ölümü ensemde hissettim Hamilton? Ama sen nerdeysen, o da ordadır zaten.»

«Memnun edebiliyorsak ne mutlu bize.»

Canning, el fenerini yukarı doğru çevirerek yakıp söndürdü.

«Tamam, hadi gidelim. Sana sözünü etiğim kanalizasyon girişi aşağı terastaki küçük havuzun içinde.»

Karanlıklara. dalarak dikkatle yürümeye başladılar. Bir kaç basamak indiler, aşağıdaki çeşmenin yanından geçtiler. Küçük süs havuzu çim tarhının öteki yanındaydı. Arkasında bir duvar vardı. Bronz bir aslan başının ağzından havuzun içine sular akıyordu. Talim sırasında Birr sık sık görmüştü onu. «Tamam, hadi gidelim.»

Canning oturarak dizlerine kadar gelen suyun içine girdi. Suda yürürken Birr de peşinden havuza girdi, Amerikalıyı karanlıkta aslanın kafasının yanında çömelmiş buldu.

«Izgara burada, yarısı suyun içinde» diye fısıldadı Canning. «Eğer onu yerinden oynatabilirsek doğru ana kanalizasyon şebekesine çıkacağız. Nehre kadar hep tüneller var.»

«Ya oynatamazsak?» diye sordu Birr.

«Gene bir takım kısıtlamalar, taş hücre! Ama bu, dedikleri gibiyse biraz şüpheli. Şimdi biz, bahçe nöbetine çıkacak olan Schneider ve lanet olasıca Alsas köpeğinin on dakika ilerisindeyiz.»

Cebinden kısa çelik bir çubuk çıkartarak bronz ızgaranın bir kenarından sokup kanırttı. Bir ses işitildi, yılların aşındırdığı metal hemen parçalandı. Büyük bir güçle çekti, ızgaranın tümü olduğu gibi çıktı.

«Nasıl olduğunu gördün ya Justin, yapacağın tek şey yaşamak. Önden siz buyrun.»

Birr elleri ve dizleri üstüne çökerek el fenerini yakıp emekleyerek dar tuğla tünelden içeri girdi. Canning arkasından girip ızgarayı yerine taktı.

«İzcilik için biraz yaşlı olduğunu düşünmüyor musun, Hamilton?» diye omuzunun üstünden fısıldadı Birr.

«Çeneni kes de ilerle.» dedi Canning. «Nehre ulaşıp gece yarısına kadar bir tekne bulabilirsek, onlar gittiğimizi anlayıncaya kadar önümüzde altı, yedi saatimiz olacak.»

Birr ilerledi, elleri ve dizleri suyun içinde emekliyor, el fenerini dişlerinin arasında tutuyordu. Bir kaç metre sonra, hafifçe dizlerini bükerlerse yürüyebilecekleri yükseklikte bir tünete vardılar.

Tünel eğimli olduğu için suyun yüksekliği azdı burada, çok da kötü kokmuyordu. Bir sandalın içinde, nehirde çürümüş kuru yapraklar gibi.

«İlerle,» dedi Canning. «Bahçıvandan aldığım bilgiye göre hemen ana kanalizasyona varmamız gerekiyor. Oradan doğru aşağı, Inn nehrine.»

«Kokusunu almaya başladım bile,» dedi Birr.

Bir kaç dakika sonra tünel gerçekten minyatür bir şelâleyle ana kanalizasyona boşalıyordu. Birr elfenerini aşağıda akan kahverengi köpüklü suya doğru tuttu.

«Tanrım, şu kokuya bak, Hamilton. Bu iş şaka olmaktan çıktı artık.»

«Gir içine, tanrı aşkına.» Canning yavaşça dürttü ve Birr dengesini kaybederek düştü, suyun altında kayboldu. Hemen ayağa kalkarak küfretmeye başladı, el fenerini bırakmamıştı.

«Bu sıvı bok, Hamilton, sıvı bok.»

«Nehre vardığımız zaman yıkanırsın,» dedi Canning onun yanına inerken. «Şimdi acele edelim.»

El feneriyle önünü aydınlatarak tünelde yürümeye başladı. Birr elli atmış metre kadar onu izledikten sonra tünelin bir duvarla kesildiğini gördüler.

«Yolun sonuna geldik anlaşılan,» dedi Birr. «Pekiyi bir iş becerdik doğrusu. Geri döneceğiz çaresiz.»

«Olmaz öyle şey. Bu su bir yere gidiyordur.» Canning el fenerini cebine soktu, derin bir nefes aldı, çömelerek başını suya daldırdı. Hemen doğruldu.

«Tam düşündüğüm gibi. Tünel aşağıda devam ediyor. Ben gidiyorum.»

Birr, «Peki ya o suyla dolu tünel yirmi otuz metre uzunluğundaysa, hattâ daha da uzunsa, ey ahmak? O zaman geri de dönemezsin. Boğulur gidersin,» dedi.

«Ben o tehlikeyi göze alıyorum, Justin.»

Canning ipin bir ucunu beline bağladı.

«Ben kurtulmak istiyorum, anlıyor musun? Şatoda kıçımın üstüne oturup Reichsführer'in kiralık katillerinin gelip işimi bitirmelerini beklemeye niyetim yok.»

İpin öteki ucunu uzattı.

«Sen de gelmek istiyorsan şunu beline bağla. Tüneli geçersem ipi çekerek işaret veririm.»

«Ya geçemezsen?»

«Mezarıma kış gülleri koyarsın. Claire'in yukarıda yetiştirdiklerine benzer kırmızı güller.»

Sırıttı, derin bir nefes aldı ve suya dalarak gözden kayboldu.

Justin Birr öylece bekledi. El feneri taş duvarlardan aşağı süzülen pis sızıntıyı, ya da arasıra yanından yüzerek geçip karanlık sularda gözden kaybolan bir lâğım sıçanını güç belâ aydınlatacak kadar az ışık veriyordu. Koku berbattı; dayanılmaz, pis bir koku. İliklerine kadar işlemeye başlayan soğuk ta bir yandan...

İp birden çekildi. Birr hayâl görüp görmediğini anlamak için biraz duraksadı. İp bu kez daha da ısrarla yeniden çekildi. «Tamam tamam lanet olasıca,» dedi, el fenerini söndürerek göğüs cebine koydu. Elleriyle suyun altındaki tünelin kemerli tavanını yokladı. Derin bir nefes aldı,

daldı.

Ayakları taş duvarlara çarptı, can havliyle çarptığı duvarları tekmeledi. Belindeki ip durmadan çekiliyordu. Sonra artık daha fazla ilerleyemeyeceğini düşündüğü sırada ilerde soluk bir ışık gördü. Başını suyun üstüne çıkarttığında nefes nefeseydi.

Canning daha geniş bir tünelin ağzında suyun üstüne eğilmiş onu bekliyordu. Birr'in yukarı çıkmasına yardım etti.

«Başardık.»

«Bana bak, Hamilton, senin şu küçük gezintin iyice sıkmaya başladı. Tıkanmış bir kubur gibi kokuyorum." Soğuk dersen dondurdu.»

Canning ona aldırmadı. «Dinle, ırmağı duyuyorum. Pek uzakta olamaz.»

Hızlı adımlarla yürümeye başladı. Tünelin eğimli zemininde ikide bir ayağı kayıyordu. Birr de yorgun argın doğruldu, peşinden gitti. Canning birden heyecanla gülmeye, diz boyu koyu renk suları etrafına sıçratarak koşmaya başladı.

«Irmağı görüyorum. Geldik işte.»

«Elbette geldiniz baylar. Elbette geldiniz.»

Bir projektör yandı, parlak ışığıyla tüneli aydınlatıverdi. Birr durakladı, sonra ilerledi, tünelin bitimindeki yuvarlak açıklıkta çömelen Canning'in yanına, ellerinin ve dizlerinin üstüne çöktü. Karşıda Schneider bir dizini yere dayamış duruyordu, arkasında silahlı bir kaç adam vardı.

«Sizi bekliyorduk baylar.» Magda sabırsızlanmaya başlamıştı.

Schneider'in Alsas cinsi köpeği şevkle hırlıyor, burnunu ızgara demirlerinin arasına sokuyordu. Canning köpeğin kulaklarını çekiştirdi.

«Beni paralamazsın sen, öyle değil mi şapşal it?»

«Hadi bakalım başçavuş,» dedi Justin Birr. «Götür bizi.»

e

Obersleutnant Max Hesser iskemlesinde geriye doğru yaslandı, sigara kutusunu çıkartarak uzun süre uğraşma sonucu elde ettiği bir beceriyle, tek eliyle açtı. Üsteğmen Schenck masanın öteki yanında bekliyordu. Görevli olduğu zamanki giysileri içindeydi, belinde bir tabanca asılıydı.

«Olacak şey değil,» dedi albay. «Bakalım bundan sonra nasıl bir işe kalkışacak Canning?»

«Tanrı bilir, Herr Oberst.»

«Ve birisi sana kaçma girişiminde bulunacaklarını bildiren bir not gönderdi. İmzasız demiştin değil mi?»

«Kendiniz de görebilirsiniz, Herr Oberst.»

Bir kâğıt parçası uzattı, Hesser okudu.

«*'Canning ve Birr bu gece ana kanalizasyon yoluyla kaçacaklar.'* Kurşun kalemle kaba bir biçimde ve büyük harflerle, ama çok iyi Almancayla yazılmış.» İç çekti. «Demek kampta bir hain var. Arkadaşlarından biri onlara ihanet ediyor.»

«Bu doğru değil, Herr Oberst, düşüncemi söylememe izin verirseniz.»

«Elbette, devam et.»

«General kanalizasyon ile ilgili bilgileri bir yerden edinmiş olmalı. Askerlerin birinden, ya da bir hizmetkârdan belki.»

«Ne demek istediğini anlıyorum,» dedi Hesser. «Birisi rüşvet aldı, sonra kaçma girişimini engellemek için sana bu imzasız notu gönderdi.» Başını salladı. «Bundan hoşlanmadım, Schenck. Çok tatsız.» İç çekti. «Herneyse, onları içeri alsam iyi olacak.»

Schenck çekildi, Hesser ayağa kalktı, içki dolabına doğru yürüdü. Alnını boydan boya ikiye bölen, şimdi cam olan sağ gözünün üstüne kıvrılan yara izine rağmen yakışıklı bir adamdı; üniforması iyi dikilmiş, tam üstüne göreydi, ceketin boş sol kolunu belindeki kemerin içine sokmuştu.

Arkasındaki kapı açıldığında bardağa konyak dolduruyordu.

Schenck, Canning ve Birr'i odaya sokarken onlara doğru döndü. Schnieder arkalarındaydı.

«Tanrım, şu hale bak,» dedi Hesser.

Gerçekten berbat bir görünüşleri vardı. Çıplak ayakları pislik içindeydi, üzerlerinden yere su damlıyordu. Hesser hemen iki bardağa daha konyak doldurdu.

«Görünüşünüze bakılırsa buna ihtiyacınız var.»

Canning ve Birr ileri doğru atıldılar. «Çok naziksiniz,» dedi Birr.

Canning sırıtarak bardağını kaldırdı. «Prozit.»

«Şimdi işimize bakalım.» Hesser masasına geri dönerek oturdu. «Son vermelisiniz artık bu saçmalıklara baylar.»

«Bir subayın görevi, eline geçen her fırsatta özgürlüğü için kaçmaya çalışarak birliğine katılmaktır,» dedi Canning. «Bilirsiniz.»

«Evet, başka koşullar altında sizinle aynı fikirde olabilirdim, ama şimdi değil. 1945 yılının 26 Nisanında değil. Baylar, beş buçuk yıl süren savaş sona ermek üzere. Bugün yarın bitecek. Hepimizin yapabileceği tek şey beklemek.»

«Neyi bekleyeceğiz? Bir **SS** infaz mangasının gelmesini mi?» dedi Canning.

«Siz benim yönetimimdesiniz, baylar. Bunu daha önce de kaç kez açıklamaya çalıştım size.»

«Harika,» dedi Canning, «Peki Führer'den bir emirle gelip kapıya dayanırlarsa ne olacak? Köprüyü mü kaldıracaksınız, yoksa bizi vurmalarını mı emredeceksiniz? Alman silahlı kuvvetlerindeki herkes gibi siz de asker yemini etmediniz mi?»

Hesser yüzü bembeyaz, alnındaki yara izi öfkeyle parlayarak gözlerini Cannnig'e dikti. Birr yumuşak bir biçimde, «Onun da bir görüşü var, Albay,» dedi.

«Sizi hücreye kapatabilir, haklarınızı kısıtlama emri verebilirim baylar, ama yapmayacağım,» dedi Hesser. «İçinde bulunduğumuz durumda sizi tutsaklar bölümüne, arkadaşlarınızın yanına geri göndereceğim. Umarım

bu davranışıma kibarca karşılık verirsiniz.»

Schenck, Canning'in kolunu tuttu, general serbest kalmak için kendisini çekti.

«Tanrı aşkına, Max.» Masanın üzerine abanmış çabuk çabuk konuşuyordu. «Senin için tek kurtuluş yolu var. Daha zaman bitmeden bir Müttefik birliği aramak için Schenck'i gönder. Kendi onurunu ve bizim canımızı kurtarmak için yasal bir biçimde teslim olabileceğin birini bul.»

Hesser uzun bir süre gözlerini ayırmadan Canning'in yüzüne baktı, sonra, «Generali ve Lord Dundrum'u yerlerine götür artık, Schenck,» dedi.

«Herr Oberst.» Schenck topuklarını vurdu ve iki adama döndü. «General?»

«Cehenneme kadar yolun var,» dedi Canning ve arkasını dönüp odadan dışarı yürüdü.

Birr bir an durakladı. Sanki o an bir şey söylemek istemişti. Omuz silkti, generali izledi. Schenck ve Schneider peşlerinden çıktılar. Hesser içki dolabına giderek kendisine bir içki daha doldurdu. Şişeyi yerine koyarken kapı vuruldu, Schenck geri geldi.

«Bir tane de sen ister misin?» diye sordu Hesser.

«Hayır, teşekkür ederim, Herr Oberst. Son günlerde midem sadece birayı kaldırabiliyor.»

Sabırla bekledi. Hesser ateşin karşısına doğru yürüdü. «Onun haklı olduğunu düşünü yorsun, değil mi?» Schneck duraladı, Hesser, «Hadi canım, söyle aklından geçenleri,» dedi.

«Nasıl isterseniz, Herr Oberst. Evet öyle düşünüyorum. Bir an önce bitirelim şu işi diyorum ben. Bitirmezsek, sonuçlarının hepimizi mahvedeceği korkunç birşeylerin olacağından korkuyorum burada.»

«Biliyor musun?» Hesser öne doğru kayan bir odunu tekmeledi ve kıvılcımlar saçarak yerine gönderdi. «Seninle aynı fikirde olmak eğilimindeyim.»

e

Canning ile Birr, peşlerinde Schneider, Schemeisser'li iki asker, ile köpek Magda olmak üzere ana holden geçip merdivenlere geldiler. Bir bölük askerin yanyana durarak yürüyebilecekleri kadar büyük bir yerdi.

«Bir zamanlar Clark Gable bana MGM stüdyolarını göstermişti,» dedi Birr. «Burası bana hep altı numaralı seti anımsatıyor. Sana hiç bundan söz etmiş miydim?»

«Sık sık,» diye karşılık verdi Canning.

Daha küçük bir merdiven sahanlığından geçtiler, meşe ağacından, demir sürgülü, yanında silahlı bir nöbetçinin bulunduğu bir kapıya gelince durdular. Schneider 30 santim kadar uzunluğunda bir anahtar çıkartarak büyük kilide sokup çevirdi. Kapıyı iterek açtı, yana çekilerek durdu.

«Baylar.» Onlar içeri girerlerken, «Kuzey kulesinin üst kısmında kilit yok. Gelecekte, su bahçesinde her zaman iki nöbetçi bulunacak,» diye ekledi.

«Gerçekten çok düşüncelisiniz,» dedi Birr. «Siz de aynı fikirde değil misiniz, general?»

Canning, «Sen bu vodvili sabaha kadar oynayabilirsin, ama bana yetti,» diyerek kara taş merdivenlerden çıkmaya başladı.

Birr onu izledi, kapı artlarından kapandı. Kuzey kulesine vardılar. Burası şatonun orta kalesiydi, eski günlerde şatoyu savunanlar son sığınacak yer olarak buraya çekilirlerdi. Schloss Arlberg'in her yerinden ayrıydı. En alçak penceresi yerden onbeş metre yükseklikteydi ve parmaklıklıydı. Böylece tutsakların güvenle konulacakları bir yer oluşturuyordu. Hesser tutsaklara belli ölçüde özgürlük sağlamak —en azından duvarların izin verdiği kadar— olanağını bulabiliyordu.

Madam Chevailer piyano çalıyordu, rahatça işitebiliyorlardı; bir Bach prelüdü, canlandırıcı ve buz gibi. Sadece teknik, duygusuz. Parmaklarındaki mafsal iltihabıyla savaşmak için çalmaktan hoşlandığı türden. Canning yemek salonunun kapısını açtı.

Başka devirlerin savaş standartlarına göre betonlanmış kemerli yüksek tavanı, duvarlardaki on beşinci, on altıncı yüzyıldan kalma seçme silâh koleksiyonu ile görkemli bir odaydı. Baronal oranlara göre yapılmış bir şömine. Gaillard ve Madam Claire de Beauville ateşin yanında oturmuş sigara içiyor, alçak sesle konuşuyorlardı. Madam Chevailer, Bechstein'in başındaydı.

Canning ile Birr'i görünce piyano çalmayı bıraktı, bir kahkaha attı ve Saul'dan *'Ölüm Marşı'*nı çalmaya başladı.

«Çok, çok şakacısınız,» dedi Canning. «Gülmekten kasıklarım patlayacak.»

Claire ve Paul Gaillard ayağa kalktılar. «Ne oldu?» dedi Gaillard. «Adamlar gelip üst kule kapısını kilitledikleri zaman birşeylerin ters gittiğini anlamıştım. İpi içeri alıp aşağı geldikten hemen sonraydı.»

«Bizi bekliyorlardı, olduğu bu,» dedi Birr. «Sevgili Schneider ve Magda her zamanki gibi Hamilton'a hırlıyorlardı. Magda'nın hayatındaki en büyük aşkı haline geldi.»

«Ama nasıl öğrenmişler?» diye sordu Claire.

«Ben de bunu bulmak istiyorum.» diye karşılık verdi Canning.

«Apaçık ortada bence herşey.» Birr dolabın yanına giderek kendisine konyak doldurdu. «Bahçıvan Schmidt. Kanalizasyon hakkında bilgi aldığın herif. Belki yüz tane sigara yeterli gelmemiştir.»

«Orospu çocuğu,» dedi Canning. «Geberteceğim onu.»

«Ama banyo yaptıktan sonra, Hamilton, lütfen.» Claire zarif bir hareketle elini burnunun önünde salladı. «Gerçekten biraz keskin kokuyorsunuz.»

«Camembert peyniri, mevsimsiz ama,» dedi Gaillard.

Herkes kahkaha attı. Canning yüzü asık konuştu.

«Kitapta, kazanın altında çıtırdayan çalılar, der, değil mi? Umarım Reichführer'in katilleri sizi en yakın duvarın dibine götürdüklerinde gene gülersiniz.»

Bu sözlerin yarattığı sessizlik içinde öfkeyle çıktı gitti. Birr

bardağındaki içkiyi bitirdi.

«Garip ama gerçekten söyleyecek gülünç hiç birşey bulamıyorum, onun için izninizle...»

O da çıktıktan sonra Gaillard, «Haklı elbette. Durum iyi değil.» dedi. «Hamilton ve Lord Dundrum kaçıp Amerikan, ya da İngiliz birliklerine ulaşabilselerdi, yardım getirebilirlerdi.»

«Saçma, tüm bunlar.» Claire yeniden oturdu. «Hesser bir köşede durup bize öyle davranmalarına göz yummaz. Yapısında yok bu.»

«Korkarım Albay Hesser'in böyle bir durumda yapacak bir şey gelmez elinden,» dedi Gailard. «O bir asker ve askerlerin kendilerine söylenenleri yapmak gibi kötü bir alışkanlıkları var.»

Kapı vuruldu, açıldı, Hesser içeri girdi. Gülümsedi, üçüne doğru ilerlerken hafifçe eğildi, sonra Madam Chevailer'e döndü.

«Satranç?»

«Neden olmasın?» Coşkulu ve anlamlı bir Schubert noktrini çalıyordu şimdi.. «Ama önce bir tartışmayı çözmemize yardımcı ol, Max. Paul, **SS**'ler bizi kurşuna dizmeye geldiklerinde onlara karışmayacağına inanıyor. Claire ise senin bir köşede durup onları seyredemeyeceğini söylüyor. Sen ne dersin?»

«Bu akşam seni yedi oyunda yeneceğimi söyleyen garip bir his var içimde.»

«Bir asker cevabı. Eh, ne yapalım.»

Chevailer kalktı, piyanonun çevresinden dolaştı, satranç masasına doğru yürüdü. Hesser karşısına oturdu. İlk oyunu Madam Chevailer oynadı. Claire bir kitap okumaya başladı. Gaillard gözlerini ateşe dikmiş pipo içiyordu. Her yer sessizdi.

Bir süre sonra kapı açıldı, Canning içeri girdi. Üzerinde kahverengi bir askeri gömlek ve krem rengi pantolon vardı. Claire de Beauvoir, «Şimdi oldu, Hamilton,» dedi. «Bu akşam gerçekten yakışıklı görünüyorsun. Kanalizasyonda emeklemek yaramış sana.»

Hesser başını kaldırmadan, «General, ben de geleceğinizi umuyordum,» dedi.

«Bir gece için birbirimizi yeterince gördüğümüzü düşünüyordum,» diye karşılık verdi Canning.

«Belki, ama daha önceki karşılaşmamızda ileri sürdüğünüz görüş, üzerinde düşünülmeye değer. Belki sabah bu konuyu tartışabiliriz. Kahvaltıdan hemen sonra diyelim isterseniz?»

«Şimdi adam gibi konuşmaya başladın işte,» dedi Canning.

Hesser işitmezlikten geldi, öne doğru eğilerek veziri oynattı,

«Mat oldu sanırım.»

Madam Chevailer satranç tahtasını inceledi, sonra iç çekti. «Yedi oyun demiştiniz. Beşte bitirdiniz.»

Max Hesser gülümsedi. «Aziz Madam, insan her zaman oyunun ilerisinde olmalı. İyi askerliğin ilk kuralıdır bu.»

e

Ve Berlin'de, gece yarısından hemen sonra, Führer son günlerde geceleri çalıştığı, sabah yediden önce yatmadığı için, Bormann da hâlâ ofisindeydi. Führer'in yakınında olmak işine geliyordu. Başkalarını uzak tutabilecek kadar yakınında.

Kapı vuruldu, Rattenhuber içeri girdi, elinde mühürlü bir zarf vardı. «Sizin için, Reichsleiter.»

«Kimden, Willi?»

«Bilmiyorum, Reichsleiter. Masamın üzerinde buldum, **'Çok İvedi'** diye işaretlenmişti.»

Çok gizli haberleşmede, sadece Bormann'ın görebileceğini belirleyen şifreydi bu,

Bormann zarfı açtı, sonra başını kaldırdı, gözleri hiçbir anlam taşımıyordu. «Willi, Feldmarschall Greim ve Hannah Reitsch'i Berlin'e getiren Fieseler Storch. Hemen Gatow'a git. Sabaha kadar başka bir

uçak göndermelerini söyle, doğruca kentin dışına uçabilecek bir uçak.»

«Emredersiniz, Reichsleiter.»

Bormann zarfı gösterdi. «İçinde ne olduğunu biliyor musun? Çok ilginç haberler var Willi. Ulu Führerimiz sevgili Heini amca, İngiliz ve Amerikalılara teslim olmayı öneriyor.»

«Tanrım,» dedi Rattenhuber.

«Bakalım Führer ne diyecek, Willi, ilginç yanı bu işin.» Bormann iskemlesini geriye itti ve ayağa kalktı. «Gidip anlayalım bakalım.»

e

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hesser, penceresinden avlunun öteki yanını ve vadiden aşağı akarsuya inen dik dönemeçli yola bakan dış duvarları görebiliyordu. Ağaçların ardından Grimm Kardeşlerin masallarından fırlamış gibi duran küçük Arlberg köyü vardı. Dağın etekleri çam ağaçlarıyla doluydu, gerisinde karla karışık yeşillikler görünüyordu. Gene kar yağmaya başlamıştı hafif hafif. Bir an için sanki dünyayı temizleyecek, parlatacakmış gibi geldi. Çocukluğa geri dönüş belki.

Arkasındaki kapı açıldı ve Schenck girdi. Hesser, «Kar yağıyor gene,» dedi. «Bu kış hep yağdı.»

«Doğru, Herr Oberst,» diye karşılık verdi Schenck. «Bu sabah köyden geçerken oduncularının dış mahallelerden okula kadar kayak yaparak gittiklerini gördüm.»

Hesser içki dolabına giderek, kendine konyak doldurdu. Schenck görmemiş gibi yaptı.

Hesser, «Biliyorum» dedi, «İçki sabah sabah mahveder insanı. Ama bu sabah her zamankinden daha kötü. İçki, o haplardan daha çok işe yarıyor.»

Ceketinin boş kolu içinde, kopan kolunun her ayrıntısını, parçalanmış bedenindeki her telini hissediyor, üstelik cam gözü de acı veriyordu.

«Ne farkeder ki? Tüm yollar aynı cehenneme çıkıyor sonunda. Şimdi bırakalım bunları. Bu sabah gene Berlin'e ulaşmayı denedin mi?»

«Evet Herr Oberst, ama bir türlü ulaşamıyoruz.»

«Ya telsiz?»

«Kaput, Herr Oberst. Stern bir kaç supabın olmadığını farketti.»

«Yerlerine yenilerini takamaz mı?»

«Görünüşlerine bakılırsa yedek parça kutusundaki herşey gelirken yolda bozulmuş.»

«Yani hiç kimse ile haberleşemeyecek durumda olduğumuzu mu söylüyorsun?»

«Şu an için korkarım durum bu, Herr Oberst, ama şansımız biraz iyi giderse hâlâ Berlin'e ulaşma olanağını bulabiliriz. Stern bir sahra arabasıyla yedek parça bulmak için çevreyi dolaşıyor.»

«Çok iyi. Başka bir şey var mı?»

«General Canning ve Albay Birr buradalar»

«Pekâlâ, onları içeri al. Schenck!» yaşlı teğmen kapıya doğru yürürken seslendi.

«Herr Oberst.»

«Sen de bulun burada.»

Canning'in üzerinde zeytin yeşili subay trençkotu, başında bere vardı. Birr ise tersine çevrilebilir, tulum biçiminde kamuflâj tipi beyaz kış üniforması giymişti. Başlığıyla, Doğu hatlarındaki Alman Ordusuna verilen üniformalara benziyordu.

Hesser, «Talim için hazırlanmışsınız görüyorum ki baylar.» dedi Hesser.

«Boş ver şimdi sen bunu,» diye karşılık verdi Canning kabaca. «Ne karara vardın?»

Hesser kendini savunurcasına bir elini kaldırdı. «Fazla acele ediyorsunuz. General. Üzerinde düşünülmesi gereken bir dolu şey var burada.»

«Tanrı aşkına,» dedi Canning. «Gene başladık. Olumlu bir şey yapacak mısın, yapmayacak mısın?»

«Dün geceden beri Berlin'deki Savaş Tutsakları Heyeti Karargâhına ulaşmaya çalışıyoruz başaramıyoruz.»

«Berlin mi?» dedi Canning. «Şaka ediyorsun herhalde. Her köşesi Ruslarla dolu.»

«O kadar değil,» diye yanıtladı Hesser. «Bunu bildiğiniz için belki üzülüyorsunuzdur, ama Führer hâlâ yaşıyor. Başkentimizde de dikkate değer sayıda Alman güçleri var.»

«Dört yüz elli mil ötede,» dedi Canning hemen. «Biz buradayız Max. Burada ne yapacaksın, öğrenmek istiyorum!»

«Ya da başka türlü söylersek,» diye söze karıştı Birr, «Teğmen Schenck'i bir Amerikan ya da İngiliz birliği aramak için göndermek üzerinde hiç düşündünüz mü? Belki bizden birisiyle birlikte!.. »

«Hayır,» Hesser elini masanın üstüne vurdu. «Buna izin veremem. Fazla ileri gitmek olur. Ben bir Alman subayıyım, baylar, bunu unutmamalısınız. Ülkeme elimden gelen en iyi biçimde hizmet ederim.»

«Yani bu ne demek oluyor şimdi?» diye sordu Canning.

Hesser kaşlarını çattı, bir dakika düşündü, sonra başını salladı.

«Bugün Berlin'le ilişki kurmaya çalışacağım gene. Bu konuda kesin emirlerinin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.»

Canning karşı gelmek için söze başladı, ama Hesser susturdu onu.

«Hayır, işleri böyle halledeceğim. Siz de kendinizi buna hazırlayın. O pek sevdiğiniz deyimi kullanırsak: önce nizami yolları deneyeceğiz.»

«Ya sonra?» diye sordu Birr.

«Yarın bu saatlerde hâlâ biryerlere varamamışsak, Oberleutnant Schenck'i dış dünyaya salıp ne bulabileceğini araştıracağım. Her zaman şansını denemek istediğini düşünmüşümdür.» Schenck'e döndü. «Bu benden bir emir olmayacak, anlıyor musun?»

Schenck solgun gülümsedi. «Herr Oberst'in uygun gördüğü şeyi yapmak beni mutlu kılacaktır.»

«Neden bir gün daha harcayalım,» diye söze başladı Canning, ama Hesser ayağa kalktı.

«Söyleyeceğim bu kadar baylar. İyi sabahlar.» Schenck'e başıyla işaret etti. «Generali ve Albay Birr'i talime götürebilirsiniz artık.»

e

Havuzlu bahçede hava soğuktu, kar, esen rüzgârla dört bir yana uçuşuyordu. Her kapının başında bekleyen nöbetçiler parka giymişlerdi. Schneider, Magda ile birlikte Canning'in ve Birr'in peşinden ayrılmıyordu. Canning bir yerde durup dönerek parmaklarını şaklattı. Alsas cinsi köpek tasmasını gererek hırladı.

Schneider'e almanca, «Serbest bırak hayvanı,» dedi.

Schneider gönülsüzce zincirini çıkarttı, hayvan Canning'e doğru koşarak elini yaladı. Canning diz çökerek Magda'nın kulaklarını okşadı ve «Eee, ne düşünüyorsun?» dedi Birr'e.

«Umduğumdan daha iyi. Hesser Prusyalıdır unutma. Eski okuldan profesyonel bir asker. Tanrı ve babatoprağı kemiklerine kadar işlemiştir onun. Ondan elini uzatmasını istiyorsun. Sadece beyaz bayrağı çekmeyecek, üstelik oradan oraya dolaşarak bu bayrakla birisinin dikkatini çekmeye çalışacak. Bu biraz fazla şey istemek ondan. Senin yerinde olsam aldığın kadarıyla yetinirdim.»

«Evet belki haklısın.» Paul Gaillard ile Madam Chevailer'in çabuk adımlarla alt bahçeden geldiklerini gören Canning ayağa kalktı. Chevailer'in üzerinde bir askeri Alman pardösüsü, başında eşarp vardı, Gaillard siyah bir bere, yağmurluk giymişti.

«Nasıl gitti?» diye sordu Fransız yaklaşırlarken.

«Sen anlat Justin,» dedi Canning. «Bir gün için bana yetti. Dizlerinin dibinde Magda'yla birlikte Canning oradan uzaklaştı, merdivenlerden indi, küçük havuzun yanından geçerek limonluğa girdi. Schneider onu izlediyse de dışarıda kaldı.

İçerisi ılık ve nemliydi, her yanda bitkiler vardı; dalları üzüm dolu asmalar, hurma ağaçları. Siyah beyaz mozaik taşlarından yapılmış yolda ilerleyerek çeşmeye geldiğinde Claire de Beauville'i övündüğü koyu kırmızı kış güllerinin üzerine eğilmiş buldu.

Canning onu izleyerek bir süre durdu. Yüzünün oval biçimini ortaya çıkartan arkaya toplanmış siyah saçlarıyla gerçekten güzeldi. Çıkık yanak kemikleri, iri, dingin gözleri, cömert dudakları vardı. İçinde eski, o bildik kıpırtıyı ve onunla birlikte gelen hafif öfkeyi hissetti.

Küçük yaşta annesiz babasız kalmış, Şanghay'da gemi işinde çalışan yüzünü hiç görmediği amcası tarafından bakılmıştı. Sonunda Harp Okuluna girinceye değin gençliğini yatılı okullarda geçirmişti. O andan sonra kendisini tümüyle orduya vermişti; körü körüne bir bağlılıkla herşeyi askeri yaşamın isteklerine adamıştı. Hiç bir zaman evlenmek, aile sahibi olmak ihtiyacını duymamıştı. Kadınlar olmuştu hayatında elbette, ama sadece gelip geçici cinsten. Şimdi, her şey değişmişti. Hayatında ilk kez, başka bir insan onu etkiliyordu. Bu, yaptığı plânlara kolayca uyan bir kavram değildi.

Claire, elinde bahçe çapası, döndü, gülümsedi.

«Demek geldin. Ne oldu?»

«Yirmi dört saat daha beklemek zorundayız. Max, Berlin'deki Savaş Tutsakları Heyeti Karargâhıyla ilişki kurabilmek için son bir girişim daha yapmak istiyor. Tam bir Junker subayı, sapına kadar.»

«Ya sen Hamilton, sen ne istiyorsun?»

«Şu anda özgür olmak,» dedi, telâşlanmıştı sesi birden. «Çok zaman oldu, Claire, görmüyor musun?»

«Ve çok şey kaçırdın, değil mi?»

Canning kaşlarını çattı, Claire konuşmasını sürdürdü.

«Savaş, Hamilton. Senin değerli savaşın. Rüzgârla yayılan borazan sesi, döğüş dumanı. Et ve içki. Ruhunun özledikleri bunlar. Ve kim bilir, belki şu anda özgür olsaydın, hâlâ burnunu sokman için bir fırsat olabilirdi. Son bir parlak sıçrayış daha.»

«Bunları söylemen çok kötü.»

«Ama doğru. Ve bunların yerini tutacak ne verebilirim ben sana? Sadece kış gülleri.»

Hafifçe gülümsedi. Canning kadını tutarak kollarının arasına çekti, aç dudaklarını onunkilerin üstüne yapıştırdı.

e

Ritter kantindeki piyanonun başına oturmuş en sevdiği parça olan bir Chopin etüdünü çalıyordu. Piyanonun akordunun bozuk olmasına rağmen onu rahatlatan bir parçaydı bu. Başka günleri anımsatıyordu. Babasını, annesini, Prusya'daki çocukluğunu geçirdiği küçük köyü.

Ruslar hiç durmadan bombalıyorlardı şimdi. O derinlikte bile patlamalar işitiliyor, beton duvarlar sarsılıyordu. Her yan sülfür kokusu, toz içindeydi.

Sarhoş bir **SS** teğmeni sendeleyerek piyanoya yaslandı, tuşlar üzerine bira döküldü.

«Kes artık şu zırıltıyı. Şöyle canlandırıcı bir şeye ne dersin? İnsanın yüreğini canlandırıcı bir parça, ha?»

Ritter piyano çalmayı bırakarak başını kaldırıp yüzüne baktı.

«Sanırım benimle konuşuyorsunuz?» Sesi sakin, ama tehlikeliydi, beyaz yüzü alev alev yanıyordu, gözleri kararmıştı.

Teğmen Şövalye'nin Kılıcı, Meşe Yaprakları, Kılıçlar nişanlarını, rütbe işaretini farkederek kendini toparlamaya çalıştı.

«Özür dilerim Sturmbannfuhrer. Hata yaptım.»

«Öyle görünüyor. Defol.»

Teğmen kendi kadar sarhoş, gürültücü bir gruba katılmak için oradan ayrıldı. Üniformalı genç bir hemşire yanlarından geçiyordu. Biri çekerek kucağına oturttu. Bir başkası elini eteğinin altına kaydırdı. Hemşire gülerek bir üçüncüsünü öpmek için aç dudaklarını uzattı. Tepeden tırnağa tiksintiyle dolan Ritter içki almak için bara gitti, bardağını doldurarak boş bir masaya oturdu. Bir süre sonra Hoffer içeri girdi. Kantinde arandı, sonra çabuk adımlarla Ritter'in masasına doğru yürüdü, yüzü heyecandan solmuştu.

«Demin korkunç bir şey gördüm. Binbaşım.»

«Neymiş o?»

«İki nöbetçi, apoletleri ve yıldızları sökülmüş olduğu halde General Fegelein'i koridorda götürüyorlardı. Ölecek gibi korkmuş görünüyordu.»

«Savaşın cilveleri, Erich. Bir bardak al kendine.»

«Hey Tanrım, Binbaşım, bir **SS** generali. Şövalye'nin Haç madalyası sahibi.»

«Ve hepimiz gibi sonunda, en adi cinsten toprak, dostum.»

«Buraya gelmemeliydik.» Hoffer çevresine bakındı, yüzü sinirden oynuyordu.

«Hiç bir zaman buradan çıkamayacağız. Burada fareler gibi öleceğiz. Sevdiklerimizden uzakta.»

«Sanmıyorum.»

Hoffer'in yüzünde hemen bir umut pırıltısı belirdi. «Bir şey mi işittiniz?»

«Hayır, ama tüm duygularım bana işiteceğimi söylüyor. Şimdi git kendine bir bardak al ve satranç tahtasını buraya getir.»

e

Bormann ile Rattenhuber odanın arkasındaki bir kapı aralığından tüm sahneyi izlemişlerdi. Rattenhuber, «Annesi gerçekten büyük bir aristokratmış,» dedi. «Ucu Frederick'e kadar uzanan şu büyük ailelerin birinden.»

«Şuna bak,» dedi Bormann. «Sarhoş domuza nasıl davrandığını gördün mü? Ve sana bir şey söyleyeyim Willi. En azından iki yıldır elini kaldırıp *'Heil Hitler'* demediğini doğrulayacak yüzlerce belirti var. O tipleri bilirim. Bir İngiliz Nöbetçi Subayı gibi selâm verirler, şapkalarının kenarına bir parmaklarını değdirerek. Ya adamlar, Willi? Onların ne düşündüklerini söyleyeyim mi sana, **SS**'lerin bile? Senin ve benim gibi eski köylüleri hâlâ izleyeceklerine inanıyor musun?»

«İzlerler.» Rattenhuber duraksadı. «Subaylarını izlerler, Reichsleiter. Disiplinlidirler Waffen **SS**'leri. Yeryüzünde daha iyileri yoktur.»

«Ama, Ritter, Willi. Onun gibi birisi cehenneme kadar izler. Nedenini

biliyor musun? Çünkü onun gibi birisi hiç bir şeye metelik vermez. Neyseler odurlar. Sadece kendileri.»

«Nasıl olur bu, Reichsleiter?»

«Onun durumunda, çok kibar tam bir şövalye. Anlıyor musun Willi? Çok okudum ben, İngiliz edebiyatını bile. Goebbels ve çevresindekiler beni sıkıcı Bormann olarak düşünürler, ama çok daha fazla şey bilirim onlardan, her şey hakkında. Aynı fikirde değil misin?»

«Elbette, Reichsleiter.»

«Ya Ritter, iyi Aryan malı. Führer'in çok sevdiği idealize edilmiş tablolardan biri gibi. Dışında kalan bizlerin ulaşmak istediğimiz standart bir olanaksızlık. Kötü olayları unut, Willi. Irza geçmeleri, yakmaları, kampları, infazları. İdeali düşün sadece. Tanıdığın en iyi asker. Dürüst, saygın, mert, ve tümüyle korkusuz. Waffen **SS**'lerden her askerin kendisi için hayâl ettiği şey, Ritter bu işte.»

«Ve daha önce üzerlerinde tartıştığımız şu Fin barbarlarının işbirliği yapacağını düşünüyorsunuz?»

«Şövalyenin Haçı, Willi, Meşe Yaprakları ve Kılıçlar? Ne diyorsun?»

Rattenhuber başını salladı.

«Belki Reichsleiter'in onu şimdi ofisine getirmemi isteyeceğini düşünüyorum.»

«Sonra Willi. Şimdi Führer'in yanına gitmeliyim. Himmler'in terkedişi ve Fegelein'in korkaklığı oldukça kızdırdı onu. Bana ihtiyacı var. Bir kaç kadeh içki içtikten sonra Ritter'le konuş, Willi. Onun değişip değişmediğine bak. Daha sonra göreceğim. Gece yarısından sonra.»

e

Bombardıman yoğunlaştı, gürültü sürekliydi şimdi, duvarlar sallanıyordu. Kantinde davranışlar berbatlaşmıştı. İçeride gürültücü, şamatacı bir kalabalık vardı. Orda burda, her masanın altında bir sarhoş

yatıyordu.

Rattenhuber bir kaç saat sonra geri geldiğinde Ritter ile Hoffer hâlâ odanın gerisindeki masada oturmuş satranç oynuyorlardı.

Rattenhuber, «Size katılabilir miyim?» diye sordu.

Ritter başını kaldırarak baktı. «Neden olmasın?»

Korkunç gürültülü bir patlama kantini sarsınca Rattenhuber gözlerini kırptı.

«Bunun sesini pek beğenmedim. Burada güvenli miyiz dersiniz, Binbaşı?»

Ritter, Hoffer'e baktı. «Erich?»

Hoffer, omuz silkti. «Ellerindeki en ağır top 17,5 kalibrelik. Buralara kadar ulaşamaz.»

«Rahatlatıcı bir düşünce.» Rattenhuber ikisine de sigara uzattı.

Ritter, «Hoffer bir kaç saat kadar önce garip bir şey görmüş,» dedi.

«General Fegelein'i nişansız, apoletsiz koridorda götürüyorlarmış nöbetçiler.»

«Evet, çok üzücü. Hepimiz için yüzkarası,» dedi Rattenhuber.

«Dün ortadan yok oldu. Führer kaybolduğunu farkedince onu aramak üzere birini gönderdi. Budala, Charlottenburg'daki kendi evinde sivil giysiler içinde bir kadınla birlikte bulundu. Bir saat önce dışarı çıkartıp kurşuna dizdiler.»

Ritter hiç bir duygusal belirti göstermedi. «Söylediğiniz gibiyse başka ceza verilemezdi.»

«Hayır, bu durumdayken üniformamızı çıkartıp sırtımıza bir yağmurluk geçirerek savaşı bırakamayız,» dedi Rattenhuber. «Hiçbirimiz.» Bir sigara daha yaktı.

«Bu arada binbaşı, Reichsleiter biraz sonra sizinle görüşmek istiyor. Hazırlıklı bulunursanız sevinirim.»

«Elbette,» dedi Ritter. «Reichsleiter'in emrine amadeyim.» Dudağında beliren hafif, alaycı gülümseme saygısızlık belirtiyordu.

«Başka birşey var mıydı?»

Rattenhuber oradan gönderildiği duygusuna kapıldı.

«Hayır,» dedi çabucak. «Sizi burada bulurum.»

Bir **SS** emireri içeri girdi, odada göz gezdirdi, sonra onlara doğru yaklaştı. Topuklarını vurdu ve Rattenhuber'e bir kâğıt uzattı. Rattenhuber okudu, yüzünü memnun bir gülümseme kapladı ve emirerine eliyle gitmesini işaret etti.

«Haberler harika. Feldmarschall von Greim ve Hannah Reitsch'i ayın 26'sında Berlin'e getiren uçak Fieseler Storch bu sabah top ateşi ile tahrip olmuş!»

«Öyleyse, Feldmarschall da buranın sürekli konuklarından olacak, öyle değil mi?» diye sordu Ritter. «Kötü şans.»

«Hayır, bu akşam onun yerine gelen bir Arado eğitim uçağı ile gitti. Uçağın pilotluğunu yapan Hannah'ın iki başarısız girişiminden sonra Brandenburger Tor'dan havalandılar.» Ayağa kalktı. «İzninizle. Reichsleiter böyle haberler bekliyor, Führer de!» Dışarı çıktı.

Hoffer, «Acaba sizi neden istiyor?» diye sordu.

«Sanırım onu gördüğüm zaman anlayabileceğim bunu,» dedi Ritter. Başıyla satranç tahtasını işaret etti. «Sıra sende.»

e

Gece yarısından hemen önce, bir belediye danışmanı ve küçük bir propoganda Bakanlığı görevlisi olan Walter Wagner silahlı nöbetçiler tarafından apar topar sığınağa getirilmişti. Tamamen sersemlemiş bir halde ve başına gelenlere inanamayarak, sabaha karşı saat birde Adolf Hitler ve Eva Braun'u evlendirdi. Onlardan ve tanık olarak bulunan Martin Bormann ve Reich Propaganda Bakanı Josef Goebbels'den başka kimse yoktu.

Hemen ardından bol şampanyanın bulunduğu düğün kahvaltısı

verildi. Saat aşağı yukarı ikide Führer, iki sekreterinden biri olan Frau Junge'ye özel ve son politik vasiyetini yazdırmak üzere bitişik odaya geçti. Oradan ayrılmak için uygun bir an kollayan Bormann bunu fırsat bilerek dışarı çıktı.

Rattenhuber kendisini koridorda bekliyordu.

«Bu işi de hallettiğimize göre artık Ritter'i görebilirim,» dedi Reichsleiter. «Getir onu bana, Willi.»

Rattenhuber, Ritter'i ofise götürdüğünde yoğun bir biçimde bombalanıyordu kent. Reichsleiter başını kaldırarak yukarı baktı. Vantilatörden yana toz ve duman yayılıyordu.

«Birkaç günden beri böyle sürseydi bu, telâşlanırdım doğrusu.»

«Hoş değil.» dedi Ritter. «Şu anda bulunulacak yer değil Berlin, insanın elinde olsa.»

Rattenhuber kapının yanında yerini aldı. Bormann uzun bir süre genç **SS** subayını süzdü. Sonra, «Berlin'den ayrılmak ister miydiniz, Sturmbannfuhrer?» diye sordu.

Ritter gülümsedi. «Sanırım bunu seve seve yapacağımı söyleyebilirsiniz, Feichsleiter, ama böyle bir olanak görmüyorum şu anda.»

«Her şeyi göze alabilecek birisi için olmayacak şey yoktur. Bende sizin bu türden olduğunuz kanısı uyandı. Haksız mıyım?»

«Öyle diyorsanız?»

«İyi, öyleyse size bir yer bulup bulamayacağımızı araştıralım. Adamınız Hoffer, güvenilebilir mi ona?»

«Öyle olduğuna dair hayatımı koyarım ortaya. İçinde bulunduğumuz durumda hiçbir politik fikre onun sadakatine güvendiğim kadar güvenmem.»

«Başka bir deyimle doğru görüşlü ve kararlı bir kişi. Hoşuma gitti bu.»

Bormann önünde yayılı duran haritaya baktı. «Innsbruck'un kuzey batısındaki Inn River üzerinde bulunan bu bölgeyi biliyor musunuz?»

«Nerede olduğunu biliyorum,» dedi Ritter.

«Böyle söyleyelim daha iyi. Ben ayrıldığımda birliğim oralardaydı. Belki elli mil ötede.»

«Artık değil,» dedi Bormann. «Dün sabah Amerikan 6. Ordu Grubu tankları oradan yüz mil kadar uzaklıkta bir yerde birliğinden geride kalan ne varsa sildi süpürdü.»

Bir an Bormann'ın sesini işitmez oldu Ritter, eski arkadaşlarını Albay Jager'i, alayı düşünüyordu. Bormann'ın, «Üzgünüm, kötü bir haber sizin için,» dediğini işitince gerçeğe döndü.

«Önemli değil,» dedi Ritter. «Sık sık tekrarlanan eski yorucu bir hikâye. Lütfen devam edin.»

«Pekâlâ. Tüm bu bölge, Innsbruck, Salzburg ve Klagenfurt arasında kalan üçgen halâ bizim elimizde, ama durum her an değişebilir. Düşman, Alp Kalesi hakkındaki hikâyelere, yıllarca orada tutunabileceğimize inandığı için dikkatle ilerliyor. Durumla ilgili gerçeği anlar anlamaz tereyağına sokulan sıcak bir bıçak gibi doğru Berctesgaden'e girecekler.»

«Ve bu her an olabilir mi?»

«Kuşkusuz. Bu nedenle istediğim şeyi başarabilmek için çabuk davranmalıyız.»

«Nedir yapmak istediğiniz, Reichsleiter?»

Barmann eline bir kalem alarak Arslberg çevresini bir çember içine aldı.

«Burada, Inn akarsuyunun üzerindeki Schloss Arlberg'de beş önemli tutsak var. Biz ünlüler diyoruz onlara. Biri Amerikalı bir general, Canning. Ötekilerin kimlikleri şimdilik sizi ilgilendirmez. Onların, ilgili devletlerin özellikle üzerlerinde durdukları kişiler olduklarını bilmeniz yeter. Dosyalarını daha sonra okuyabilirsiniz.»

«Bir dakika,» dedi Ritter. «Sanki benden oraya gitmemi ister gibi konuşuyorsunuz. Sanki halledilmiş bir sorun gibi. Ama önce Berlin'den çıkmak gerekmez mi?»

«Elbette.»

«Peki bu nasıl olacak.»

«Feldmarschall von Greim'le, Hannah Reitsch'in Berlin'e geldikleri uçağın dün hasara uğradığını öğrenmişsinizdir belki.»

«Evet biliyorum bunu. Dün yerine gönderilen bir Arado uçağı ile buradan ayrıldılar.» Ve birden kafasının içinde bir ışık yandı. Ritten anlamıştı. «Anlıyorum şimdi. Fieseler Storch.»

«Brandenburger Tor yakınındaki ana caddede bilinen bir otomobil galerisinin arkasındaki garajda duruyor. Ayrılmadan önce size adresi vereceğim. Bu gece uçacaksınız, ya da belki yarın gece yarısından hemen sonra. Rus uçaksavarlarından kurtulabilecek en uygun zaman. Arlberg'den on mil ötede, şurada Arnheim'de bir iniş pisti var. Savaştan önce dağ kurtarma çalışmalarında kullanılıyordu. Şimdi kimse yok orada. Kahvaltı saatine doğru varırsınız.»

«Sonra ne olacak?»

«Sizi götürecek bir araç bulacaksınız. Herşey düzenlendi. Düşmanlarım bile benim iyi bir organizatör olduğumu kabul ederler.» Bormann gülümsedi. «Oradan Arlberg'e giderek sözünü ettiğim beş tutsağı emriniz altına alacaksınız ve Arnheim'e getireceksiniz. Sonra, günün ileri saatlerinde bir uçak onları oradan alacak. Sorunuz var mı?»

«Bir kaç tane. Bu hareketin amacı ne?»

«Tutsaklar mı demek istiyorsunuz?» Bormann elini salladı. «Ünlü tutsakların idam edileceği hakkında duyduğun söylentilere kulak asmayın. İsraftan hoşlanmam ben. Binbaşı, inanın bana. Düşmanlarımızla oturup barış koşullarını tartışacağımız gün geldiğinde oldukça yararlı pazarlık konusu olacaklar bizim için.»

«Rehin demek daha doğru olur.»

«Nasıl isterseniz.»

«Pekâla,» dedi Ritter. «Ya şatodaki durum nedir? Kumandan kim?»

«Wermact askerleri, sayıları az. Albay Hesser —iyi bir adam, ama sakat— ve on dokuz yirmi, yaşlı asker. İhtiyatlar. Endişelenecek bir şey yok.»

«Ve herhalde elimde onları bana devretme sini bildiren imzalı bir kâğıt olacak.»

«Führerin kendisi tarafından imzalanmış.»

«Ya reddederse? Güçlük çıkarmaya çalıştığımı sanmayın. Sadece altı yıllık bir hizmetten sonra, kişinin özellikle tersini umduğu durumlarda herşeyin olabileceği gerçeğine inandım. Her olasılığa karşı hazırlıklı bulunmak istiyorum.»

«Ve öyle de olacaksınız.» Bormann gene haritaya döndü, kalemiyle üstüne vuruyordu. «Arnheim'in on mil batısında bir **SS** birliği, ya da geride ne kaldıysa onu bulacaksınız. Aldığım bilgilere göre otuz kırk kişi kadarlar.»

«Bu günlerde, Reichsleiter'in de bildiği gibi **SS** terimi büyük çapta günahı içeriyor. Alman mı onlar?»

«Hayır, ama birinci sınıf askerler. Rus cephesinde Viking tümeni ile birlikte hizmet eden kayakçı Fin askerleri.»

«Paralı askerler desenize!» dedi Ritter.

«Anlaşmalara göre onları, önemli tutsaklarımızı güvenlik altına alıncaya dek, amaca göre kullanacaksınız. Anlaşıldı mı?»

«Sanırım.»

«İyi.» Bormann küçük bir dosya uzattı. «İhtiyacınız olacak herşey, uçağın bulunduğu garajın adresi de olmak üzere, bunun içinde var. Pilotun adı Berger. O da bir **SS**, gördüğün gibi hep aileden. Ha, önemli bir şey daha var.»

«Nedir, Reichsleiter?»

«Benim kişisel temsilcim olarak sizinle birlikte birisi de gelecek. Herşeyin yolunda gidip gitmediğini anlamak için. Herr Strasser. Ona gerektiği gibi davranacağınıza güveniyorum.»

Ritter ayağa kalktı, iki elinin arasında sımsıkı tuttuğu dosyaya bakıyordu.

«Sizi endişelendiren bir şey mi var, Binbaşı?» diye sordu Bormann usulca.

«Tutsaklar,» dedi Ritter ve gözlerini kaldırdı. «Sizden, onlara hiç bir zarar gelmeyeceğine dair şeref sözü istiyorum. Herşey tam söylediğiniz

gibi olacak.»

«Sevgili Ritter.» Bormann masanın çevresinde dolanıp omuzunun üstüne elini koydu. «Başka tür bir davranış sadece budalalık olur ve ben budala değilim, inanın bana.»

Ritter hafifçe başını salladı. «Öyle olsun, Reichsleiter.»

«İyi,» dedi Bormann. «Mükemmel. Yerinizde olsam biraz uyurdum şimdi. Rattenhuber sizin ve Hofferin yarın öğleden sonra bir saatte buradan çıkabilmeniz için izin sağlayacak. Görmek için çalışacaksam da siz ayrılıncaya değin görüşemeyebiliriz. Görüşmezsek, iyi şanslar.»

Elini uzattı. Ritter duraksadı, sonra sıktı. Rattenhuber kapıyı açtı. Kapayınca, Bormann gene masasının başına geçti. Yüzünde garip bir ifade vardı.

«Şerefim, Willi. Şerefim üstüne yemin etmemi istedi. Geçen yirmi yıldan beri şerefin var olup olmadığından bile kuşkuya düşen herkesten, hiç böyle bir söz işittin mi?»

e

Erich Hoffer kantinde bekliyordu, Ritter oturunca heyecanla öne doğru eğildi.

«Neymiş?»

«Emin değilim Erich,» dedi Ritter, «Bana söyledikleri ve söylemedikleri var. Gene de değer...»

Masanın üzerinde değildi, elleri dosyada, konuşmaya başladı.

e

ALTINCI BÖLÜM

Schloss Arlberg'de, Schenck kapıyı vurup Hesser'in ofisine girdiğinde kar hâlâ yağıyordu. Albay pencerenin kenarında durmuş vadiye bakıyordu. Döndü, masaya doğru yürüdü

«Durum hâlâ aynı mı?»

«Korkarım öyle, Herr Oberst. Hâlâ Berlin'e ulaşamıyoruz.»

«Ya telsiz?»

«Stern çevredeki her köye gitti, ama bir şey elde edemedi. Elbette uygun supaba sahip telsizi olanlar vardır çevrede, ama Herr Oberst'in de bildiği gibi, bir yıldan beri bu bölgede telsiz kullanmak yasak. Yasaları bozanlar bu durumda elbette suçlarını açıklamaktan kaçınıyorlar.»

«Bu koşullar altında anlaşılabilir.» Hesser oturdu. «Kesin karar vermek zamanı geldi.»

«Öyle görünüyor, Herr Oberst.»

Hesser bir an öylece oturdu, ceketinin boş koluyla oynuyordu.

«Dün de söylediğim gibi bunu bir emir olarak vermeyeceğim. Çok tehlikeli olabileceğini söyleyemezsem görevimi yerine getirmemiş sayılırım. Bu bölgedeki hassas durumdan ötürü, her hangi bir düşman birliği karşılaştığın zaman önce ateş edip sonra soru sormak eğiliminde bulunabilir. Anlıyor musun?»

«Tamamen.»

«Hâlâ şansını denemek istiyor musun?»

«Herr Oberst,» dedi Schenck, «Askeri standartlara göre yaşlı bir adamım, böyle bir oyun için belki çok yaşlı. En son 1918 yılında Batı Cephesinde bulundum, ama sizin gitmeniz kesinlikle söz konusu olamaz, efendim. Öteki askerlerden birini böyle bir göreve göndermek doğru değildir. Geride tek elverişli subay ben kaldığıma göre, bana öyle geliyor ki pek fazla seçme hakkımız yok.»

«Yanına kimi alacaksın?»

«Schmidt'i almayı düşünüyorum. Benim yaşımda, ama çok iyi bir sürücü. Arazi otolarından biriyle gideceğiz.»

«Pekâlâ,» dedi Hesser. «Senin de söylediğin gibi başka seçeneğimiz yok. Lütfen General Canning ve Albay Birr'i buraya getir, onlara kararımı bildireceğim.»

«Şimdi dışardalar, Herr Oberst.»

«Takdirle karşılıyorum. Cesur bir adamsın.»

«Hayır, Herr Oberst, herşey belki, ama cesur değil. Çok korkmuş bir adamım ben.» Schenck gülümsedi. «Ama bir karım ve iki kızım var, onları yeniden görebilmek için deli oluyorum. Şu anda ne yapıyorsam onlar için yapıyorum. Hepimiz için en iyisi bu, inanın bana.»

«Evet, belki haklısın.»

Schenck dışarı çıktı ve bir kaç dakika sonra yanında Canning ve Birr'le geri döndü. General hemen atıldı. «Ee, bir karara vardınız mı?»

Hesser başını salladı. «Oberleutnant Schenck birazdan yola çıkacak.» Sözün burasında saatine baktı. «Tam öğle zamanı. Bir arazi otosuyla gidecek ve yanına bir sürücü alacak. Innsbruck yolu üzerinde bir Müttefik birliği arayacak. Katılıyor musun, Schenck?»

«Ne derseniz, Herr Oberst.»

«Çok şükür aklınızı başınıza topladınız,» dedi Canning. «Şimdi gidip ötekilere söyleyebilir miyiz?»

«Neden olmasın?»

Canning ve Birr kapıya doğru döndüler, Hesser ayağa kalktı. «Bir şey daha var.»

«Neymiş o?» dedi Canning sabırsızlanarak.

«Oberleutnant Schenck ve onbaşı Schmidt Kendilerini büyük bir tehlikeye atıyorlar bu işi yaparken. Takdir edeceğinizi umarım.»

Canning kaşlarını çattı, Schenck'e elini uzatan Birr oldu.

«Elbette ediyoruz. Ben, hepimiz adına size teşekkürlerimizi bildirmek

istiyorum.»

«Elimden geleni yapacağım, Herr Oberst,» Schenck gülümsedi. «Hepimiz uğruna hayatta kalabilmek için.»

Canning ve Birr içeri girdiklerinde Paul Gaillard ve Claire yemek salonunda pencerenin kenarında oturuyorlardı, Madam Chevailer piyanonun başında günlük çalışmasını yapıyordu. Hemen çalmayı kesti.

Gaillard ayağa kalktı.

«Ne oldu?»

«Gidiyoruz,» dedi Canning heyecanla. «Ya da, en azından Schenck gidiyor. Öğleyin yola çıkacak.»

Ateşin önünde durdu, ellerini arkasında kavuşturdu.

«Farkında mısınız ki şansı yardım ederse buraya geri dönmesi sadece bir kaç saat meselesi? Böylece bu akşam özgür olabiliriz.»

Birr bir sigara yaktı. «Öte yanda, parmak tetikte bir gruba rastlarsa o saatlerde ölmüş olabilir. Hiç bunu düşündünüz mü?»

«Saçma,» dedi Canning. «Schenck Birinci Dünya Savaşında Batı Cephesinde dört yıl bulunmuş. Üç kez yaralanmış. Şimdi vurulmak için çok tecrübeli bir kuş.»

«Ama, ya vurulursa, Hamilton?» Claire ateşe doğru yürüdü, oturdu. «O zaman ne yaparız.»

«O zaman bizim daha olumlu eylemlere girişmemiz gerekir.» Canning kapıya gitti, açtı. Geri döndü. «Bildiğim tek şey var. Biri beni buradan çıkarmaya kalkarsa, **SS**, ya da her kimse, bunu başarmak için biraz zorlanır,»

Dışarı çıktı, kapıyı ardından kapattı.

Rattenhuber, Bormann'ın ofisine girdiğinde Reichsleiter masasında birşeyler yazıyordu.

«Bir dakika sürmez, Willi. Dün geçe anı defterime yazmayı unutmuşum. Dört saat kadar Führer'in yanındaydım.» Bir süre sonra kalemi elinden bırakıp defteri kapattı. «Ee, Willi, herşey nasıl gidiyor? Morali nasıl herkesin?»

Rattenhuber huzursuzlanmış göründü. «Moral mi, Reichsleiter?»

«Hadi canım. İçinde bulunduğumuz durumda saklamanın gereği yok.»

«Nasıl isterseniz, Reichsleiter. Bilmeniz gerekiyorsa, utanç verecek bir durum. Yaşamım boyunca bu denli çok üniformalı sarhoş görmedim. Kantin tıklım tıklım sarhoşlarla dolu. Kadınlarda iyi davranmıyorlar. Herşey paramparça olacağa benziyor.»

«Ne umuyordun ki, Willi? Rus toplarının neden sustuğunu biliyor musun? Tankları ve piyadeleri Wilhelmplatz'a doğru ilerlerken kendi adamlarını öldürüyorlardı. Son haberlere göre Parti Binasının ancak 500 metre kadar ilersinde durmuşlar. Belle Allianceplatz ve Potsdamerstrasse'de büyük savaş var. Anladığım kadarıyla bizimkiler ancak Bismarckstrasse'de tutunuyorlar.»

«Wenck'in Ordusu ne oldu?»

«Reimann'ın kolordusuyla hâlâ bağlantıda,, ama bunun bize bir yararı yok, Willi. İşimiz bitik.»

Rattenhuber şok geçiriyordu sanki. «Bitik mi, Reichsleiter?»

«Bir süredir öyle! Bilmiyor muydun? 22.'de Steiner karşı hücumu gerçekleştiremeyince, Führer savaşı kaybettiğimizi bildirdi. Sonra Berlin'de ölmeye karar verdi. Düğün kahvaltısında kendini öldürmekten söz ettiğini bilmiyor muydun?»

«Tanrım!» dedi Rattenhuber dehşet içinde.

«Belki de Alman halkı için yapabileceği en büyük hizmettir.»

Bir fikir yürütmesini bekliyor gibiydi. Rattenhuber sinirli sinirli kuru dudaklarını yaladı.

«Reichsleiter?»

«İlginç bir düşünce. Eğer o durumdaki birisiysen bir amaç uğruna ölmek yaşamaktan daha önemli olabilir.»

Hafifçe gülümsedi, her zamankinden daha kötü görünüyordu. «Ama daha küçük ölümlüler için böyle bir çıkış yolu her zaman gerekli değildir. Sen örneğin, Willi.»

«Ben mi, Reichsleiter? Anlayamıyorum.»

«Senin kaderin yaşamak, Willi. Açıkça söylemek gerekirse bu akşam buradan ayrılacaksın.»

Rattenhuber şaşkın bakakaldı. «Berlin'den mi ayrılacağımı söylüyorsunuz?»

«Führer'in yaveri, Johannmeier, Propaganda Bakanlığından Lorenz, ve Zander'le birlikte. Görevi, Führer'in politik vasiyetinin bir kopyasını Amiral Dönitz'e götürmek. Ben senin de gitmeni önerdim, Führer kabul etti.»

«Ben ben çok memnun oldum,» diye kekeledi Rattenhuber.

«Bundan eminim, Willi,» dedi Borman kuru bir sesle. «Ama Dönitz'e varıp varamayacağın şüpheli ve pek de önemli değil. Şu anda yapman gereken daha önemli görevlerin var.»

Rattenhuber'in yüzü sararmıştı. «**Kameradenwerk** mi? Başladı mı?»

«Elbette, Willi. Sana her zaman söylemez miydim başlayacağını? Benim sonum doğuşum olacak. Bir yerde okumuştum bunu. Tam yerinde.»

Yakınlarda bir yerde büyük bir patlama oldu, sığınağın duvarları zangırdadı, vantilatörden içeri toz bulutu girdi.

Bormann yukarı doğru baktı, hiç bir korku belirtisi göstermedi.

«Gene başladı Ivan topçuları. Biliyor musun bir bakıma bana tanrılarla devlerin birbirlerini yok ettikleri savaş efsanesini anımsatıyor. Tüm kötü güçler onlara karşı birleşmiştir, birden her zamankinden güzel bir kale belirir, Baldur yeniden yaşar.» Döndü, yüzü ciddiydi. «Bizim için de böyle olacak, Willi, Almanya için. Sana söz veriyorum.»

Ardı arkası kesilmeden otuz metre yukarılarına düşen bombalara, sülfür kokusuna, boğacak kadar yoğunlaşan toz bulutuna rağmen Rattenhuber omuzlarını dikleştirdi.

«Ben de inanıyorum, Reichsleiter. Alman halkının geleceğinden hiç bir zaman kuşkum olmadı.»

«İyi, Willi. Mükemmel.» Bormann masasının üzerinden bir mektup

alarak üzerindeki tozu silkti. «Bu nedenle senin Berlin'den çıkman çok önemli ve o soytarı Dönitz'in bu işle hiç bir ilgisi yok.»

e

Schloss Arlberg'in ana avlusunda Schenck yola çıkmaya hazırlanıyordu. Arazi otosunun yanında durdu. Yağan kardan korunmak için yakasını kaldırmıştı, Onbaşı Schmidt'in motoru son bir kez gözden geçirmesini bekliyordu.

«Herşey tamam mı?» diye sordu Schenck.

«Anlayabildiğim kadarıyla öyle, Herr Leutnant.»

«Çok iyi.»

Arkasını dönünce Hesser, Canning ve Birr'in avluya doğru yürüdüklerini gördü.

«Hazır mısınız?» dedi Hesser.

«Evet, Herr Oberst.»

«İyi. General Canning sana bir şey verecek.»

Canning bir zarf uzattı. «Bu benim yazdığım, buradaki durumu açıklayan bir mektup. Gördüğün ilk İngiliz, ya da Amerikan subayına ver. İşe yarayacağını sanıyorum.»

«Teşekkür ederim, General.» Schenck zarfı cebine koydu, sonra belindeki kemeri çözerek otomatik Walther tabancasını çıkarttı. Hesser'e uzattı. «Bu durumda ihtiyacım olmayacak.» Arabanın içine uzandı, arka koltuktan Onbaşı Schmidt'in Schmeisser'ini aldı. «Ne de buna.»

«Hesser bir an duraksadı, sonra aldı. «Belki de akıllıca bir davranıştır.»

«Öyle olduğunu sanıyorum, efendim.» Schenck motoru çalıştıran Schmidt'e başıyla işaret etti. Oberleutnant kendini toparlayarak tam bir asker selâmı verdi.

«Herr Oberst! Baylar!»

Hepsi karşılık olarak selâm verdiler, Schenck arazi otosuna binerek başını salladı. Scmidt yola koyuldu, ana girişten geçtiler yolun ilk dönemecinde gözden kayboldular.

Motorun sesi yok olunca, Birr, «Biliyor musun, şu anda aklıma bir şey geldi,» dedi.

«Nedir o?» diye sordu Canning.

«Schenck bir Alman birliği ile karşılaşırsa ve üzerinde senin mektubunu bulurlarsa onun için pekiyi şeyler olmaz.»

«Biliyorum,» dedi Canning. «O lanet olasıca şeyi yazarken ben de düşündüm bunu, ama içinde bulunduğu durumda şansını denemek zorunda, hepimiz gibi.» Arkasını dönerek avluda yürümeye başladı.

e

Öğleden sonra saat dört dolaylarında Rattenhuber, Ritter ve Hoffer'i sığınağın Herman Göringstrasse çıkışına götürdü. İkisinde de içinde yolculuk için gerekli şeyler bulunan küçük sahra torbası vardı. Kamuflaj pançoları ve çelik miğfer giymişlerdi. Schmeisser otomatik tabancalar ile silahlanmışlardı. Tam **SS** modasına uygun olarak çizmelerinin üstünde iki çubuk el bombası taşıyorlardı.

Top ateşi acımasız sürüyordu ve Potsdamerstrasse'den savaş sesleri geliyordu.

Rattenhuber bir elini Ritter'in omuzuna koydu.

«Ne diyebilirim ki bol şans ve Tanrı yardımcınız olsundan başka?»

Tanrı mı? diye düşündü Ritter. O da mı benim yanımda. Alaycı bir gülümseme kapladı yüzünü, Hoffer'in omuzuna vurdu, dışarı çıktı.

Makinalı tüfek ateşi altında onların kendilerini yere atışını izledi Rattenhuber. Bir dakika sonra kalktılar, karşıdaki yıkık binalara doğru koştular.

Bormann karanlık bir köşeden göründü. «Artık yola çıktılar, Willi.»

«Evet, Reichsleiter.»

Bormann saatine baktı.

«Sığınaktan en çok üç saat ayrı kalabilirim. Sen de o zaman geri dönmüş olmalısın, kendi yolculuğunu zamanında yapabilmen için. Çabuk davranmalıyız.»

«Evet, Reichsleiter.»

Rattenhuber araçların bulunduğu karanlık yere doğru koşar adım gitti. Bir dakika sonra bir motor sesi işitildi, bir arazi otosunun direksiyonunda geri geldi. Arkada bir MG 34 makineli tüfeği vardı. Bormann onu rüzgârlığın halkasına takarak bindi. Rattenhuber başına çelik bir miğfer geçirdi, bir tane de Bormann'a uzattı.

Bormann başını salladı.

«Bir kurşun varsa benim kısmetime düşen, bu kurtarmaz. 1918 yılından sahra topçuluğu günlerimden bu yana hiç takmadım başıma. Hadi, şimdi yola koyulalım. Kaybedecek zamanımız yok.»

Rattenhuber gaza bastı. Çok hızlı kullanıyordu arabayı. Hermann Göringstrasse'den geçerek Potsdamerplatz'a giden ana yola girdiler.

e

Tergarten'den geçen Ritter ve Hoffer apartımanların arasından koşarak ilerlediler. Top ateşinin ortasına düşmüşlerdi. Bir süre sonra bir Rus bombardıman uçakları filosu damların üstüne kadar yaklaşarak görünürdeki herşeyi top ateşiyle darmaduman ettiler.

Hitler Gençliğinden bir çocuğun hafif uçaksavar ile gökyüzüne doğru boşuna ateş ettiği kum torbalarından yapılmış sığınağın yanındaki bir kapının eşiğine sığındılar.

«Tanrım,» dedi Hoffer nefretle. «Çocuklar askercilik oynuyorlar. Yılbaşı oyuncaklarıyla da oynuyor olabilirlerdi.»

«Ama ölüme gönüllü gidiyorlar, Erich,» dedi Ritter. «Hâlâ inanıyorlar.»

Rattenhuber'in kendisine verdiği kabataslak haritayı inceliyordu. Hoffer kolunu çekiştirdi.

«Ya biz, Binbaşı. Bizden ne haber? Ne demeye buradayız? Amacımız ne?»

«Hayatta kalmak, Erich.» dedi Ritter. «Uzun bir süredir oynadığımız bir oyun. senin ve benim. Belki atlatabiliriz. Kim bilir? İlginç olur.»

«Sizin için hep böyleydi, değil mi?» diye sordu Hoffer. «Bir çeşit eşek şakası. Onun için öylesine alaycı gülümseyebiliyorsunuz.»

«Gene gülümseyeceğim, Hoffer, sen kollarımı göğsümün üstünde kavuşturduğun zaman,» dedi Ritter. «Sana söz veriyorum. Şimdi davranalım. Daha çeyrek mil gitmemiz gerekiyor.»

Sokaktan sokağa geçtiler, topların açtığı bir delikten ötekine, ölü kemikleriyle dolu mahzende ilerlediler, Berlin'di burası. Çoğu kadın ve çocuk olan korku içindeki sivillerle karşılaştılar yollarda kaçışan, ve Volksgtrum askerleri, çoğu yorgun yaşlılardı. Yürüyen cesetler halindeydiler.

Sonunda East-West Caddesine vardılar, uzakta Zafer Abidesini gördüler. Bir kaç kişi vardı orada. Her nedense bombardıman kesilmişti, cadde garip bir biçimde sessiz, boştu.

«Buradan,» dedi Ritter, karşıdaki yan yola doğru atıldı. Köşedeki galeri darmadağın olmuştu, cam pencereler paramparçaydı. Ana girişin üzerindeki tabelâda. '**BURGDORF AUTOS**' yazıyordu.

Ritter kaldırım boyunca önden gitti, arkadaki garaj kapısının önünde durakladı. Kapalıydı.

«İşte böyle,» dedi. Bir yanda tahta bir kapı vardı. Hoffer'e baktı, hafifçe sırıttı. «Ben önden gideceğim, sen beni kolla.»

Hoffer tabancasını çekti, duvara yapıştı. Ritter kapının kolunu dikkatle denedi. Dokunmasıyla açıldı. Durakladı, sonra kapıyı ardına kadar itti, hemen içeri girdi. Makinalı tüfek taradı, duraksama, sonra Hoffer karşı ateş açtı.

Yankı kesilip her yan sessizleşince Ritter seslendi.

«Dostuz. Oberstrumführer Heini Berger'i arıyoruz.»

Çıt çıkmıyordu garajda, içerisi akşamın alaca karanlığına bürünmüştü. Bir ses yavaşça, «kendinizi tanıtın,» diye seslendi.

«Valhala Değişimi,» diye karşılık verdi Ritter.

Rieseler Storch'u görebiliyordu şimdi, bir yana yatmıştı, sonra bir çizme göründü, genç koyu renk saçlı bir **SS** subayı kamuflâj giysisi içinde gölgelerin arasından çıktı. Eski tip Sahra hizmeti şapkasını arkaya doğru eğik geçirmişti başına, elinde Amerikan yapısı bir Thompson makinalı tüfeği tutuyordu.

«Sizi gördüğüme sevindim,» dedi. «Bir an kurt kokusu almış bir grup Ivan sandım.»

Ritter başıyla 100'lük cephane haznesi olan makinalı tüfeği işaret etti.

«Kötü bir sürprizle karşılaşırlardı.»

Berger tembel tembel sırıttı. «Ardenlerden kaldırdığım küçük bir ganimet bu. Her zaman abartmayı sevmişimdir.» Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırarak Rus kurşunundan yapılmış bir çakmakla yaktı.

«Herr Strasser nerede?» diye sordu Ritter çevresine bakınarak.

«O biraz daha geç gelecek.» Berger bir ambalaj kutusunun üstüne oturdu, makinalıyı yere bıraktı. «Aceleye gerek yok geceyarısına kadar buradayız.»

«Anlıyorum.» Ritter onun yanına oturdu, Hoffer, Storch'un çevresinde dolandı.

«Bu Sterasser'i tanıyor musun?»

Berger gözle görülür biçimde durakladı. «Siz tanımıyor musunuz?»

«Daha önce hiç karşılaşmadım.»

«Ben de öyle. Bu gösteride sadece kötü bir otobüs sürücüsüyüm ben.»

Ritter başıyla uçağı işaret etti. «Bununla bir sıçrayışta Bavyera Alplerini geçemeyiz.»

«Hayır, programa göre Plauen'in batısında Thuringian ormanındaki bir hava yolunda, ki yarı yol oluyor, duraklayacağız. Tabii hep oraların hâlâ bizim elimizde olduğunu düşünüyoruz.»

«Ya değilse?»

«İlginç bir düşünce.»

«Başarabilir miyiz dersin? Berlin'den dışarı çıkmayı demek istiyorum.»

«Başaramamak için bir neden göremiyorum. Hannah Reitsch, Greim'le birlikte' başardı, değil mi?»

«Ama tam karanlıkta değil, bizim yola çıkacağımız saatte olacağı gibi.»

«Evet, ben de bunun farkındayım,» dedi Berger. «Öte yanda Ruslar bizi beklemeyecekler. O saatte havada savaş uçakları bulunmayacak. Templehof ve Gatow'u aldıklarına göre buna ihtiyaç duymayacaklar. Biraz şansımız yolunda giderse onlar ne olduğunu anlamadan biz uzaklaşırız.»

«Ama, gene de, karanlıkta cadde boyunca yol alman gerekecek havalanmak için,» dedi Ritter. «Ve zafer abidesi... »

«Biliyorum. Çok büyük ve çok katı. Bir şey düşünebileceğimi sanıyorum.» Yerde birkaç eski çuval vardı, Thompson'u kollarının arasına alarak onların üzerine uzandı. «Biraz kestireyim. Bir şey buna ihtiyacım olacağını söylüyor. Kapıyı gözler, Strasser geldiği zaman beni dürtersiniz herhalde.»

Şapkasını gözlerinin üstüne kadar çekti. Ritter hafifçe gülümsedi, dehşet içindeki Hoffer'e baktı.

«Neler oluyor. Binbaşım? Ne yaptığını sanıyor bu?»

«Uyuyor, Erich. Bu durumda çok akıllıca bir davranış. Şimdi ilk nöbeti sen mi almak istersin, ben mi alayım?»

e

Akşama doğru Oberleutnant Schenck ve Schmidt, Innsbruck yolu üzerindeki Graz köyüne girdiler. Bomboştu,, tek kişi yoktu görünürde. Arlberg'den oraya kadar kırk mil kadar yol yapmışlardı, arazi otosunun benzin sistemindeki bir arıza yüzünden üç saat kaybetmişlerdi yolda. Schmidt'in ne olduğunu anlayıp onarabilmesi için de, bir o kadar zaman geçmişti.

Yol boyunca tek bir asker görmemişlerdi, hiçbir milletten. Ne de bir mülteciye rastlamışlardı. Ama bu doğaldı. Bu dağlılar tipik köylülerdi. Ne olursa olsun topraklarından ayrılmazlardı. Onlar için kaçmak diye bir şey söz konusu değildi. Gidecek başka yerleri yoktu, çünkü.

Karşıdaki evin birinci katındaki pencereden birinin perdesi kımıldadı. Schenck arabadan indi, karşıya geçti, kapıyı vurdu. Cevap gelmeyince sabırsızlanarak tekmeledi. «Açın, Tanrı aşkına!» diye seslendi. «Ben de Avusturyalıyım sizin gibi. Buraya başınıza dert açmaya gelmedim.»

Bir süre sonra sürgüler çekildi, kapı açıldı. Beyaz saçlı, beyaz bıyıklı yaşlı bir adamla, arkasında kucağında bir bebek taşıyan genç bir kadın duruyorlardı.

«Herr Leutnant[1]», dedi yeterince kibarca.

(1) Almanca, teğmen anlamına gelir.

«Herkes nerede?» «Dışarı çıkmıyorlar.»

«Amerikalıların gelmesini mi bekliyorlar?»

«Ya da İngiliz, Fransız.» Gülümseyebildi. «Ruslar olmasın da.»

«Bu bölgede hiç Alman birliği kaldı mı?»

«Hayır, Panzerler vardı, ama onlarda iki gün önce gittiler.»

«Ya karşı taraftan? Onlardan kimseyi gördün mü?» Yaşlı adam duraksadı. «Hadi söyle, önemli,» dedi Schenck.

«Bu sabah herşeyin yolunda olup olmadığını anlamak için oğlumun çiftliğine gittim. O askerde, karısı burada yanımda kalıyor. Buradan üç mil aşağısında yolun. İngiliz askerleri çayırların üstüne kamp yapmışlar, çiftlik binalarını da kullanıyorlardı. Ben de geri dönüp geldim.»

«Ne birlikleri? Tank mı, piyade mi?»

Yaşlı adam başını salladı. Bir dolu çadır vardı, büyük çadırlar, ve cankurtaran arabaları gidip geliyordu. Araçların hepsinin üzerinde kızıl haç bulunuyordu.»

«İyi.» Schenck bir heyecan dalgasına kapıldı. «Sizi daha çok rahatsız etmeyeceğim.»

Hızlı hızlı sahra arabasına döndü, bindi. «Yolun üç mil aşağısında Schmidt. Anladığım kadarıyla bir İngiliz Ordusu Sahra Hastanesi.»

Başaracağız, diye düşündü. Herşey yolunda gidecek. Daha iyisi olamazdı. Schmidt gaza basarak meydandan çıktı, araba, sadece bir tek aracın geçmesine elverecek kadar birbirine yakın yapılmış ortaçağdan kalma evlerin arasından, arasındaki dar sokağın kaldırımları üstünden hoplaya zıplaya geçti.

Bir köşeyi dönünce daha küçük bir alana geldiler ve bir İngiliz sahra ambulansını karşılarında buldular. Schmidt dehşet içinde direksiyonu kıvırdı, araba toz gibi karın üstünde kaydı. Zaman sanki bir an için dondu, Schenck deri gocuğu içinde bir çavuş ve çavuşun yanında oturan başı miğferli bir er gördü. Hemen sonra ambulansın ön tekerleğine çarparak bir yana devrildiler. Araba alanın ortasındaki çeşmenin; kaldırımına düştü, ters döndü.

Schmidt düştükleri sırada arabadan fırlamıştı, doğrulmaya çalıştı. Hâlâ arabanın içinde olan Schenck, miğferli genç erin ambulanstan dışarı sıçradığını, elinde bir sten tabanca olduğunu gördü. Sten bir anda takırdadı ve Schmidt'i doğrulmaya çalıştığı çeşme kaldırımına mıhladı.

Schenck arabadan çıkmayı başardı ve kollarını salladı. «Hayır,» diye bağırdı. «Hayır.»

Er gene ateş etti. Kurşunlar kaldırım taşları üstünden sektiler. Schenck sağ omuzunda ve kolunda zorlu iki darbe hissetti ve yeniden arabanın içine gömüldü.

Sesler işitiyordu, gittikçe yükselen sesler. Çavuş, genç erin kolunu bükmüş Sten tabancayı elinden almaya çalışıyordu. Bir dakika sonra Schenck'in yanında diz çökmüş, üzerine eğilmişti.

Schenck kendinden geçeceğini hissediyordu, dudakları telâşla kımıldadı. Cebinden mektubu çıkartmayı başardı, kanlı ellerinin biriyle uzattı.

«Komutanınız, beni ona götürün.» dedi boğuk bir sesle, İngilizceyle. «Ölüm kalım sorunu,» ve sonra bayıldı.

e

173. Sahra Hastanesinden Binbaşı Roger Mulholland sabah saat sekizden beri ameliyat yapıyordu. Tüm standartlara göre uzun bir gündü. Her biri en iyi hastane koşullarında, birinci derecede ameliyata aday olacak nitelikte yaralılar peşpeşe... Onun elinde ise sadece çadırlar, sahra teçhizatı vardı. O ve emrindekiler ellerinden geleni yapıyorlardı, haftalardır böyle sürüp gidiyordu bu, ama yeterli değildi.

Genç bir sahra nişancısının bacağını dizinin altından kesmek zorunda kaldığı ameliyatı bitirince yandaki ameliyat masasının üstünde, askeri pardösüsü ile yatan Schenck'i gördü.

«Bu da kim?»

Adı Grant olan iriyarı başçavuş, «Bir sahra arabasıyla Graz'a doğru gelen bir Alman subayı. Ambulanslardan biriyle çarpıştılar. Atışma oldu, efendim.»

«Durumu nasıl?»

«Omuzdan iki isabet. Bir tane de kolunun üstünden. Komutana götürülmek istediğini söyledi. Elinde bunu sallayıp duruyordu.»

Kanlanmış mektubu uzattı. Mulholland, «Pekâlâ hazırlayın onu. Ha bir, ha bin.»

Zarfı açtı, mektubu çıkarttı ve okumaya başladı. Bir dakika sonra «Hey büyük tanrım,» dedi . «Sanki yeteri kadar dert yokmuş başımda, gibi. »

e

YEDİNCİ BÖLÜM

Savaşın, Almanya'nın kaybedeceğinin hemen hemen kesinleştiği bir döneminde Karl Adolf Eichman, Gestapo Yahudi Ofisi Başkanı, 116 Kurfürstenstrasse adresindeki karargâhının altında çok iyi özellikleri bulunan bir sığınak yapılmasını emretmişti. Kendi jeneratörü, havalandırma tertibatı. Her bakıma kendi kendine yetecek gibiydi.

Tüm proje tam bir gizlilik içinde yürütülmüştü, ama üçüncü Reich'de hiçbir şey uzun süre Martin Bormann'dan gizli kalamazdı. Bunu keşfeden ve kendi amaçları için uygun bir yere ihtiyacı olan Bormann oraya taşınacağını bildirdi, ve tartışmaktan çok korkan Eichman bunu kabul ederek kaçmayı tasarladığı mart ayına kadar rahatsızlığa katlanmayı göze aldı.

Bormann ve Rattenhuber oraya vardıklarında terkedilmiş olduğunu gördüler. Ön kapı menteşelerinde ileri geri çarpıp duruyordu, pencereler kırılmıştı ve çatı bombardımandan büyük çapta hasar görmüştü. Rattenhuber arabayı bir yandaki yoldan sürdü, tekerleklerin altında cam kırıkları parçalanıyordu, binanın arkasındaki bir avluda durdular.

Bir an için bombardıman kesildi, biraz öteden ateş sesleri geliyordu. Bormann arabadan indi, eğimli bir rampanın üstünden yürüyerek gri boyalı, çelik kapının önüne geldi. Çizmesinin burnuyla vurdu. Izgaralı bir pencere açıldı. Aradan bakan adamın başındaki miğferin üstünde **SS** işaretleri vardı. Bormann hiç bir şey söylemedi. Pencereyi kapadı, bir dakika sonra kapı otomatik olarak açıldı.

Rattenhuber rampadan aşağı sürdü arabayı, Bormann'ı almak için bir an durdu, karanlık bir tünele girdiler, iki **SS** nöbetçisini geçerek iyice aydınlatılmış beton bir garajda durdular.

İki **SS** nöbetçisi daha ve genç, sert yüzlü bir Hauptsturmführer vardı. Adamları gibi onunda kolundaki bantın üzerinde '**RESS**' yazısı bulunuyordu. ***Reichsführer der SS***. Himmler'in adamlarının rütbesiydi bu, Bormann'ın meraklıları ürkütmek için bulduğu bir yol.

«Eee, Schultz, nasıl gidiyor?» diye sordu Bormann.

«Hiç bir sorun yok, Reichsleiter.» Schultz tam bir parti selâmı verdi. «Yukarı çıkacak mısınız?»

«Evet, sanıyorum.»

Schultz çelik asansöre kadar önden giderek düğmeye bastı. Yana çekildi. «Emrinizde, Reichsleiter.»

Bormann ve Rattenhuber bindiler, albay gene düğmeye bastı, kapılar kapandı. Schmeisser'in elindeydi, kemerine bir çubuk el bombası sokuluydu.

«Az kaldı, Willi.,» dedi Bormann. «Bir kaç aylık sıkı çalışmanın sonuna vardık. Sanırım seni bu işin içine soktuğum zaman şaşırmışsındır.»

«Hayır, şeref bu benim için, inanın,» dedi Rattenhuber. «Böyle bir göreve yardımcı olabilmek büyük bir şeref.»

«Hakkettiğinden daha çok değil, Willi. Zander'e güvenilemezdi. Zeki ve dikkatli birisine ihtiyacım vardı. Güvenebileceğim birisine. Bu çok önemli bir iş, Willi, sanırım farkındasın. **Kameradenwerk**'in başarıya ulaşması için gerekli.»

«Bana güvenebilirsiniz, Reichsleiter,» dedi Rattenhuber içten, «Ölüme kadar.»

Bormann kolunu Rattenhuber'in omuzuna attı. «Güvenebileceğimi biliyorum, Willi. Biliyorum.» Asansör durdu, kapı açıldı.

Kalın camlı gözlüklü, beyaz doktor gömlekli genç bir adam bekliyordu. Kibarca, «İyi akşamlar, Reichsleiter,» dedi.

«Elbette, Reichsleiter. Bu yandan.»

Halıyla kaplı koridorlardan ilerlerken işitilen tek ses jeneratörün çalışmasıydı. Sondaki kapıyı açtı, onları elektronik aletlerle dolu bir laboratuvara soktu. Büyük kayıt makinasının başında, kulağında kulaklıklarla oturan adam Scheel gibi beyaz gömlek giyinmişti. Zeki, hırslı bir yüzü vardı, gözünde altın çerçeveli yarım ay biçiminde gözlükler takılıydı. Baktı, gözlüklerini çıkarttı, hemen ayağa kalktı.

«Aziz profesör.» Bormann sevgiyle elini sıktı. «Nasıl gidiyor?»

«Mükemmel, Reichsleiter. Bundan daha iyi olamazdı diyebilirim.»

Fritz Wiedler, Heidelberg ve Cambridge üniversitelerinden mezun bir doktordu. Daha ilk günlerinden başlayarak Nasyonal Sosyalizm'in ateşli bir destekçisi olmuş, hücre yapısına ilişkin, araştırmalarıyla Nobel ödülünü kazanmıştı. Berlin Üniversitesinin kuruluşundan beri gelmiş geçmiş en genç profesörlerinden biri, Avrupa'nın en meşhur plâstik cerrahlarından biri sayılıyordu.

Belli bir bilim adamı türünün bulunmaz bir örneği idi. Mesleğine canice denebilecek bir tutkuyla bağlı, onun geliştirilmesi için her şeyi yapabilecek bir adamdı. Wiedler'e göre amaca giden her şey mubahtı. Nazi patronları işbaşına gelince büyük güce ve servete kavuştu.

Rascher ile Alman Hava Kuvvetleri adına canlı tutsakları kobay olarak kullandıkları alçak basınç araştırmaları yapmıştı. Himmler'in kronik mide şikâyetlerine deva aramak için sık sık gittiği Ravensbrück yakınlarındaki Geghardt Sanatoryumunda, gerektiğinde tutsakların kolunu bacağını kullanarak, yedek parça cerrahisi denemeleri yürüttü.

Ama asıl önemini **SS** Kalıtım Araştırma ve İncelemeleri Enstitüsü üyeliği sırasında gösterdi. Mengele ile birlikte Auscwitz'de canlı ikizler üstündeki incelemelerini, aynı ikizlerin ölüleri üstünde de sürdürdü. Bütün bunlar, bilimin ve Üçüncü Reich'in şanlı geleceği içindi.

Ve sonra Bormann onu yanına aldı. Büyük bir deneme yapma fırsatı önerdi. Bir bakıma hayatın kendisini yaratmaktı bu. Hiç bir bilim adamının geri çeviremeyeceği bir meydan okuma.

«Öteki elemanlar nerede?» diye sordu Bormann.

«Dinlenme odasında, yemeklerini yiyorlar.»

«Beş hastabakıcı. Üçü kadın, ikisi erkek, değil mi?»

«Doğru, Reichsleiter. Ters bir şey mi var?»

«Yok canım,» dedi Bormann rahatlıkla. «Böyle güç zamanlarda insanlar paniğe kapılıp kapılıp kaçma eğilimindedirler de. Sadece senin adamlarının aynı paniğe kapılmadıklarından emin olmak istedim.»

Wiedler çok şaşırmış görünüyordu. «Hiçbiri böyle bir şeyi

düşünmezler bile, Reichsleiter, ayrıca nöbetçileri geçemezler de.»

«Doğru,» dedi Bormann. «Demek herşey yolunda gidiyor diyorsun. Hazır mıyız?»

«Sanırım Reichsleiter. Kendiniz karar vermelisiniz.»

«Öyleyse görelim.»

Wiedler cebinden bir anahtar tomarı çıkarttı, içinden birini seçerek laboratuvarın öteki ucundaki bir kapıya doğru yürüdü. Bormann, Rattenhuber ve Scheel onu izlediler. Wiedler anahtarı kilide soktu, kapı açıldı.

Schubert'in yedinci senfonisi ağır, yüce havasıyla odayı dolduruyordu. Wiedler önden gidiyor, ötekiler onu izliyorlardı.

Flanel pantolonlu, kahverengi gömlekli bir adam bir masanın başında arkası onlara dönük oturmuş kitap okuyordu.

Wiedler, «İyi akşamlar, Herr Strasser,» dedi.

Adı Strasser olan adam iskemlesini geriye doğru itti, ayağa kalktı, döndü ve Martin Bormann sanki aynada kendi görüntüsüne bakıyordu.

Rattenhuber'in dehşet içinde soluğu kesildi. «Tanrım!» diye fısıldadı.

«Evet, Willi, artık biliyorsun,» dedi Bormann ve elini uzattı.

«Nasılsın, Strasser?»

«Daha iyi olamam, Reichsleiter.»

Sesi de benziyordu, Bormann hafifçe başını salladı. «Kesinlikle söyleyemem. İnsan kendisinin nasıl konuştuğunu bilemez, ama bana zararsız gibi geliyor.»

«Zararsız mı?» dedi Scheel sinirlenerek. «Reichsleiter, mükemmel emin olun. Üç ay gece gündüz çalıştık, kayıt alma aletlerinin en modernlerini, tel yerine bant kullandık. Size göstereyim. Mikrofonu açtığım zaman bir şey söyleyin, Reichsleiter. Herhangi bir şey.»

Bormann duraksadı, sonra.

«Adım Martin Bormann, 17 Haziran da Lower Saxony'de Halbertadt'da doğdum,» dedi.

Schell bantı geri sarıp, çaldı. Kayıt mükemmeldi. Sonra Strasser'e başıyla işaret etti. «Sıra sende.»

«Adım Martin Bormann,» dedi Strasser. «17 Haziranda Lower Saxony'de Halbertadt'da doğdum.»

«Gördünüz mü?» dedi Scheel zafer kazanmışçasına.

«Evet, hakkını vermeliyim.» Bormann, Strasser'in çenesine doğru eğildi. «Aynaya baksam bu kadar olur.»

«Tam değil, Reichsleiter,» dedi Wiedler. «Yanyana durursanız bazı hatların aynı olmadığını farkedersiniz, ama bunun önemi yok. Önemli olan kimsenin sizi ayırdedemeyecek olması. Sonra çok değilse bile izler var, ama onların sanki derideki kırışıklarmış gibi görünmesini sağladım. Yaşın getirdiği kırışıklar gibi.»

«Ben göremiyorum,» dedi Bormann.

«Evet, daha önce bir bıçakla bu kadar iyi çalıştığımı ben bile söyleyemem.»

Bormann başını salladı. «Harika. Ve şimdi, Herr Strasser'le biraz yalnız konuşmak istiyorum.»

«Elbette, Reichsleiter,» dedi Wiedler. Dışarı çıktı. Bormann kapıyı kapadı ve kendisine bakmak üzere döndü. "Evet, Strasser, o gün geldi işte.»

«Öyle görünüyor, Reichsleiter. **Kameradenwerk** değil mi? Başlıyor mu?»

«Başladı bile, dostum.» dedi Martin Bormann ve düğmelerini çözmeye koyuldu.

e

Wiedler ve ötekiler sabırla laboratuvarda beklediler. Yirmi dakika kadar sonra kapı açıldı, Bormann ve Strasser çıktılar. Reichsleiter üniformalıydı. Strasser başına kenarı aşağı doğru kıvrılmış bir şapka

takmıştı ve üzerinde siyah deri bir pardesü vardı.

«Ve şimdi, Reichsleiter,» diye söze başladı Profesör Wiedler.

«Sadece veda etmek kaldı,» dedi Martin Bormann.

Kapının yanında duran Rattenhuber'e başıyla işaret etti. Albay'ın Schmeisser'in'den çıkan kurşunlar Wiedler ve Scheel''ı duvara mıhladı. Rattenhuber şarjörü boşalttı, yenisini taktı. Yüzü sapsarı, Bormann'a baktı.

«Ötekiler?» diye sordu Bormann.

«Onları içeri kilitledim.»

Bormann beyeniyle başını salladı. «İyi, bitir işlerini.»

Rattenhuber çıktı. Bir dakika sonra Schmeisser'in sesiyle karışık çığlıklar yükseldi. Rus bombardımanı başlamıştı yeniden, tepelerinde bina sarsıldı.

Rattenhuber yavaş yavaş yürüyerek geri geldi. «Oldu, Reichsleiter.»

Bormann başını salladı. «İyi, buradaki işini tamamla, aşağı gideceğiz.»

Peşinde Strasser'le koridora çıktı. Rattenhuber kemerinden çubuk el bombasını çıkarttı ve laboratuvar kapısından içeri fırlattı. Yansıma bitince yanan kimyasal maddelerin öfkeli çıtırtıları işitiliyordu.

Koridora kadar çıktı duman. Borman ve Strasser asansörü beklerken Rattenhuber onlara doğru koştu. «Aceleye gerek yok,» dedi Bormann. «Daha çok zamanımız var.»

Asansörün kapıları açıldı. Binip aşağı doğru indiler.

e

Aşağıda kapılar açıldığında, Schultz, elinde tabancası, arkasında Schmeisserlerini hazırlamış nöbetçileriyle bekliyordu.

«Endişelenecek bir şey yok,» dedi Bormann, «Herşey kontrol

altında.»

«Siz söylediğinize göre Reichsleiter,» dedi Schiltz, sonra Strasser'e baktı, ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

«Buradan ayrılıyoruz artık, Schultz. Hepimiz birden,» dedi Bormann yumuşak bir sesle. «Adamlarının hepsini getir.»

Schultz arkasını döndü, bir kaç adım yürüdü, parmaklarını dişlerinin arasına sokarak ıslık çaldı. Bir dakika sonra garaj kapısında bekleyen nöbetçiler koşarak geldiler.

«Onları bir sıraya diz, dışardaki durum hakkında bir iki söz söylemek istiyorum.»

«Reichsleiter.» Schultz adamlarına emir verdi, hepsi önlerinde sıraya dizildiler.

«İyi iş yaptınız. Çok iyi iş.» Bormann'ın arkasında Rattenhuber sahra arabasına tırmanmış MG 34 makinalı tüfeğin başına geçmişti. «Ama dostlarım, artık ayrılmak zamanı geldi.»

Son anda. Schultz ne olduğunu anladı. Ağzını açtı, ses çıkmadı, o sırada Rattenhuber makinalı tüfeği ateşlemeye başlamıştı. Schultz ve adamlarına betonun üzerinde ölüm dansı yaptırıyordu.

İşini bitirdiğinde bir kaçı hâlâ kıpırdanıyordu. «Bitir işlerini,» diye emretti Bormann.

Rattenhuber Schmeisserini çekti, nöbetçilere doğru yürüdü, hâlâ kıpırdanmakta olan birinin beynine kurşunu sıktı. Çizmelerine sıçrayan kan ve beyin parçalarından kurtulmak için geri çekildi hemen, aynı anda MG 34'ün yeniden çalışmaya başlayacağını belirten madeni sesin farkına vardı.

Döndü, Strasser'in sahra arabasının içindeki makinalı tüfeğin başında olduğunu gördü. «Ölüme kadar, Willi, öyle demiştin değil mi?»

Parmakları kasıldı, şapkanın kenarlarının altından görünen yüzünde hiç bir duygusal belirti yoktu. Willi Rattenhuber'in ölmeden önce son gördüğü şey bu oldu.

Strasser ateşi kesip aşağı atladı. «Gitmemin zamanı geldi. Schultz'un Mersedesini alacağım.»

«Ya ben?»

«Sen onbirde kadar burada beklesen iyi olur. Sonra sığınağa doğru yola çık. Yolların durumu da düşünülürse gece yarısı varırsın.»

«Tehlikeli günler,» dedi Bormann. «Bir bomba, bir şarapnel parçası, serseri bir kurşun; bir Rus keşif koluyla karşılaşmanın sözünü bile etmiyorum.»

«Führer gibi ben de bir uyurgezerin güveni içinde yürürüm,» dedi Strasser. «Görünmez bir zırha bürünür, bana hiç bir şey olmayacağına inanırım; ikimize de. Çok şey bize bağlı, dostum. Bir dolu insanın geleceği.»

«Biliyorum.»

Strasser gülümsedi. «Gitmeliyim artık.»

Mersedese doğru yürüdü, direksiyona geçti. Motoru çalıştırdığında Bormann yerden bir Schmeisser alarak ona doğru koştu. «Bunu al.»

«Hayır, teşekkürler, ihtiyacım olmayacak,» dedi Strasser, ve karanlıklara doğru ilerleyip gözden kayboldu.

e

Ritter yerde bağdaş kurmuş, kucağında Schmeisser, sırtını duvara vermiş oturuyordu.

Gözleri kapalıydı, ama derin bir uykuya dolmamıştı. Yaklaşan bir aracın sesini nöbette olan Hoffer'le aynı zamanda işitti.

«Binbaşı,» diye seslendi Hoffer.

«Biliyorum,» dedi Ritter.

Başçavuşun yanında durdu, sesi dinledi. Berger'de uyanmıştı.

«Nasıl olsa bir tank değil.»

«Değil, bir otomobil,» dedi Ritter.

Araba durdu, adımlar yaklaşıyordu. Üç adam. karanlıkta sessiz beklediler. Bir duraksama oldu, hafif, ürpertici bir gıcırtı ve kapı açıldı. Ritter ve Berger el lambalarını aynı anda yaktılar, Strasser'in üzerine tuttular.

Berger neşeyle, «Herr Strasser,» dedi. «Biz de ateşli harekata hazırlanıyorduk. Neden «Deutschland Über Alles» ya da onun gibi bir şey çalmıyorsun ıslıkla?»

«Kapıyı açarsanız iyi olur. Dışarıda arabam var, içeri sokmak daha emin. Kimsenin dikkatini çekmek istemeyiz.»

Hoffer, «Tanrım, bu.» dedi.

Strasser onlara doğru döndü. Dosdoğru gözlerini Ritter'e dikerek sakin bir sesle, «Strasser, adım Heinrich Strasser,» dedi. «Bildiğiniz bir konuyla ilgili olarak Parti Başkanının adına burada bulunuyorum. Beni bekliyor muydunuz. Binbaşı?»

«Evet,» dedi Ritter. «Bekleniyordunuz.» Berger garajın kapılarını açarken Hoffer'e döndü. «Herr Strasser'in arabasını içeri al, Hoffer.»

Strasser kolunu Berger'in omuzuna koydu. «Bu nesneyle gidebilme şansımız var mı?»

«Neden olmasın anlamıyorum.» diye karşılık verdi Berger. «Böyle bir durumda, böyle bir deneme yapacağımız akıllarının ucundan bile geçmez. En azından ben buna güveniyorum.»

«Uçağa doğru yürüdüler, alçak sesle konuşuyorlardı. Hoffer arabayı içeri aldı, Ritter kapıları kapadı.

Başçavuş fısıldadı. «Ama bu adam Herr Strasser değil. Reichsleiter'in kendisi. Neler dönüyor ortada?»

«Biliyorum, Hoffer, ve Berger hiç karşılaşmadıklarını söyledi. Oysa birbirlerini çok iyi tanıdıkları apaçık ortada.»

«Öyleyse Berger kim olduğunu biliyor.»

«Peki kim bu Hoffer?» Ritter dudaklarının arasına bir sigara koydu. «Martin Bormann mı, Heinrich Strasser mi? Bir ad neyi değiştirir ki? Birini ötekine yeğliyorsa biz kimiz ki bunu tartışalım?»

«Binbaşı Ritter,» diye seslendi Strasser. «Bir dakikanızı alabilir miyim.» Uçağa doğru gittiler, Strasser saatine baktı. «Saat şimdi dokuz. Yüzbaşı Berger gece yarısına doğru yola çıkmamızı uygun görüyor.»

«Anlıyorum,» dedi Ritter. «Peki nasıl havalanacağız? Eğer Ruslar bomba atıp bir kaç yangın çıkartmazlarsa ortalık zifiri karanlık olacak.»

«Bir yola çıktık mı çabuk gideriz,» dedi Berger.

«Stork'ta bir dolu aydınlatma fişeği var, Motoru çalıştırırım, bir dakika içinde harekete hazırım demektir, o zaman bir tane ateşlersiniz. Yüz metre sonra bir ikincisini. Belki bir üçüncüye de ihtiyaç duyabilirim, bilmiyorum. Yan pencereden kolayca yapabilirsiniz ateşlemeyi.»

«Tam kalkış sırasında kendimizi iyice ortaya çıkartmış olacağız böylece,» dedi Strasse.

«Sadece iki üç dakika. Havalandık mı bir kez, ne kadar karanlık olursa o kadar iyi, Zafer abidesine bindirmek istemiyorsanız... » Omuz silkti.

«O olmasın da ne olursa olsun, yüzbaşı,» dedi Strasser. «Çok heyecanlı bir kaç dakika geçireceğiz.»

Ritter yanlarından ayrılarak, bir ambalaj kutusunun üstüne oturdu. Dudaklarının arasına bir sigara koyup kibritini arandı. Strasser yaklaşarak çakmağını uzattı.

«Teşekkür ederim,» dedi Ritter.

«Benden açıklamamı istediğiniz bir şey var mı?»

«Sanmıyorum,» dedi Ritter. «Reichsleiter'in emirleri yeterince açıktı.»

«İyi, öyleyse biraz dinleneyim. İçimden birşey gece bitmeden dinç olmak ihtiyacını duyacağımı söylüyor.»

Uzaklaştı, yakınlarında dolanan Hoffer, geldi, sırtını duvara vererek bağdaş kurdu. «Ne söyledi?»

«Ne demesini bekliyordun?»

«Hiç bir açıklamada bulunmaya kalkmadı mı?»

«Bana açıklamasını istediğim bir şey olup olmadığını sordu. Ben de

olmadığını söyledim. Bunu mu diyordun?»

«Evet, Binbaşı.» Hoffer'in sesi iyice sinmişti. «Tamamen bunu söylemeye çalışıyordum.»

e

Saat 11.30'da Rus bombardımanı yeniden başladı. Kısa aralarlaydı önceleri, ama onbeş dakika sonra aman vermez bir hal aldı.

Berger kapının yanında durmuş el lambası ile saatine bakıyordu. Tam gece yarısına beş dakika kala, «Tamam kapıları açıp uçağı dışarı çıkartalım,» dedi.

Gece gökyüzü kapkaranlıktı, arasıra bombaların patlamasıyla biraz aydınlanıyordu, ortalık, ama bu daha çok doğu yönünde oluyordu. Dört adam, ikisi bir, ikisi öteki kanattan iterek Storch'u dışarı çıkartıp yan yola soktular. Yolun genişliği ancak yetiyordu, iki yandaki duvarlar uçağın kanatlarının uçlarından sadece bir iki santim ötede kalıyordu.

Biraz öteden gelen savaş sesleri arttı, Ritter'in yanından uçağı iten Berger, «Düşün bir, yüzbinlerce insan bu gece bu cehennemin içinde tuzağa yakalanmış ölümle yüzyüzeler, oysa biz, motor çalışır pervane dönerse, büyük bir şans eseri yaşayacağız,» dedi.

«Belki, belki de değil.»

«Senin inancın yok, dostum.»

«Zafer abidesinden geçerken bir kez daha sor bakalım.»

«Storch'u, East-West Avenue'ye soktular, tekerleklerin altında cam parçaları çatırdıyordu.

«Rüzgâr yönü ne durumda, Berger?» diye sordu Strasser. «Bu araçların burunlarının doğru yönde olmaları gerekmez mi?»

«Anlayabildiğim kadarıyla çapraz rüzgâr var. Kuzeyden Güneye, ama bir şey farkettirmez bu. Zaten pek fazla seçme şansımız yok.»

Cadde çok karanlık ve sessizdi. Rus bombaları daha çok

Potsdamerplatz çevresine düşüyordu. «Tamam, Binbaşı Ritter'in dışında herkes içeri,» dedi Berger.

Berger, Ritter'e bir fişek atıcı ve aydınlatıcıları uzattı. «Caddede elli metre kadar ileri git, bekle. Motorun çalıştığını işitir işitmez, ateşle, sonra geri dön, elinden geldiği kadar hızla koş.»

«Pekâlâ,» dedi Ritter. «Sanırım Yapabilirim bunu.»

Hoffer kolunu tuttu. «Ben yapayım Binbaşım.»

«Budalalaşma,» dedi Ritter soğuk bir sesle.

Karanlığın içinde yürüdü, birden Hoffer'e olduğu kadar kendisine de kızmıştı. Başçavuş'un kötü bir amacı yoktu, biliyordu böyle olduğunu, ama bazı zamanlar... Belki çok uzun süredir bir aradaydılar.

Yürürken adımlarını sayıyordu, durdu, fişekliği atıcıya geçirdi. Tüfek seslerinden başka hiç gürültü yoktu ve Fieseler Storch'un motoru çalışmaya başladı. Kulak paralayıcı bir gürültü çıkarıyordu.

Ritter elini kaldırdı, bir iki saniye sonra fişeği ateşledi. Fişek ucuna bağlı olduğu paraşütle birlikte yavaş yavaş alçalıyor, caddeyi donuk, beyaz bir aydınlığa bürüyordu. Sadece iki üç dakika için.

Yolun 6070 metre yukarısında iki Rus tankı, piyadeler vardı. Ritter beyaz yüzleri gördü, heyecanla yükselen sesleri işitti, döndü, deli gibi Storch'a doğru koşmaya başladı.

Uçak yürürken onu içeri aldılar. Hoffer ensesinden yakalamış yukarı çekmeye çalışırken, Strasser kapıyı açık tutuyordu. Ruslar ateşe başlamışlardı bile. Ritter, elleri ve dizleri üzerinde kabine girdi. Berger heyecanla, «Işık!..» diye bağırdı, «Daha fazla ışığa gerek var... »

Ritter, başka bir fişek almak için kutuya doğru atıldı. Storch, kükreyerek caddede ilerliyordu. Kuyruğu havadaydı. Tanklardan biri de harekete geçmişti. Berger. deli gibi yön değiştirdi, sancak tarafındaki kanadın ucu, tanka çarpmaktan kıl payı kurtuldu ve bir an için uçağın denetimini kaybetmiş gibi oldu.

Kısa bir süre sonra yeniden yola girdi. Ritter elini pencereden çıkarıp fişeği attı. Ortalığın birden aydınlanmasıyla, Zafer Abidesi çok yakındaymış gibi göründü ama Berger pes etmedi. Uçak, çapraz rüzgârın

etkisiyle sancak tarafına doğru yalpaladı. Berger doğrulttu.

Ve sonra, ansızın, baktılar, havadaydılar. Tüfek atışları arasında caddeyi aşağıda bırakmışlardı. Zafer Abidesi onlara doğru koşuyordu."

«Çarpacağız, çarpacağız!» diye bağırdı Hoffer ama Berger yükselmek için güç kaybetmek istemiyordu. Son anda kolu karnına doğru iyice çekti. Storch, Zafer Abidesinin altı yedi metre üstünden geçti, gitti.

«Tanrım, başardık... İnanılmaz birşey» dedi Strasser.

«Elbette... Benden kuşkunuz mu vardı, Reichsleiter?» Heini Berger güldü, ağzından kaçırdığı sözlerin ne denli heyecana sebep olduğunu farketmemişti. Berlin damları üzerinden sola kıvrılıp, yoluna devam etti.

e

Aşağı yukarı aynı dakikalarda, büyük sığınağın Hermann Göringstrasse'ye bakan kapısı önündeki nöbetçi, bir aracın yaklaştığını duydu. Bir arazi otosu, giriş rampasından aşağı indi, durdu. Kullanan, arabadan inmiş, gölgeler içinde duruyordu. **SS** nöbetçi, «Kimliğini belli et!» diye bağırdı.

Martin Bormann, bir kaç adım atıp ışığın altına gelmişti. Toparlandı nöbetçi.

«Bağışlayın Reichsleiter... Siz olduğunuzu farketseydim... »

«Kötü bir gece yaşanıyor dışarıda... »

«Evet, Reichsleiter.»

«Ama daha iyi olacak dostum, çok yakında, hepimiz için iyi şeyler olacak. Buna inanmalısın.»

Bormann, nöbetçinin omuzuna vurdu, rampadan aşağı yürüyerek karanlığa girip kaybolup gitti...

e

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Berlin üzerinde uçtukları sırada, uçağın içinde tansiyon sürekli yüksekti. Rus topçularının bombardımanı her gittikleri yere peşlerinden geliyor gibiydi. Kentin birçok yerinden ateş açılıyor, yangınlar yükseliyordu. Atış hedefini buldukça yükselen alevler, karanlığı parçalayıp şimşek gibi çakmaktaydı.

Strasser, «Unutulmayacak bir manzara, değil mi Binbaşı?» diye sordu. Aşağıdaki cehennemi görüntüye bakıyordu. «Tanrıların şafağı...»

«Bütün yapacağımız bir kaç sayı kaydetmek,» dedi Ritter, «Kendimizi eğlendirmek için başka çaremiz yok... Biz Almanlar, güzel şeylerden zevk almayı biliriz.»

«Evet» diye doğruladı Strasser, «Durum daha kötü olabilirdi... Yâni aşağıda olabilirdik.»

Uçak şiddetle sarsıldı, birşey çarpıp sekmişti. Berger, «Uçaksavar ateşi!... » diye bağırdı. «Aşağı iniyorum!»

Korkunç bir pike ile uçağı toprağa doğrultmuştu. Sonsuz bir düşüşe girmiş gibiydiler. Sanki hiç bitmeyecekti. Motorun homurtusunu can kulağı ile dinliyorlardı. Ve sonunda, aşağıdaki yangınların burunları dibine geldiklerinde, uçağı doğrulttu. Artık düz gidiyorlardı.

Hoffer yüzünü buruşturup, başını yana çevirdi. Kendini dehşetli hasta hissediyordu. Strasser, sesinde belirli bir alayla, «Sizinkinin midesi bu işlere göre değil galiba... » dedi.

«Ne farkeder?» diye yanıtladı, Ritter, «Duyduğuma göre, Büyük Amiral Dönitz, her denize çıkışında hasta olurmuş ama yine de Almanya'nın en büyük denizcisi derler onun için!»

Yavaş yavaş, aşağıdaki alevler, parlayıp sönen ışıklar karanlığın içinde kaybolmuştu. Berger, motorun gürültüsünü bastırmaya çalışarak bağırdı: «Şimdi itiraf edebilirim... Bu patırtıyı atlatacağımızı hiç sanmıyordum... Bir an bile ümidim olmadı... »

«İyi becerdin» diye Strasser seslendi, «Parlak bir uçuştu.»

Ama Ritter ansızın tedirgin olmuştu. «Henüz ormandan çıkmadık» dedi.

Berger, «Boşver... » diye bağırdı, «Bir arpa boyu yolumuz kaldı... »

e

Haklıydı. Koşullar bundan iyi olamazdı. Karanlığın içinde, görüş uzaklığı 250 metreyi bile bulmayan yağmurlu havada uçuşları fazla zor olmuyordu. Berger, kontrol araçlarının başında, dudaklarında küçük bir tebessümle oturmuş, uçuşu denetlemekteydi. Halinden memnundu. Hattâ eğleniyordu.

Hoffer uyumuştu. Strasser, kontrol levhasından gelen ışığın altında, Berger'in yanındaki koltukta küçük defterine birşeyler yazıyordu. Ritter, bir sigara yakıp onu seyretmeye koyuldu. Bu ifadesiz, soğuk çehrenin gerisinde neler olup bittiğini düşündü. Ama sonuçsuz bir çabaydı, yaptığı. Kendi kendine, ne demeye orada olduğunu düşünerek, zaman harcamaktan başka birşey yapmıyordu.

Omuzuna bir el dokununca, silkinip kendine geldi. Strasser, «Plauen'e yaklaştık» diyordu, «Berger inişe geçmeye başlayacak yakında... »

Ritter saatine baktı, şaşırdı. Neredeyse üç olmuştu. Hoffer'e döndü: «Nasılsın?»

«Daha iyiyim Binbaşım. Birşey kalmadı içimde ama iyiyim. Hiçbir zaman uçmaya alışamadım zaten. Stalingrad'dan uçakla gelişimizi hatırlıyorsunuz, değil mi?»

Berger, boğazına asılı mikrofona seslendi: «Kızıl Tilki! Valhalla konuşuyor. Beni görüyor musunuz?» Mekanik bir tıkırtı oldu.

Bir kez daha denedi. «Valhalla konuşuyor... Kızıl Tilki, beni duyuyor musunuz?»

Birkaç saniye sonra, bir ses duyuldu: «Valhalla! Burası Kızıl Tilki.

Beşinci kanaldan seni görüyorum... »

«İnişe geçeceğim... Kararlaşıldığı gibi yakıt ikmali yapmak üzere,» dedi Berger, «Durumunuz nedir?»

«Yağışlı. Alçak bir sis var. Görüş uzaklığı 400 metre kadar. Alan ışıklarını yakacağız.»

Berger, «Her türlü konforumuz yerinde... Ne de olsa evimize geldik.» diye mırıldandı. Biraz sonra, yerde paralel ışık çizgileri belirmişti. «Sizi görüyorum,» dedi, «İnişe geçiyorum.»

Rüzgâra arkasını verip inmeye başladı. Ritter, «Burada çok uzun kalacak mıyız?» diye sordu.

Strasser, «Depolar doluncaya kadar,» diye yanıtladı. «Daha çok yolumuz var.» Yağmuru yararak sisin içinden ışıklara doğru yöneldiler. Berger iniş takımlarını çıkardığında tekerlekler gıcırtıyla açıldılar, biraz sonra da Berger vites küçülttü, hafif bir sarsıntı ile yere değdiler. Kuyruk alçalmış, iyice yavaşlamışlardı ki... Berger acı bir çığlık attı.

Karanlığın içinden, birer, ikişer koca kamyonlar çıkmış, üzerlerine geliyordu. İki yanlarındaki kızıl yıldızları görmemek için kör olmak gerekirdi.

Strasser, «Çık buradan, çabuk!» diye haykırdı.

Berger, motoru hızlandırdı. Kamyonlara doluşmuş askerler ateşe başlamışlardı bile. Bir kurşun, yan camlardan birine çarptı, sekip geçti. Ritter, uçağın makinalı tüfeği ile kamyonların üzerine ateş açtı. İyice hızlanmış, pistin ucuna doğru gidiyorlardı. Kamyonlar da peşlerinden... Berger önündeki kolu aşağı çekti, karanlığı yararak yükseldiler.

1000 metreye kadar çıktıklarında, Strasser sordu: «Eeee? Şimdi ne olacak?»

Yolculuğun başından beri ilk kez, soğukkanlılığını yitirmiş, endişeli bir hal almıştı. Nedense, Ritter adamın bu halini görünce çok rahatladı.

Berger, «Şu anda tek bildiğim şey, 40 dakikalık yakıtımız kaldığı... Buna yedek depo da dahil...» diye homurdandı. Sıkıntı içinde Ritter'e döndü, «Uçuş haritasına bir bakın lütfen. Şurada, yukarıda... 50 mil güneye kadar nereler var önümüzde?»

Ritter, haritayı dizlerinin üzerine yaydı, küçük cep lambası ışığında incelemeye başladı, «Plodin diye bir yer var,» dedi, «Kırmızı daire ile çevrili. Kırk mil kadar uzakta. Barınaklı istasyon demek bu kırmızı daire. Nedir bu?»

«Gece uçuşlarını desteklemek için kurulan sistemin bir parçası. Uçaklar, başları derde girdiği zaman buraya sığınabilirler. Bir hangarla, bir pist var. Bazen de çimenlerin üzerine inilir. Savaştan önce özel uçakların kalktığı bir kulüptü belki de... Onları bulmaya çalışacağım.»

Strasser, «Geçen sefer de bulmuştun onları!... » dedi, «Mükemmel bir Almanca ile cevap verdiler ama sonradan olanları gördük.»

Berger, «Yani ne yapmamı istiyorsunuz?» diye sordu, «Nereye gittiğimizi bilemiyorum. Aşağı inmemiz gerek. Sabahın dördüne kadar da ortalık aydınlanmaz. Oysa, hesaplarıma göre, saat dört olmadan bizim yakıt bitecek. Herhalde, bu gibi durumlarda, insanın uçaktan atlamak zorunda olduğunu okumuşsunuzdur. Oysa, uçakta tek paraşüt var, üzerinde ben oturuyorum... »

«Oldu oldu... » dedi Strasser, «Ne yapacaksan yap.»

Oturdu. Dişleri kilitlenmiş, sinirli sinirli çenesi atıyordu. İşi bitik diye düşündü Ritter. Zira, olaylara kumanda edemiyor. Kontrol edemiyor. Olayları istediği yere götürmeye alışık... Oysa şimdi olayların gidişine uymak zorunda.

Berger, alışılmış çağrıyı yaparken, şifresiz konuşuyordu: «Fisler Stork'dan konuşuyorum... Ak. 40... Flodin'i arıyorum... Tehlikeli bir şekilde yakıtsız kaldık... Acele yardıma ihtiyacımız var. Lütfen cevap verin.»

Cevap hemen geldi; telaşlı bir ses duyulmuştu :«Başka bir yer bulmaya çalışın. Dün akşam yediden beri Rus birlikleri tarafından sarılıyız. Tamamen elimiz kolumuz bağlandı... »

Ritter, «Bu durumda bile başka seçeneğimiz yok.. Korkarım böyle... » dedi, «Tahminime göre, 3.40'da oraya varacağız. Eğer beş dakika daha havada kalırsak, yakıt biter, düşeriz!»

Bu sözler karşıdan da duyulmuştu. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra aynı ses, «Pekâlâ.,.» dedi, «Elimizden geleni yapacağız.»

Berger içini çekti, «Evet beyler... Yine iniyoruz!» Uçak alçalmaya başladı.

İniş pistinin iki yanında uçaklar yanıyordu. İki taneydiler. «Epey pahalı bir ışıklandırma... » dedi Berger, «Ama fena da olmamış... »

İki hangar, küçük bir kontrol kulesi, bir kaç tahta kulübe görünüyordu, 40-50 metre ötede. Ne bir çatışma sesi, ne ateş vardı, iki uçak sessiz sessiz yanıyordu, o kadar. Biri eski bir Dornier17, öteki JU 88'lerin gece uçuşları için kullanılanlarından.

Berger, kontrol kulesine doğru yürümeye başladığında, yer ekibinden yarım düzine adam ona doğru koşmaya başladılar. İki tanesi tekerlekler için takozlar taşıyorlardı. Sonra kapı yine açıldı, arkadan gelen ışıkta subay olduğu anlaşılan biri eşikte durdu.

Bir yüzbaşıydı bu. «Fiegerblüse»ünün yakası açık, rahat bir tavırla duruyordu. En fazla 23-24 yaşlarındaydı. Traşsız yüzü yorgun görünüyordu.

Berger elini uzattı, «Heini Berger... Sanırım kuşatılmak sizi fazla üzmemiş.»

«Üzülsek de ne yapabiliriz?» dedi yüzbaşı, «İki uçak meşale gibi yanarken... Sanki Noel ağacı süslediler bizim için... , İlk bombardımanda su depomuz havaya uçtu. Ateşi söndürebilecek olanağımız yok artık. Neyse... Adım Frankel.»

Strasser, «Komutan siz misiniz?» diye sordu.

«Evet... Kaptan Hagen dün gece öldürüldü. Rus tankları saat onbirde feci bir ateş açtılar. Binaları makinalı tüfek ateşi ile delik deşik ettiler.»

Ritter sordu: «Piyade hücumu olmadı mı?»

Frankel, şövalye haçı, meşe yaprakları ve gamalı haçla süslenmiş üniformayı görünce, omuzlarını dikleştirdi. «Hayır, karanlıktan çıkmıyorlar. Sturmbannfuhrer» dedi, «Bir saat önce yine ateş açtılar. Uçaklar o sırada yanmaya başladı.»

Ritter, karanlığa doğru yürüdü. Orada burada cesetler vardı. Bir köşede bir uçak başaşağı toprağa çakılmış, arkası havaya kalkmıştı. Fena halde isabet almış olacaktı.

Geri döndü, ötekilerin yanına geldi. Sonra sordu: «Ne kadar adamın kaldı?»

«Yarım düzine kadar... » dedi Frankel, «Bu uçakların mürettebatı, ateş açılmadan önce gitmişti. Ayrıca, sizin adamlarınızdan bazıları da var burada. Dün gece, Ruslardan hemen önce geldiler. Kulübelerdeler şimdi. Kamyonlarından dördü, şuralarda, görebilirsiniz.»

Ritter, «Benim adamlarım mı?» dedi, «**SS** demek istiyorsun sanırım. Hangi birlik?»

«Einsatzgruppen, Sturmbannfuhrer... »

Ritter'in yüzü birden sarardı. Uzanıp Frankel'i fliegerbluse'ünün[1] yakasından yakaladı. «Bu çirkefi bir Waffen **SS**'in yanında bir daha söylersen... » diye homurdandı.

(1) Askeri gömlek.

Einsatzgruppen, eylem grupları ya da özel komandolar, Rusya'nın işgalinden önce, Himmler tarafından kurulmuştu. Aslında, imha birlikleriydiler. Hapishanelerden toplama kişilerden kurulmuş, bir SD ile Gestapo subaylarının yönetiminde hareket eden güruhlardı bunlar. Arada bir, bağışlanmaz suçlar işleyen Waffen **SS** subayları da ceza olarak bu birliklere gönderilirlerdi. Ayak takımı sözü, bu insanları anlatmak için yetersiz kalıyordu.

Ritter'i geri çekmek için harekete gecen Strasser oldu.

«Sakin olun Binbaşı... » dedi, «Ne yapıyorlar şimdi onlar?»

Frankel, «İçiyorlar» diye yanıtladı. «Yanlarında kadınlar var.»

«Kadınlar mı?»

«Kızlar... kamplardan... yahudi sanırım.»

Huzursuz bir sessizlik çöktü. Sonra Berger, yanan uçakları gösterip, «Herşey yolundayken bunlara binip neden gitmediler?» diye sordu.

«Buraya inmelerinin sebebi, yakıtlarının bitmesiydi... Bizde de kalmamıştı. Son yakıtımızı onbeş gün önce kullandık.»

Strasser adamın sözünü kesti: «Yakıt yok mu? Ama biraz olsun kalmıştır... Bizim Storch'un fazla yakıta ihtiyacı yok. Öyle değil mi

Berger?»

Frankel, «On litre bile isteseniz, verememe» dedi.

Berger, hangarın yanında duran Junkers'i gösterdi. «Ya bu? Deposunda birşey yok mu?»

Frankel, «Deposunu bir kaç hafta önce boşalttık» dedi, sonra durakladı, «Bir kaç litre kalmıştır belki ama o da sizin işinize yaramaz.»

Kulübelerden kahkahalar, sonra da şarkılar yükseldi. Ritter, Berger'e, «Eğer yanılmıyorsam, Fieseler Storch yüksek oktanlı yakıt kullanmadan da gidebilir, öyle değil mi?» diye sordu.

«Öyle... Kuvvetli yakıta ihtiyacı olmadan uçabilir.»

Ritter, kulübelere doğru baktı, dört kamyonu gösterdi. «Dört kamyon... Tümünün deposunda toplam 40-50 galon vardır... Yeter mi?»

Berger, «Neden olmasın» diye karşılık verdi, «Hele Junkers'den bir kaç galon çekebilir, karıştırırsak... »

Ritter, Frankel'e baktı: «Tamam mı?»

Yüzbaşı başını salladı. «Bana göre hava hoş. Ama Einsatzgruppen'in beyleri başka türlü düşünüyor olabilirler.»

Strasser, «Ülke için hayati önemi olan bir görevimiz var» dedi, «Elimdeki emir Führer tarafından imzalandı.»

Frankel, «Kusura bakmayın Mein Herr» dedi, «Bugünlerde Almanya'da garip şeyler oluyor,.

Ortalıklarda öyle adamlar dolaşıyor ki, ne yapsanız fikirlerini değiştiremezsiniz. Herkesin gerçek kişiliği çıktı ortaya galiba.»

Ritter, «O zaman fikirlerini değiştirecek yollar ararız,» dedi, «Kaç kişi var içeride?»

«Otuz kadar.»

«İyi. İki adamını Junkers'den yakıt çekmekle görevlendir. Ötekileri de kamyonlara gönder... Ben ötekilerle...» durakladı, «Einsatzgruppen'li beylerle ilgileneceğim.» Strasser'e döndü, «Anlaştık mı?»

Strasser hafifçe gülümsedi, «Sevgili Ritter, böyle fırsatları

değerlendirmek için herşeyi yaparım...»

e

Kamyonların başında kimse yoktu. Ne nöbetçi, ne de başka biri. Ritter, bir adım gerisinde Strasser'le kulübelere doğru giderken de kimselere rastlamadı. Strasser, «Çılgın olmalıyım... » diye mırıldandı.

«A! Bilmem doğrusu. Arada bir insanın yükseklerden aşağı inip, sıradan kişiler arasında gerçek dertleri görmesi yararlıdır derler. Sizin için biraz hareket, biraz heyecan, değil mi Reichsleiter?»

Merdivenlere ulaşınca durdu, eldivenlerini giymeye başladı. Strasser, «Neden bana Reichsleiter diyorsunuz Binbaşı?» diye sordu.

«Yanıldığımı mı söylemek istiyorsunuz?»

«Bildiğim kadarıyla, Reichsleiter Martini Bormann, şu anda Führerburker'deki bürosunda, Berlin'de... Günümüzde, bir insanın aynı anda iki yerde bulunmasına mucize diyorlar... »

«Eğer bir kişi değil de iki kişiyse, iş basitleşir»

Strasser, «Bu sefer de, hangisinin gerçek, hangisinin sahte olduğu sorunu ortaya çıkar» dedi, «Küçük gibi görünen önemli bir sorun. Öyle değil mi?»

«Doğru.» dedi Ritter, «Eninde sonunda akademik bir olay bu... Alaycı bir gülümsemeyle baktı Strasser'e. «Girelim mi?»

Kapıyı açtı, ışıklı salona girdiler. Strasser'le birlikte farkedilmeden ilerlediler. Masaların çevresindeki adamlar zilzurna sarhoştu. Kimseyi görecek halde değildiler. On onbeş kız, odanın bir köşesine toplanmıştı. Saçları karışık, yüzleri kirden görünmez halde, elbiseleri parçalanmış, perişan görünüşteydiler. Kasabın bıçağını bekleyen kurbanlar gibi, birbirlerine sokulmuş, bekleşiyorlardı. En dikkati çeken yerleri gözleriydi. Ümitsiz, iri iri açılmış, dümdüz bakan gözler.

En uzun masanın başında bir Hauptsturmführer oturmuştu. Kaba görünüşlü, kısık gözlü, çıkık Slav elmacık kemikli olan bir adamdı. Kara

saçlı, küçük bir kız vardı dizlerinde. Bir kolunu kızın boynuna dolamış sıkıca tutuyordu onu. Öteki elini de eteğinin altına sokmuştu. Kız on altıdan fazla göstermiyordu.

Kız önce Ritter'i gördü, gözleri irileşti. Sonra kızın halindeki değişikliği sezen Hauptsturmführer, nereye baktığını görmek için başını çevirdi.

Ritter, ellerini kalçalarına dayamış, bacaklarını açmış duruyordu. Odada buz gibi bir hava esti sanki. Sanki Ölüm girmişti aralarına. Hauptsturmführer, görkemli kara üniformaya dikkatle baktı, süslerine dikti gözlerini, şapkadaki işaretleri gördü. Kasketinin altında soğuk bakışları titredi.

Ritter yavaşça, «Burada komuta sende galiba?» diye sordu.

Adam kızı dizlerinden indirdi, ayağa kalktı. Odada çıt çıkmıyordu. «Öyle... » dedi, «Adım Gruşetski.»

Ritter, hoşnutsuzluğunu gizlemeden, «Ukranyalı, değil mi?» diye sordu, «Anlamıştım... »

Gruşetski, hiddetinden mosmor oldu. «Ya sen hangi cehennemden çıkıp geldin?»

Ritter, soğukkanlılığını yitirmeden, «Senin başkomutanın sayılırım» dedi. «Rusların, dışarda saldırmak için karanlığa gizlenmiş beklediklerinin farkındasın... Seni ellerine geçirmelerinin an meselesi olduğunu da biliyorsun, ama hiç kulak asmıyorsun...

Gruşetski, «Gerek yok.» diye homurdandı, «Şafaktan önce bir yere kımıldamazlar. Nasıl çalıştıklarını bilirim ben. Onlardan önce çekip gideceğiz buradan. O arada da...» Uzanıp kızı çekti, göğsüne bastırdı.

Ritter, «Kusura bakmayın,» dedi, «Bir yere gidemeyeceksiniz. Korkarım durum değişti... Uçağımız için yakıtınızı almak zorundayız.»

Gruşetski, şaşkınlıkla, «Ne dedin?» diye bağırdı.

Ritert, Strasser'e, «Elimizdeki emri gösterin» dedi. Gruşetski'ye aldırmadan kıza baktı. Sonra da odanın öteki ucuna yürüyüp diğer kızların yanına gitti.

Strasser, «Emri okuyorum sana» diyordu,. «Ülkenin Başbuğu ve önderinin emridir. Çok gizli. Sayfanın altındaki imzayı herhalde tahmin

ettin. Adolf Hitler.»

«Tamam, tamam... O Berlin'de, biz de buradayız.» diye homurdandı Gruşetski. «Siz o petrolü ancak benim ölümü çiğneyip alabilirsiniz... »

«Madem öyle istedin, yaparız...» Ritter, parmaklarını şaklattı, bir camın şangırtıyla kırıldığı duyuldu. Berger'in sırıtan çehresi, koca bir makinalının ardında belirmişti. Aynı anda kapı çatırdayarak kırılmış, Hoffer elinde bir başka makinalıyla salona dalmıştı.

Ritter, Gruşetski'nin bıraktığı kıza, «Görüyorsun» dedi, «En kötü, en umutsuz durumda bile iyi şeyler beklemek mümkün... Adın ne senin?»

Kız, «Bernstein» dedi, «Clara Bernstein.» Kızın aksanını hemen farketmişti. «Fransız?»

«Kimlik belgemde öyle yazıyor... Ama siz piç herifler için ben pis bir yahudiyim!»

Sanki çevrelerinde kimse yokmuş gibi, Ritter tüm ilgisini kıza çevirmişti. Ona Fransızca, «Ne yapmamı istiyorsun?» diye sordu, «Özür mü dilemeliyim? Bunun bir yararı olur mu?»

«Hiçbir yararı yok... »

«O zaman somut olaylar gerek bize Clara Bernstein. Sen ve arkadaşların gideceksiniz şimdi. Dışarıda, karanlıkta, tel örgünün gerisinde Rus askerleri var. Öğüdümü iyi dinle: Ellerini kaldırıp onlara doğru yürürken, sesinin var gücü ile haykır. Göreceksin, sizi alacak, kılınıza dokunmayacaklar.»

Gruşetski, kötü Almancasıyla, «Hey... Ne oluyor orada?» diye sordu.

Ritter ona döndü. «Çeneni kapat Allahın cezası! Benimle konuşurken de hazırol vaziyetine geç. Hepinize söylüyorum. Kendinize gelin.»

Hepsi duydular bunu. En köşede olanları, en sarhoş olanları bile toparlanmaya çalıştılar. Kıs ise arkadaşlarına Almanca seslenip gideceklerini söylüyordu. Önce tereddüt ettiler. Kız ağlayarak, «Ne haliniz varsa görün... » dedi, «Burada kalıp geberin... Ama ben gidiyorum.»

Kız dışarı çıkar çıkmaz, ötekiler de peşinden gittiler. Tel örgüye doğru koşarken bağırdıkları duyuldu.

Ritter, masaların arasında bir aşağı, bir yukarı dolaşırken, «Hepiniz Alman Reich'inin şerefli askerleri olduğunuzu sanıyorsunuz,» diyordu, «Giydiğiniz üniformalara bakıp böyle düşünmek mümkün. Ama yanılıyorsunuz. Aslında ne mal olduğunuzu ben söyleyeceğim. En basit, en açık şekilde söyleyeceğim ki kafanıza dank etsin!»

Gruşetski homurdanarak doğruldu, Luger'ine davrandı. Strasser. beş dakikadan beri bunu bekliyordu. Deri ceketinin cebinden ateş etti. İki kez. Ukranyalı, tam boynundan vurulmuş, hemen ölmüştü. Masalardan birinin üzerine yığıldı, kaldı.

Bir kaç kişi hiddetle bağırıp silâhlarına davranınca Hoffer'le Berger aynı anda ateşe başladılar. Dört kişi düşmüştü.

Ritter, Hoffer'e, «Tamam» dedi. «Silâhlarını topla bunların. Biz gidene kadar da başlarında bekle.»

Einsatzgruppen'lerden biri tereddütle bir adım attı, «Ama Sturmbannfuhrer» diyecek oldu, «Silâhsız bırakamazsınız bizi... Kendimizi koruyamayız... Ruslar... »

«...gelir alırlar sizi,» dedi Ritter, sonra da kulübeden çıktı. Strasser de ardından.

Frankel karşıladı onları. «Herşey yolunda gitti. Junkers'den onbeş litre uçak yakıtı çektik. Kamyonlardan alınan benzinle karışınca, sizin depoyu ağzına kadar dolduruyor.»

«Herşeyin hazır olması ne kadar sürer?» diye sordu Strasser.

«Beş-on dakika.»

Ritter, genç yüzbaşıya sigara verdi. «Üzgünüm» dedi, «Sizi de götüremiyoruz. Sizi ve adamlarınızı... Kötü durumda bırakıyoruz ama... »

«Siz gider gitmez, karşı taraftakilerle anlaşabilme yolları arayacağım,» dedi Frankel. «Bu durumda başka bir çözüm yolu göremiyorum... »

Ritter, «Belki de haklısınız» diye yanıtladı, «Sizin yerinizde olsaydım, bu herifleri, Ruslar gelene kadar kilit altında tutardım. Faydalı olabilir.» Bir çavuş koşarak gelip selâm verdi. «Storch gitmeye hazır Yüzbaşım!»

Gerilerde, karanlığın içinde bir takım kıpırtılar başlamıştı. Bir motor

çalıştı. Tel örgünün ardında birşeyler oluyordu. Ritter geri dönüp bağırdı: «Berger, Erich! Gidelim buradan. Ruslar harekete geçmişe benziyorlar... »

Strasser'le birlikte hangara koştular. Stroch'un içine girdiklerinde Hoffer'le Berger de gelmişlerdi. Berger, emniyet kemerini bile bağlamadan uçağı çalıştırdı. Storck bir kaç saniye içinde uçuş pistine çıkmış, rüzgârı arkasına almıştı.

Yanan uçakların alevleri iyice sönmüştü artık. Pist koyu bir karanlığa gömülüydü. Berger, «Tanrı'ya inanıyorsanız, dua etmenin tam zamanı» diye bağırdı. Uçağı hızlandırmıştı.

Karanlığın içinde ilerlerken, Ritter geriye yaslanmış, gözlerini kapamıştı. Korkmuyordu. Yalnız merak ediyordu. Neye benzeyecekti bu? Bu muydu acaba? Kendi kendine sordu: Bunca yıl sonra, herşeyi atlatıp böyle bir sonla karşılaşabilir miydi? Ama uçak, Berger'in kolu çekmesi ile havalanmış, karanlık gökyüzünde durmadan yükseliyordu.

Ritter döndü, Strasser'i ceketindeki kurşun deliklerini incelerken buldu. «Teşekkür ederim.» dedi, «Sizin bir yahudiyi savunmak için kendinizi ortaya atacağınız günü göreceğimi sanmazdım.»

«O kızların başına ne gelirse gelsin beni zerrece ilgilendirmez dostum. Oysa siz, bu harekâtın en önemli kişisisiniz. Siz olmadan yürütenleyiz. Bu yüzden o Slav gorilini vurmak zorunda kaldım.»

«Küçük rastlantılara teşekkür etmeliyim o zaman...»

«Rica ederim sevgili Ritter... Bundan sonra yararsız jestler yapmaya kalkışmayalım.»

«Yararsız?»

«Olayın açıkça tanımı bu... Rusların, Gruşetski kadar gaddar duygularla o kızlara tecavüz edeceklerinden eminim. Yoksa siz başka türlü olacağını mı sanıyordunuz?»

e

Şafak 4.30'da sökmeye başlamıştı. Durmadan yükseliyorlardı ama yine de yoğun bulutlardan kurtulamamışlardı. Şafağın söktüğünü de ancak güçsüz bir aydınlık görerek anladılar. Strasser'le Hoffer uyumuşlardı. Ama Berger, ilk kez çok neşeli görünüyordu. Rahat bir tavırla uçağı kullanırken, dişleri arasından hafifçe ıslık çalmaktaydı.

Ritter, «Seviyorsun, değil mi?» dedi, «Uçmayı yâni...»

Berger kıkırdadı. «Tüm kadınlardan çok severim. Çok şey ifade eder bu söz... Uzun bir süre, herşey bittikten sonra... yâni savaş sona erince, ne yapacağımı kara kara düşündüm. Uçmak yok, yenmek yok... »

«Artık dertlenmiyor musun?» Hem soru hem cevaptı bu. Berger'i açık yerinden yakalamıştı. Düşünmeden konuştu: «Düşündüğün zaman gidecek o kadar çok yer var ki... İyi bir pilot için iyi işlerin bulunduğu yerler. Güney Amerika meselâ... Reichs...» Kendini hemen toparladı, «Herr Strasser, gelecek günlerde bazılarımızın işlerini ayarlamak için çok çalıştı...»

«İyi bir fırsat... » dedi Ritter, «Kutlarım seni.»

Geri yaslandığı zaman Strasser'in uyumayıp, hafif aralık gözlerle ikisini izlediğini gördü. Strasser gülümseyerek öne eğildi, elini Berger'in omuzuna koydu.

«Bu genç arkadaşım konuşmayı sever» dedi, «Doğuştan iyi bir sohbet arkadaşıdır. Neyse ki, aynı zamanda iyi bir pilot... »

Gülümsüyordu ama, parmaklan Berger'in omuzuna öyle bir gömülmüştü ki, adam acı ile yüzünü buruşturdu. «Şimdi biraz havalanalım» diye bağırdı, «Bu bokluğun içinden çıkalım da, aşağıda ne var görelim... Gideceğimiz yere yaklaşmış olmamız gerek... »

Kolu çekti, uçak sert bir şekilde havaya dikildi. Ama kalın bulut tabakası hafifleyeceğe benzemiyordu. «Faydasız,» diye homurdandı, «Öteki türlü denemeli. Sıkı durun, aşağıda neler olduğuna yakından bakacağız.»

Kolu bu sefer de ileri itmişti. Storch keskin bir inişe geçti. Bulutlar daha da kararmış, iyice korkutucu bir görünüş almıştı. Berger kola iyice bastırmıştı ama bulutlar çevrelerinde kaynıyor, hiçbir görüş olanağı

vermiyordu. 1000 metreye kadar inmişlerdi. Yine de birşey görünmüyordu. Hoffer elinde olmadan korku dolu bir çığlık attı. 750 metre... Bulutlar ansızın kayboldu, aydınlığa çıktılar. Berger uçağı düzeltti. Şimdi geniş bir vadi üzerinde uçuyorlardı. Karların arasından yemyeşil çam ağaçları görünüyordu. Vadinin iki yanında Bavyera Alplerini gördüler.

Berger, «Birinizde cep lambası olmalı» dedi. «Uçuş haritasına bakıp Arnheim'i bulur musunuz Binbaşı?»

e

Küçük bir hava istasyonuydu. Bir pist, bir kaç teneke damlı kulübe. Kontrol kulesi bile yoktu. İki hangar, kulübelerin yanına yapılmıştı.

Hafif hafif kar yağıyordu. Ama Fieseler Storch'un inişini engelleyecek küçük bir esinti bile yoktu. Uçak, kuzeyden gri bir hayalet gibi süzülerek indi. Motorunun homurtusu sessizliği hafifçe bozdu. Tekerlekler yere değdiğinde karlar havalandı, iki yanlarında beyaz bulutçuklar yükseldi.

Strasser, «Doğru hangarlara» dedi, «Uçağın iyice örtülmesini istiyorum.»

Berger başını salladı. «Tamam.»

İyice yaklaştıklarında, Hoffer, Ritter ve Strasser inip hangar kapılarını açtılar. Berger uçağı içeri soktu, durdurdu. Sonra yere atladı, gülmeye başladı. «Eeee... Sonunda başardık. Arnheim'e beş buçuk saatlik başarılı yolculuğu anımsatmak için bir zafer anıtı dikebiliriz.» Ritter'e kapıyı kapatmakta yardım ederken, «Şu havayı içinize çekin,» dedi.

Hoffer, öteki hangarla arada bağlantıyı kurmak için yapılmış kapıyı açıp yana geçmişti. Döndüğünde, «Orada bir arazi otosu var Binbaşı» dedi, «Arkasında bir sepet duruyor.»

«İyi... » dedi Strasser, «Bunu bekliyordum.»

Önde gitti. İzlediler onu. Piknik tipi bir sepetti bu. Yanında da küçük, deri bir çanta duruyordu. Strasser, çantayı otomobilin üstüne koyup açtı.

İçinden, Ritter'in o ana kadar hiç görmediği tipte bir radyo vericisi çıkmıştı. Strasser, «Mükemmel» dedi, «Günümüzde bulunabilenlerin en iyisi. İngiliz özel harekâtlar dairesi ajanlarından birini ele geçirmiştik. Bunu da ondan aldık.»

Sonra saatine baktı. «Beş otuz... » dedi, «Tamam mı?»

«Evet, ne olacak?» diye sordu Ritter.

Strasser, keyifle ellerini oğuşturdu. «İyi... Dağ havası iştah açıyor, değil mi? Bir şeyler yeriz, sıcak birşey içeriz, sonra... »

Berger, «Birşeyler mi yeriz?» diye hayretle atıldı.

«Elbette... Sepette ne var sanıyordunuz?»

Berger, sepetin üzerindeki örtüyü açtı. İçinde üç büyük kara ekmek, sosisler, tereyağı, kaynamış yumurta, bir büyük şişe meyve suyu olduğunu görünce hayretle birbirlerine baktılar. Berger, bir kenardaki iki iri termostan birinin kapağını açtı. Kokladı, derin derin içine çekti. Yüzünde son derece keyifli bir ifade vardı.

«Kahve... Sıcak kahve!» Kapağa biraz koyup tattı. Sonra, «Gerçek kahve» dedi.

«Bir mucize bu!»

Strasser gururla, «Görüyorsunuz, sizin için ne kadar çalışıyorum» diye mırıldandı.

Ritter, «Kuşkusuz müthiş bir organizasyon yeteneğiniz var» dedi ona.

Strasser, yine saatine bakıyordu. «Bunu daha önce de söylemişlerdi» diye cevap verdi.

Ritter, «Sonra?» diye sordu, «Yemek yedikten sonra ne yapacağımızı söylüyordunuz.»

Strasser gülümsedi. «Saat yedide bir başka uçak bekliyorum. Güvenilir bir adamdır, bu yüzden tam vaktinde geleceğini sanıyorum.»

Ritter hangarın kapısını açmış, eşiğe çıkmıştı. Karla kaplı boşluğa baktı, derin bir soluk aldı. «Ne hava! Herşey yeniden tertemiz oldu sanki... »

Hoffer, Ritter'e bir bardak kahve uzattı, ardından da kalın bir dilim kara ekmek. Sonra sordu:

«Anlamıyorum Binbaşım. Şu beklediği uçak... Kim o? Neden bize birşey söylemiyor?»

Ritter gülümsedi. «Belki de Führer'in ta kendisi Erich... Geçtiğimiz bir kaç gün içinde olanlardan sonra, hiçbir şey beni şaşırtmaz... »

e

Saat yediye tam beş kala, cipin kaportasına dayanmış sigara içen Heini Berger, dikildi.

«Bir uçak geliyor» dedi, «Duyuyorum.»

Ritter, kapıyı açıp dışarı çıktı. Kar halâ hafi hafif yağıyordu. Tanecikleri başını kaldırıp baktığında gözüne kaçtı. Uzaktan bir homurtu halinde gelen uçak sesini rahatça duyabiliyordu.

İçeri girdi. «Haklı» dedi.

Strasser, küçük çantayı açmış, mikrofonu eline almıştı. Kanalı ayarladı, herkesin şaşkın bakışları altında İngilizce konuşmaya başladı: «Valhalla değişimi... Valhalla değişimi... Açık konuşuyorum... Beni duyuyor musun?»

Açık seçik Amerikan aksanı ile konuşan biri cevap verdi: «Valhalla değişimi... Ben Odin... İniş için durum elverişli mi?»

«Herşey yolunda. Tamam.»

Mikrofonu yerine taktı, çantayı kapattı. Ritter, «Eee?» diye sordu. «Artık bazı şeyleri öğrenmemize izin verecek misiniz?»

Strasser, sabırsız bir davranışla, «Sonra.. » dedi, «Şimdi lütfen kapıları açın. Uçak iner inmez, sarılıp sarmalanıp hangara koyulmalı.»

Ritter, omuzlarını silkip Hoffer'e işaret etti. Berger'in de yardımıyla kapıları açtılar. Cinsi ne, ise, uçağın sesi gayet net olarak duyuluyor, gittikçe yaklaşıyordu. İçeri çekilip beklediler.

Ve sonra ansızın, uçağı gördüler. Pistin kuzey ucundan, sislerin arasından çıktı. İki motorlu, kamufle edilmiş olmasına rağmen aralarından birinin çok iyi tanıdığı bir uçaktı. Berger hayretle bağırdı.

«Aman Tanrım, Bu bir Amerikan Dakota'sı...»

Strasser, «Öyle...» dedi.

Ritter, «Sizce olanaksız bir şey yok galiba?» diye sordu.

«Sevgili Ritter, eğer istersem İngiliz Kraliyet Kuvvetlerinin Lancester'ını ya da uçan bir kaleyi getirtebilirim buraya.»

Dakota inmişti. Pistte ağır ağır ilerlerken, iki yanından kar bulutları kalkıyordu. Uçak onlara doğru döndüğünde, Strasser kollarını salladı. Uçak iyice yaklaştı. Pilot kabinini görebiliyorlardı. İçerdekinin yine kamufle edilmiş Amerikan Hava Kuvvetleri üniforması, ilk gözlerine çarpan şey oldu. Uçak hangara girdi, yerleşti. Motorlar sustu. Strasser emir verdi:

«Tamam... Kapayın şu kapıları.»

Kapıları kapatıp döndüklerinde, pilot kabini açılmış, pilot gözükmüştü. 30 yaşlarında, esmer yüzlü bir adamdı bu. Yana yatık, **SS** kasketi giymişti. Bir de uçuş ceketi vardı üzerinde. Ceketi çıkardı, büyük bir şaşkınlık havası esti.

Altından gıcır gıcır, açık yeşil bir üniforma çıkmıştı. Sol kolundaki kartal ambleminin üzerine rütbe işaretleri vardı. Bileğinde ise gotik yazılarla, «George Washington Lejyonu» yazıyordu. Rütbeleri oldukça yüksekti, ayrıca da bir yığın nişanı vardı. Almancayı çok güzel konuşuyordu ama Amerikan aksanını farketmemek olanaksızdı.

Strasser'e, «Sonunda başardınız, ha?» dedi, «Şaşırttı beni ama böylece size inanmayı öğrendim.»

Strasser adamın elini sıkarken, «Sizi gördüğüme sevindim» diyordu, sonra ötekilere dönüp, «Beyler... Size Hauptsturmführer Earl Jackson'u tanıştırayım,» dedi, «Bu Heini Berger... Bizi Storch'la Berlin'den buraya getirdi.»

Berger elini uzattı: «Kaptan... Sizi inerken görmek benim için ufak çapta bir şok oldu... »

«Ve Sturbannführer, Karl Ritter.»

Jackson elini uzattı ama Ritter görmezlikten gelip Strasser'e döndü. «Ve artık konuşma zamanı geldi sanırım... »

Strasser, «Sevgili Ritter... » diyecek oldu.

Ritter sert bir sesle, «Şimdi!» dedi. İki hangar arasındaki kapıyı açıp yana geçti, Strasser'e baktı.

Strasser peşinden geldi. «Pekâlâ...» dedi,. «Ne var?»

«Şu Amerikalı... Jackson... Kim o Bilmek istiyorum.»

«Yapmayın Ritter. Biliyorsunuz ki, Waffen **SS** bulabildiği her ulustan adamlar yetiştirmiştir. Fransızlardan tutun, Türklere kadar. İngilizler bile var, Britisches Freikorps... George Washington lejyonunda da bir kaç tane Amerikalı vardı. Eski savaş tutsakları. İçki, kadın ve başka yollarla onların da bize dönmelerini sağladık. Jackson, bambaşka yetenekte bir adamdır, bana inanın. İlk savaşta, Ruslara karşı Finlerin yanındaydı. Sonra Finliler geçen yıl barış yapınca, bize katıldı.»

«Hain, haindir... Ne kılığa girerse girsin!»

«Bir görüş biçimi bu ama tarafsız değil dostum. Bana göre, üstün bir pilot, cesur, hareketli bir adam. Benim amaçlarımı gerçekleştirmesi için de çok tecrübeli bir hayatı var. Şunu da eklemem gerekir ki, eğer kendi adamları onu ele geçirebilseler düşünmeden asarlardı. Bu yüzden başka çaresi yok, benim istediklerimi yapmak zorunda. Hayatının tek şansı bu. Evet? Başka söyleyeceğiniz birşey var mı?»

Ritter, «Sanırım ne demek istediğinizi anlattınız,» dedi.

Strasser kapıyı açıp öteki hangara geçti. Ne olduğuna değinen hiç birşey söylemedi. Cebinden bir harita çıkarıp, otomobilin, ön tarafına yaydı, herkes de başına toplandı.

«Arnheim burada. Arlberg de on onbeş kilometre uzakta, güneyde. Batıda on yedi kilometre uzakta ormanın kenarında işaretlenmiş bir çiftlik var. Finliler oradalar.»

Ritter, «Hepimiz gidecek miyiz?» diye sordu.

«Hayır. Hauptsturmführer, Berger uçakların başında kalabilir.»

Jackson, «Ya ben?» dedi. «Ben de kalacak mıyım burada?»

«Hayır. Siz başka şekilde yararlı olabilirsiniz. Siz bizimle geliyorsunuz».

Amerikalı pek hoşnut görünmüyordu. Ama yapabileceği birşey de yoktu. Strasser ekledi: «Bundan böyle, harekâtın askeri diyebileceğimiz kısmı başladığına göre, tüm komuta Sturmbannfuhrer'de olacaktır.»

Ritter, «Yani, tüm kararları benim verebileceğimi mi söylemek istiyorsunuz?» diye sordu.

«Eh... Arada bir küçük bir öneri, rahatsız edici olmaz, değil mi?» dedi Strasser. «Yine de dereyi görmeden paçaları sıvamayalım Binbaşı... Şimdilik durum böyle... Önce şu Finlileri saf dışı etmemiz gerekiyor... »

e

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gezici hastanede Mulholland zorlu bir gece geçirmişti. Innsbruck yakınlarında yaralanan on bir kişi getirmişlerdi, saat onda. Ekibiyle birlikte, çoğu ağır olan yaralılarla tüm gece boyunca uğraşmışlardı.

Son hastası genç bir teğmendi. Sol akciğerinde iki makinalı kurşunu vardı. Mulholland, elindeki olanakların tümünü iki saat boyunca teker teker kullanmıştı. Ama genç adam ağır bir kanama sonucu saat 7'de öldü.

Mulholland dışarı çıktığında kar yağıyordu. Bir sigara yaktı, temiz havayı içine çekerek kapının önünde bir süre durdu. Üstçavuş Grant elinde bir fincan çayla yaklaştı.

«Kötü bir gece efendim.»

«Olmasa iyi olurdu... Allahın belâsı savaş iyiye doğru gidiyor diyorlar, sonu geldi diyorlar, biz hâlâ burada, kan revan içinde, dirseklerimize kadar insan kanına bulanmış, uğraşıp duruyoruz. Böylesine sıkılmamın sebebi, bir hastamın ölmesi... Yeni bir güne başlamak için kötü bir olay,» Bir yudum çay içti. «Sizin Alman dostunuz nasıl?»

«Fena değil efendim. Sizi sorup duruyor.»

«Tamam Başçavuş...» dedi Mulholland yorgun argın. «Bakalım ne istiyor.»

Grand, hastane çadırları arasından yol göstererek ilerledi, üç numaraya doğru saptılar. Schenk en sondaki yataktaydı. Kocaman bir sargının içindeki kolunu battaniyenin dışına çıkarmışlardı. Mulholland, ayakucunda asılı hasta raporunu alıp durumuna bir göz atarken, Schenck'in gözleri açıldı.

«Günaydın Herr Binbaşı...»

«Bugün nasılsınız bakalım?»

«Görüldüğü gibi, yaşıyorum. Şükrediyorum buna. Sanmıştım ki,

kolum... »

«Yok, yok... İyidir, daha da iyi olacak. Çok güzel İngilizce konuşuyorsunuz.»

«Londra'da on yıl çalıştım. St. Paul'sa yakın bir yerde, bir ihracat şirketinde.»

«Yaaa...»

Bir sessizlik oldu sonra Schenck, «General Canning'in mektubuna bakacak zamanınız oldu mu?» diye sordu.

Mulholland, birden daha da bitkinleşmiş gibi, yatağın bir ucuna oturdu. «Bu konuda büyük bir derdim var» dedi, «Biz savaş birliği değiliz. Tıbbî amaçlarla görevlendirildik. Düşündüm uzun uzun. Sanıyorum ki yapacağım en iyi şey, merkezden bir birlik istemek, eğer gönderebilirlerse... »

«Yakındalar mı?»

«Son aldığım bilgiye göre, buradan 30 kilometre kadar batıda olmaları gerekir. Ama, herşey çabuk değişiyor.»

Schenck doğrulmaya çalıştı. «Bağışlayın beni Herr Oberst.» dedi, «Ama bu olayda zaman herşeyden önemli. Bir kez daha, kesinlikle belirtmem gerekir ki, Berlin'den aldığımız haberlere göre, tüm tutsakların cezalandırılmaları bir kaç kişinin iki dudağı arasında. Eğer **SS**'ler sizden önce Arlberg'e ulaşırlarsa, o zaman General Canning, sizin Generaliniz Birr ve ötekiler yüzde yüz öleceklerdir. Albay Hessel, bu durumu önlemek istiyor. Bu yüzden de, komuta durumunu hemen bırakarak teslim olmaya hazır.»

«Ama burası ile Arlberg arasındaki bölge karışık bir durumda. En iyi siz biliyorsunuz oranın durumunu. Buradan geçmek için bir savaş birliği şart. İnsanın başı her an bir belâya girebilir.»

«Küçük bir ekip... Yeter bize. Birkaç tane cip belki de. Bir subay, bir kaç adam. Onlarla gidersem, kestirme yolu gösterebilirim. Şansımız da yolunda giderse, bir kaç saat içinde orada oluruz. Tutsakları alır hemen dönerler. Eminim, bu akşamüzeri General Canning'le ötekiler burada olurlar.»

«Ve eğer şansları iyi gitmezse, dönüş yolunda başlarının belâya gireceği yüzdeyüz... Cehennemi dakikalar yaşayabilirler. Özellikle hanımlar.»

«O zaman öneriniz nedir Herr Majör? **SS**'leri mi beklesinler?»

Mulholland bezgin ve sıkıntılı bir tavırla içini çekti.

«Hayır. Elbette haklısınız... Bana yarım saat izin verin. Nasıl bir çözüm bulabileceğimi düşüneyim.» Doğrudan doğruya komuta çadırına gitti, masasının başına oturdu.

«Karışık iş, değil mi? Ama adam haklı. Birşeyler yapmamız gerekiyor.»

Grant, «Ben de düşünüyordum efendim,» dedi, «Şu üç Amerikalıya ne dersiniz? Kaptan Howard, şu Ranger subayı ve onun adamı.»

Mulholland, çekmecesinden viski şişesini çıkardığı sırada, suskun, düşünceliydi. «Geçen hafta Salzburg yolundaki faciadan kurtulanlar mı? Bak... Bu fena değil gibi... Howard ne durumda?»

«Onu tamir etmek için 50 dikiş attık efendim, hatırlarsınız. Şarapnel yaraları... Ama dün gördüğümde ayaklanmıştı. Çavuşuyla ötekiler de yaralı değiller.»

«Bak bakalım, adamı bulup buraya getirebilecek misin?»

Grant çıktı. Mulholland viski şişesine uzun süre baktı, sonra içini çekti, kapağını kapatıp çekmeceye geri koydu. Çekmeceyi de sıkıca kapadı. Bir sigara yakıp önündeki kâğıtlara bakmaya başladı. Bir kaç dakika sonra Grant girdi.

«Kaptan Howard efendim.»

Mulholland başını kaldırdı. «Onu içeri al, sonra da bulabilirsen çay getir.»

Grant dışarı çıktı, ardından da Howard tentenin altından başını eğip girdi. Şapkası yoktu. Kırmızı, korkutucu bir yara izi tüm alnını kaplamış, sol gözünün üstüne kadar iniyordu. Dikişler açıkça görülüyordu. Sol eli de sargılar içindeydi. Gözleri yuvalarına gömülmüş, rengi soluk, yüzü yorgun bir ifadeyle hayli çöküktü.

Mulholland, «Tanrım...» diye geçirdi içinden, «Oğlanın başından geçmedik kalmadı... » Sonra gülümsedi. «Girin Kaptan, oturun. Eğer şansımız varsa bir kaç dakika içinde çayımız gelir. Sigara?»

«Teşekkürler efendim.»

Mulholland sigarasını yaktı adamın. «Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?»

«İyiyim.»

Bu, Mulholland'ın uzun süreden beri duyduğu en büyük yalandı. Ama devam etti: «Bir sorunum var. Bana yardımcı olacağınızı düşündüm.»

«Anlıyorum efendim.» Howard hiçbir tepki göstermemişti.

«Dün bir Alman subayını yaraladık, sonra ele geçirdik. Bir kaç kurşun yedi. Ne yazık ki zaten bizi arıyormuş, isteyerek gelmiş. Üzerinde Canning adlı bir Amerikan generalinin gönderdiği bir mektup var. Duydunuz mu bu adı?»

«Hamilton Canning.»

«Evet, o. Almanlara göre, çok önemli savaş tutsakları olarak, bir kaç kişiyle birlikte uzun sürenden beri hapiste tutuluyormuş.» Kan lekeli mektubu masanın üzerinden Howard'a doğru itti. «Tüm ayrıntılar bu mektupta yazılı.»

Howard mektubu donuk bir ifadeyle okudu. O sırada Grant girdi, iki fincan çayı masanın üzerine bıraktı. Mulholland kalmasını işaret etti.

Bir süre sonra, Amerikalı başını kaldırdı. «Bu insanlar oldukça sıkışık durumdalar anlaşılan,» dedi, «Ne yapmamı istiyordunuz?»

«Gidip onları almanızı istiyordum. Hessel'in teslim isteğini kabul edip, tutuklularla birlikte bir an önce buraya dönebilir misiniz? Bu mektubu getiren Alman subayı, Schenck, size yolu göstermek için birlikte dönmeyi teklif ediyor. Fena yaralanmıştı ama sanırım yolculuğu yapması için onu hazırlayabiliriz.»

Howard, «Benim gitmemi mi istiyorsunuz?» dedi.

«Siz ve adamlarınız. Uzun süreden beri düşünüyorum. Size bir ambulans verebiliriz. Ötekileri de alabilecek kadar geniştir.»

«Dışarıda, Arlberg'le burası arasında, durumun ne olduğu hakkında fikriniz var mı efendim?»

Mulholland, katı bir şekilde, «Tahmin ediyorum,» dedi.

«Ve oraya, iki kişi, bir de sakat bir Alman'la gitmemi isliyorsunuz...»

Howard'ın sesi dümdüz, duygusuzdu. «Bu bir emir mi efendim?»

«Hayır. Size herhangi bir biçimde emretme yetkim yok, Kaptan, biliyorsunuz. Acı olan şey, elimde başka kimsenin olmayışı. Biz tıbbî görevliyiz. Siz de gördünüz, bu işe bile yetişemiyoruz.»

Howard, elindeki mektuba uzunca bir süre baktı. Sonra başını salladı.

«Konuyu çavuşum Hoover'e açacağım» dedi, «ve Finebaum'a tabii. Sizce bir sakıncası yoksa tabii efendim. Ben... sanırım ki, içinde bulunduğumuz koşullar altında, konuyla ilgili onların da seçme hakları olmalı...»

«İyi...» dedi Mulholland, «Ama lütfen karar almakta çok gecikilmesin.» Sonra Schenck'in kullandığı kelimeleri aynen tekrarladı: «Bu olayda zaman herşeyden önemli Kaptan.»

Howard dışarı çıkınca Mulholland Grant'a baktı. «Ne düşünüyorsun?»

«Bilmiyorum efendim. Onun karşısında kendimi herşeyden suçlu olan benmişim gibi hissettim... »

«Değil miyiz, başçavuş? Hepimiz suçlu değil miyiz?» dedi Mulholland, yorgun bir tavırla.

e

Finebaum ile Hoover, şişme bir çadırı paylaşıyorlardı. Park yerinin hemen yanındaydı çadır. Hoover mektup yazıyor, girişin önünde diz çökmüş olan Finebaum da portatif ocakta konserve fasulye ısıtıyordu.

«Fasulye... fasulye... Bu herifler başka şey yemez mi?»

«Ha... O münasebetsiz yemekler konusunda da bir plânım var. Savaştan sonra, o rezil yemeklerden artanları ucuza kapatacağım ve ninemin evine gideceğim. Öyle bir evdir ki, usulüne aykırı kesilmişse, bıldırcın eti bile yemezler. Yenilen her yemeğin dinî usullere uygun olması gerekir. Kediler bile buna göre yemek yer.:.. Ve işte o evde, bizim tayını kedilere yedireceğim.»

«Sonra da yaşlı kadının kalbini hoplatacaksın, değil mi? Ne yaptı sana yahu?»

«Söyleyim ne yaptığını... Japonların Pearl Harbour'u bombalamalarından hemen sonra, beni çağırdı. *'Ne yapılması gerektiğini biliyorsun değil mi oğlum?'* deyip beni ön kapıya çıkardı, askerlik şubesini gösterip arkamdan dürtüktedi... Öylesine dürttü ki, ben tâ buralara kadar geldim. Anladın değil mi?»

Isınmış fasulyeleri bir teneke tabağa koydu, Hoover'e uzattı.

Çavuş, «Çok konuşuyorsun» dedi, «Ama neden böyle olduğunu anlıyorum. Ben de senin gibi çok sıkıldım burada.»

Finebaum, «Ne zaman gideceğiz bu cehennemden?» diye sordu. «Yâni... Bizim Kaptan'ı çok seviyorum, çok sayıyorum ama, burada ne kadar bekleyip senin Kaptan'ın asil ruhunun dinlendiğini göreceğiz?»

Hoover, «Kes bu konuşmayı» dedi, «Adam yeterince çekti çekeceğini.»

«Bu oyunda iki şey yapılır... Ya yaşarsın, ya ölürsün. Bir yığın asil ruhlu iyi adamın toprağın altına girdiğini gördüm ben. Ama onlar öldü, ben yaşıyorum. Hoşlanmıyorum bundan ama, hayatın kuralı... Oturup da arkalarından ağlayamam.»

Hoover tabağını bir kenara bıraktı. «Seni piç herif seni...» diye homurdandı, «Şimdi anlıyorum... Sen bu işi kahraman olduğun, ülkeni sevdiğin için filân yapmıyorsun... Yapıyorsun, çünkü hoşlanıyorsun... Macera gibi değil mi? Heyecanlandırıyor seni.»

«Kaçık!»

«Ne istiyorsun? Bir savaş madalyası mı? Bir yığın adam öldürüp keyifle sırıtan maceracı kahramanların arasına katılmak mı?»

«Ne yapmamı isterdin yani? Haftada üç-beş kuruşa eyvallah deyip, üniforma düğmesi dikerek savaşa katılanların arasında olmamı mı? Yok, istemem. Bunu yapacağıma, beynime bir kurşun sıkarım daha iyi. Sana birşey söyleyeyim mi Harry... » Sesi alçalmıştı. «Savaştan önce yaşadığım bir yıl, şimdi yaşadığım bir günden daha değersiz geliyor bana. Vakit gelince, eğer barış anlaşması yaptıklarını gözlerimle görürsem, o iki gözümün arasına kurşunu kendi ellerimle sıkmayı tercih ederim... Sen de, Kaptan'ın da ne düşünürseniz düşünün, vız gelir.»

Kalktı ve Howard'ı kapıda dinlerken buldu. İkisi de ayakta kalakalmışlardı. Ne Hoover, ne de Finebaum söyleyecek birşey bulabiliyorlardı. İlk konuşan Howard oldu.

«Söyle bana Finebaum... Garland, Anderson, O'Grady... Onlar, D-Day'den bu yana yitirilenler... Onları hiç düşünmez misin sen? Onların ölümü sana birşey ifade etmiyor mu?»

«Bu herifler ölü... Öldüler... Tamam mı Kaptan? Yâni, demek istiyorum ki, benim beynimde bir eksiklik olabilir ama işi başka türlü göremiyorum?»

«Savaşın asaleti mi efendim? Amacımızın yüceliği, tüm öteki zırvalar... Kusura bakmayın ama bunlar birşey ifade etmiyor bana. Benim bildiğim tek gerçek, son 10 bin yıldan beri, her gün, dünyanın herhangi bir yerinde birisi bir başkasını fena halde döver. Doğanın kuralıdır bu.»

«Biliyor musun Finebaum... Şimdiye dek okuduğun kitapların sayısı üç ya da dördü aşmamıştır sanırım.»

«Olabilir Kaptan, neden olmasın?»

«Pekâlâ...» dedi Howard, «Biraz hareket istiyordun değil mi? İstediğinden fazla hareket buldum galiba... General Hamilton Canning adını duydun mu hiç?»

Çabuk çabuk durumu anlattı. Sözünü bitirdiği zaman Finebaum, «Hayatımda duyduğum en çılgınca iş... » dedi, «Orası feci yer.»

«Arlberg'le burası arasında 70-80 kilometre var.»

«Ve bizim oraya gitmemizi istiyorlar, öyle mi? Çarpık bir alman subayı ile, cankurtaranda üç herif...» Gülmeye başladı. «Biliyorsunuz, bu iş

hoşuma gitti Kaptan. Evet, gerçekten sevdim bu işi.»

«İyi. O zaman, git üstçavuş Grant'a gideceğimizi bildir. Söyle ona, gidip Alman Schenck'le konuşacağım. Çabuk ol. Eğer gideceksek, bir an önce harekete geçmemiz gerek.»

Finebaum hemen dışarı fırladı. Howard yatağa çöker gibi oturdu, sonra uzanıp bir fincana kahve doldurdu. Hoover, «Doğru hareket ettiğine emin misin?» diye sordu. «Çok yorgun görünüyorsun.»

«Birşeyi bilmek ister misin Harry?» dedi Howard, «Kemiklerime kadar yorgunum. Hayatımda olmadığım kadar yorgunum. Ama yine de uyuyamıyorum. Hissedemiyorum, hareket edemiyorum.» Omuzlarını silkti, «Belki de biraz barut koklamam gerekiyor. Belki de, Finebaum gibiyim, ihtiyacım var.» Dudakları arasına bir sigara sıkıştırdı. «Birtek şeyden eminim. Kıçımın üstüne oturup savaşın bitmesini beklemektense, gidip şansımı denemem çok daha iyi olacak.»

e

Finliler, Arnheim'dan on altı kilometre batıda, anayola yakın bir çiftlikte kamp kurmuşlardı. Hauptsturmführer Erik Sorsa komutasında 38 kişiydiler.

Beşinci Wiking Panzer Bölüğü, Waffen **SS'**lerin ilk ve en iyi yabancı bölüğüydü. Esasta, Hollandalı, Belçikalı, Danimarkalı ve Norveçlilerden kuruluydu. Finliler 1941'de katılmışlardı. Ruslara karşı kullanılan kayakçı birlikleri, önemli katkıda bulunmuştu onlara.

1945 ocağından beri Doğu cephesinde verilen kayıplar o kadar çok olmuştu ki, Alman Fin karışımı bir görevli grubu oluşturulmasına karar verilmişti. Ama bu proje gerçekleştirilemedi. Zira, kalan bir kaç düzine Finli, başlarında Sorsa ve bir subay daha olduğu halde, Alman hükümeti ile olan anlaşmalarını 1 Mayıstan sonra yenilemeyeceklerini bildirmişlerdi. Bu yüzden Klagenfurt'tan verilen bir emirle, Oberfeld'deki çiftliğe çekilmeleri, yeni bir emre kadar orada beklemeleri istendi. Tam üç haftadan beri çiftlikte bekliyorlardı. Sorsa, sarışın, yakışıklı, 27 yaşında bir genç subaydı. Dağcı şapkası, orduda kullanılanlara benziyordu. Sol

yanında sembolleri olan dağ çiçeği, ortada **SS**'lerin ölüm kafası... Üniformasındaki «Finnisches Frei Willingen Battalion der Waffen **SS**» yazısı, iki satır sürecek kadar uzun, görkemliydi. Üzerinde beyaz bir aslan olan siyah kol şeridi ilk bakışta göze çarpıyordu. İki gümüş gamalı haç vardı üzerinde. Bir de kış savaşı kurdelesi takıyordu.

Çiftliğin kapısında durdu, sigara içmeye başladı. İlendeki tepeden aşağı, ağaçların arasından süzülerek inen kayak uzmanı adamlarını seyrediyordu. Başlarında bölüğün kıdemli baş çavuşu Matti Gestrin vardı. Gestrin, çiftliğin yanındaki tepeciğin üzerinden mükemmel bir atlayışla indi, ötekiler ritmik hareketlerle birer birer onu izlediler. Kış savaşı için yapılmış üniformalarının içinde adamları hırs dolu, azimli görünüşlüydü. Üniformaları iki yanlı giyilirdi. Bir tarafı beyaz, öteki sonbahar ağaçları görünümünde kamuflaj için desenli... Şimdi beyaz yanını giymişlerdi. Kaymak için...

Sorsa, «Kimseyi gördünüz mü?» dedi.

Gestrin gülümsedi, «Görmemiz mi gerekiyordu? Yalnızca antreman için gönderdiniz bizi sanıyordum. Merkezden ses yok mu?»

«Hayır... Sanıyorum bizi iyice unuttular.»

Tam bir sigara yakıyordu ki, Gestrin'in gülümsemesi dudaklarında dondu. Sorsa'nın omuzundan geriye bakarak, «Sanmıyorum...» diye mırıldandı, «Görünüşe bakılırsa, tam şu sırada bizi bulmuş olmaları gerekir...»

e

Arazi cipi, karlar üzerinden patikanın ucuna kadar geldi. Hoffer direksiyondaydı. Kamuflâj parkasını giymiş olan Ritter, yakasını iyice kaldırmış, Hoffer'in yanında oturuyordu. Strasser'le Earl Jackson da, arka taraftaydılar. Hoffer ilerledi, çiftliğin önündeki alanın ortasına kadar geldi, durdu. Sorsa ile Gestrin durdukları yerden, kapının önünden kımıldamadılar. Öteki Finlilerden bazıları bir kaç adım atacak oldu. Bir kaçı da mavzerlerine davrandılar. Sorsa sakin bir sesle, Fince birşeyler söyledi onlara...

Strasser, Jackson'a sordu: «Ne dedi?»

«Yavaş olun çocuklar... Mesele değil... dedi.»

Çiftlikten on onbeş Finli daha çıktı. Birçoğu atletleydi ama ellerinde tüfekler vardı. Hepsi değişik tipteydi tüfeklerin. Herkes bekliyordu. Büyük bir sessizlik vardı. Kar dümdüz yağmaya devam etti. Derken, ıslık gibi bir ses duyuldu, bir Finli kayarak Sorsa'nın bir kaç metre ötesine kadar geldi. Ardından biri, biri daha...

Hareket halinde bir şiirdi bu. Mükemmelden de üstün. Sorsa'nın yüzünde, «İşte biz buyuz... Ya siz nesiniz?» der gibi bir gülümseme belirdi.

Jackson mırıldandı: «Dünyanın en iyi kayakçıları bu oğlanlar. İlk kış savaşında Ruslar neye uğradıklarını şaşırdılar, bunlar yüzünden. Üstelik, iyi gırtlak keserler. Daha önce size söylemeliydim bunu.»

Ritter, ifadesiz bir sesle, «Burada bekleyin» dedi, «Hepiniz!»

Arabadan indi, küçük alanı geçerek Sorsa'ya doğru yürüdü. Finli ile karşı karşıya geldiklerinde durdu. Sonra, yalnız Ritter'in kafasındaki ölüm işaretini görüyordu.

Sonra Ritter, «Hiç fena değil... » dedi.

«Öyle mi düşünüyorsunuz?»

«Elbette! Güzel bir atlayış yaptılar... »

«Daha iyisini yapabilir misiniz?»

«Belki de!»

Duvara dayanmış duran bir kaç çift kayak vardı. Ritter, eğildi, kayakların içine kalın botlarını sokabilmek için uğraşmaya başladı.

Hoffer hemen yanında belirmişti, o da eğildi. «İzin verin yardım edeyim Sturmbannfuhrer.»

Sorsa, başçavuşun kara tankçı üniformasına dikkatle baktı. Gözlerindeki ifadede ani bir değişiklik olmuştu, döndü, Gestrin'e baktı.

Ritter kayakları giymişti. Hoffer'in uzattığı sopaları aldı. Gülümsedi, «Çok zaman geçti, değil mi Erich?»

Sopaları itti, meydanı aşıp kapıdan çıktı. Çam ağaçlarına doğru giden yamacı tırmanmaya başladı.

Kimse konuşmuyordu. Herkes beklemekteydi. Ritter hayret edilecek kadar soğukkanlı hissediyordu kendini. Çiftlikte uzaklaşan yolda zig zaglar çizerek ilerlerken, kendini tümüyle kar üzerinde ses çıkarmadan kayan kayaklarına vermişti. Büyük zevk alıyordu bundan.

Dönüşe geçtiğinde, Finlilerin kayarken bıraktıkları izler çiftliğe dek 150 metre boyunca önünde uzanıyordu. Herkes başını kaldırmış, bulunduğu yere bakıyordu. Birden sonsuz bir mutluluk duydu, içinden kahkahalar atmak geliyordu. Başını geriye atıp, kurt ulumasına benzer bir çığlık attı. Eski Harz oduncularının çığlığıydı bu...

Finlilerin bıraktıkları izlerden uzaklaştı, daha sarp bir yanına geçti tepenin, çamların arasından kıvrıla kıvrıla inmeye başladı. Öylesine keskin dönüşler yapıyordu ki, seyredenlerin solukları kesilmişti. Sonra havalandı, zahmetsizce duvarı aştı, cipe değecek gibi geçti üzerinden ve sol sopasının küçük bir hareketi ile, Sorsa'nın en fazla iki metre önünde karları havalandırıp durdu.

Finlilerden beğeni çığlıkları yükseldi. Ritter İse, Hoffer kayak ayakkabılarını çözmeye çalışırken, hareketsiz duruyordu. Sonra sopaları bıraktı, parkasının düğmelerini çözdü, çıkardı.

Strasser, Jackson'un kulağına eğildi. «Bu adam sahneye çıksaymış, iyi para kazanırmış... »

Ritter eldivenlerini çekiştirdi sonra hiç yüzüne bakmadan Sorsa'ya, «Adım Ritter, Sturmbannfuhrer, 502'inci **SS** Ağır Tank Müfrezesi...» dedi, «Berlin'den, Führer'in kendinden aldığım emirle, bu birliğin komutasını almakla görevliyim.»

Sorsa dikkatle baktı ona... Süslerle dolu olan, rütbelerinin pırıltıları ile ışıldayan üniformasına, karanlık bakışlı gözlerine, soluk, şeytan bakışlı yüzüne, uzun uzun baktı.

Matti Gestrin, «Meğer ölümün kendisi gelmiş aramıza,» dedi, Fince.

Ritter, durgun bir sesle, «Benim bulunduğum yerde Almanca konuşulacak, lütfen... » dedi, «Biliyorum ki adamlarınız bu dili iyice öğrendiler, Hauptsturmführer! Oldukça uzun süreden beri Reich'ın

hizmetinde çalışıyorlar, öyle değil mi?»

Sorsa, «Çoğu öyle...» dedi, «Bunu bir yana bırakalım şimdi... Nedir şu Berlin'den aldığınız emirler? Bu konuda hiç birşey bilmiyorum.»

Ritter seslendi: «Herr Strasser? Lütfen bu beye emirleri gösterir misiniz?»

«Memnuniyetle Binbaşım.»

Strasser yaklaştı, cebinden kâğıtları çıkardı. O sırada Ritter bir kaç adım uzağa çekilmiş, Finlilerin tuhaf bakışlarına aldırmadan, gümüş tabakasından sigara çıkarıyordu. Hoffer hemen yetişip sigarasını yaktı.

«Teşekkür ederim Sturmsharführer!»[(1)]

(1) Nazi devrinde kurulan «Fırtına Grubu» teğmeni.

İyice hesaplanmış, hoş bir oyundu oynadıkları. Daha önce aynı oyunu, birçok kişiye, birçok kez oynamışlardı. Artık en etkili biçimde oynuyorlardı.

Sorsa, Strasser'in verdiği emirleri inceliyordu. «Önder ve Devlet Başkanından» **"ÇOK GİZLİ"**... Herşey Ritter'in dediği gibiydi. En şaşırtıcısı da, kâğıdın altındaki görkemli imzaydı: Adolf Hitler.

Kâğıdı geri verdi, Strasser dikkatle cebine koydu. «Eee?» dedi Ritter, «Memnun oldunuz mu?»

«Başka bir şey daha var» diye yanıtladı Sorsa, «Ben ve askerlerim kontratlıyız... »

Ritter, «Paralı askerler...» dedi, «Elbette biliyorum bunu. Ne olacak yani?»

«Adamlarımla birlikte Helsinki'ye gideceğimizi bildirdik. Kontratımızı yenilemedik.»

Ritter, her yerden duyulacak kadar yüksek sesle konuştu: «Neden yenileyecekmişsiniz? Zaten ilk kontratınız yarın sabah 9 a kadar geçerli... Bunu inkâr edemezsiniz.»

«Yoo... Dediğiniz doğru...»

«Öyleyse, siz ve askerlerinizin henüz Waffen **SS** askerleri olduğunuz

anlaşılıyor! O zaman da, Herr Strasser'in size gösterdiği Führer'in emri ile, bu birliğin komutasını alabilirim.. »

Herkes Sorsa'nın yanıtını beklerken, uzun bir sessizlik oldu.

«Evet, Strumbannführer! Yarın sabah 9'a kadar Waffen **SS** askerleriyiz. Kanlı paranızı aldık, yemin ettik... Biz Finliler yeminimizden dönmeyiz!»

«İyi!» Ritter, Gestrin'e döndü. «Herkesi toplayın lütfen Başçavuş, onlara söyleyeceklerim var.»

Gestrin, bağıra çağıra komutlar yağdırırken bir karşılık oldu. Sonunda Finliler iki sıra halinde dizilmişlerdi. Ritter dikkatle saydı. Otuz beş kişiydiler. Kar, sağa sola savrulurken, tümü dikkatle Ritter'in yüzüne bakıyorlardı. Ritter, ellerini beline dayayıp baktı onlara.

«Sizleri biliyorum.» diye başladı, «Leningrad, Kurland, Stalingrad'daydınız. Ben de oradaydım. Ortak çok şeyimiz var. Bu yüzden açık konuşabilirim. Kaptan Sorsa, yarın sabah 9'a kadar Waffen **SS** askerleri olduğunuzu söyledi, duydunuz. Ondan sonra da Helsinki'ye gidecekmişsiniz. Bu arada bilmeniz gereken bazı şeyler söyleyeceğim. Ruslar Berlin'deler... Amerikalılarla birlikte Elbe üzerindeler. Almanya'yı ikiye bölmeye başladılar. Bir yere gidemiyorsunuz, çünkü gideceğiniz yer yok! Eğer Ivan'lar sizi ele geçirirlerse görüp görebileceğiniz sıkı bir kurşundan başka birşey olmayacak. Bu da şanslı iseniz olur... Yoksa... »

Rüzgâr artmıştı. Ağaçların üzerinden karları savurup alana atıyordu.

«Ben de aynı durumdayım. Bir ay önce Ruslar doğduğum yerleri ele geçirdiler, ana baba evimi yerle bir ettiler. Anlayacağınız, birbirimizden başka birşeyimiz yok, şimdilik. Ama, eğer yarın sabaha kadar Waffen **SS** askerleriyseniz ve hâlâ dünyanın şimdiye dek gördüğü en iyi savaşçılarıysanız, yapacağınız tek şey, yine savaşmak olmalı... Size bir soru sorduğumda, ***«Jawohl, Strumbannführer»*** diyeceksiniz... Eğer bir komut verirsem de, topuklarınızı birbirine yapıştırıp, ***«Zu befehl Strumbannführer»*** diye cevaplayacaksınız. Anladınız mı?» Bir sessizlik oldu. Ritter sesini yükseltti. «Anladınız mı?»

«Zu befehl, Strumbannführer!... » Hep bir ağızdan bağırdılar.

«İyi!» Sorsa'ya döndü. «İçeri girelim de durumu size anlatayım.»

Kapı, doğrudan doğruya taş zeminli bir mutfağa açılıyordu. Bir tahta masa, bir kaç iskemle, içinde kuvvetli bir ateş yanan şömineden başka, odanın içinde her türlü askeri malzeme bulunuyordu. Bir tanksavarın kalıntıları, tek kişilik, tanka karşı kullanılan bir kaç silâh.

Masanın çevresine oturdular. Sorsa, Strasser, Earl Jackson, Hoffer... Ritter, çevre haritasını açıp, yaydı, sonra sordu: «Kaç aracınız var?»

«Biz arazi otosu, üç tane asker taşıyıcı kamyon.»

«Silâh?»

«Her kamyonda bir ağır makinalı var. Onların dışında hafif piyade silâhlarımız var. Ha, bir de gördüğünüz gibi birkaç tane Panzerfaust...»

Strasser, «İşi biraz abartmıyor musunuz Binbaşı?» dedi, «Eğer herşey yolunda giderse, olay Schloss'a gidip dönmek gibi bir saatlik bir araba yolculuğundan başka birşey değil... »

Ritter, parmaklarıyla harita üzerinde tempo tutturarak, «Bir süre önce mucizelere inanmaktan vazgeçtim» dedi. Sonra, Sorsa'ya döndü: «Schloss Arlberg... Herr Strasser orada ne yapacağımızı söyleyecek size. Yarım saat içinde gidiyoruz.»

e

ONUNCU BÖLÜM

Albay Hesser, masasının başında çalışıyordu. Saat 10'u biraz geçmekteydi. Kapı vuruldu, Schneider girdi.

Hesser merakla baktı. «Schenck'den haber var mı?»

«Korkarım hayır efendim... »

Hesser kalemini masanın üstüne attı. «Şimdiye dek dönmüş olmalıydı. Hiç hoş değil bu durum... »

«Biliyorum efendim.»

«Neyse... Sen ne istemiştin?»

«Köyden Herr Meyer geldi efendim. Üzücü bir kaza olmuş. Oğlu sanırım. Herr Gaillard'ın köye gelip gelemeyeceğini soruyor. Biliyorsunuz, buralardaki tek doktor o.»

«İçeri al onu.»

Johan Meyer, Arlberg'in Belediye Başkanı, aynı zamanda da, *«Altın Kartal»* hanının sahibiydi. Gümüş rengine dönüşmüş kır saçlı, sakallı, iri yapılı bir adamdı. Bavyera Alplerini karış karış bilen ünlü bir rehberdi aynı zamanda. Odaya girdiği sırada iyice endişeli görünüyordu.

Albay Hesser, «Nedir mesele Meyer?» diye sordu.

«Oğlum, Arnie, Herr Oberst,» dedi Meyer, «Dağdan aşağı kestirmeden inmeye çalışmış yine. Bir ağacın üzerinden atlamaya kalkmış, sonunda da çok kötü bir biçimde düşmüş. Sol bacağı kırılmış olabilir ama anlayamadım tabii. Düşündüm ki, Herr Gaillard belki de... »

«Elbette, elbette... » dedi Hesser. Sonra Shcneider'e işaret etti. «Gaillard'ı çabuk bul. Herr Meyer'le birlikte arazi otosuyla köye indir.»

«Onunla kalayım mı, Herr Oberst?»

«Hayır. Burada sana ihtiyacımız olacak. Adamlarından birini al yanına ,o kalsın. Kim olursa olsun. Ha... Bu arada Gaillard'a söyle... Bu

durumda namus sözü verdiğini kabul edip ona güveniyorum.»

e

Gaillard o sırada, durumları üzerine Canning ve Birr ile heyecanlı bir tartışma yapıyordu.

Canning, «Bu böyle devam edemez, saçma bir durum... » dedi, «Schenck dün gece dönmüş olmalıydı. Yolunda gitmeyen birşey olmalı.»

Birr, «Belki de bir çukurda yatıyordur,» diye homurdandı, «Hatırlıyorsan, söylemiştim sana.»

«Tamam da, ne yapacağız şimdi?»

«Eeee...» diye başladı Gaillard, «Buradaki adamlar ya çok yaşlı ya da sakat. Biliyorsunuz, aylardan beri onları tedavi etmeye çalışıyorum. Ama yine de sayıca bizden fazla oldukları gibi, tepeden tırnağa silahlılar.»

Canning, «Burada oturup birşeyler olmasını beklemek anlamsız,» dedi.

Madam Chevailer ile birlikte şöminenin yanında oturan Claire, «Farkında mısın, Hamilton?» diye sordu, «Bazen pireyi deve yapmakta üzerine yok... Ansızın bir Amerikan ya da İngiliz birliği kapıyı çalıp tüm dertlerimize son verebilir.»

«Tabii... Bir gün fillerin uçtuğunu da görebiliriz.»

«Biliyor musun, mesele ne?» dedi Claire, «Böyle olmasını istiyorsun. Dram, üzüntü, felâketler... Burnuna kadar tehlikeli bir oyuna batmış olmayı seviyorsun.»

Canning çok sinirlenmişti. Tam, «Bana baksana sen... » diye başlıyordu ki, kapı açıldı, Schneider girdi.

Topuklarını vurup selâm verdi. «Özür dilerim Herr General... Dr. Gaillard'ı ivedilikle köyden istiyorlar. Herr Meyer'in oğlu kayarken düşüp yaralanmış.»

Gaillard, «Hemen geliyorum» dedi, «Bir dakika izin ver, çantamı

alayım.»

Peşinde Schneider'le odadan dışarı fırladı.

Birr, «İyi insanlara her zaman iş var, değil mi?» diyerek gülümsedi, «Düşüp parçalandığımızda. bizi toplayıp düzeltecek Gaillard gibi insanlar olması ne iyi...»

Canning, «Şimdi de felsefeye mi başladık?» diye homurdandı, «Tanrı beni korusun!»

Birr yanıtladı: «Koruyacak Hamilton, koruyacak. Sanıyorum ki, Tanrı senin hakkında öze! bir program yapmış.»

Claire'le Madam Chevailer gülmeye başladılar. Canning onlara döndü.

«**SS**'ler avludan girip kapıyı çaldıklarında bu kahkahaları atabilecek misiniz, merak ediyorum» dedi. Sonra hışımla odayı terketti.

e

Arnie Meyer on iki yaşındaydı ama daha da küçük gösteriyordu. Yüzü acı ile kırışmıştı. Alnını kaplayan ter damlacıkları, saçlarını da ıpıslak yapmıştı. Annesi ölmüştü. Endişesini saklayamayan babası, Gaillard bir makasla pantolonunu keserken, yatağın başında dikkatle olanları izliyordu.

Gaillard, tüm dikkati ile bacağı yoklarken, çocuk acı acı bağırdı.

Meyer, «Kırılmış mı Herr doktor?» diye sordu.

«Hiç kuşkusuz... Kayak malzemeleriniz içinde düz tahtalar bulunur sanırım, şu kurtarma malzemelerinden.'..»

«Evet. Getireyim.»

«Bu arada bir morfin iğnesi yapacağım. Bacağını oturturken acı çekmesini istemeyiz, değil mi? Ha... Bir de, Schneider'in bıraktığı arkadaş var ya, Voss galiba adı... Onu buraya gönderin. Bana yardım edebilir sanırım.»

Meyer dışarı çıkarken, Gaillard morfin ampulünü kırmaya başladı.

«Yine kuzeyden mi inmeye çalışıyordun?» dedi çocuğa.

«Evet, Herr doktor.»

«Kaç kez uyardım seni. Ağaçların altı güneş almaz, buz tutmuştur. Senin için çok kötü koşullar bunlar. Baban bir ağacın üzerinden atlamaya çalıştığını söyledi ama böyle olduğunu sanmıyorum. Doğru değil bu... Ha?» Bu arada iğneyi yapıyordu.

Arnie yüzü acıyla buruşmuş, «Doğru değil Herr doktor... » dedi, «Eğime geldiğim zaman bir *Stem Christie* yapmaya çalıştım. Aynı sizin yaptığınız gibi. Becereceğimi sanıyordum ama herşey kötü gitti... »

«Elbette kötü gidecekti küçük aptal...» dedi Gaillard, «Yer donmuş...Kar yok...Ne yapmaya çalışıyordun? İntihar etmek bu...»

Kapı vuruldu. Emireri Voss kafasını uzattı. Ufak tefek, orta yaşlı, çelik çerçeveli gözlükler takan bir adamdı Voss. Gözlerinin bozuk olması sayesinde Haziran ayına kadar savaştan kaçabilmişti. Hamburg'lu bir tezgâhtardı.

«Beni mi istediniz Herr doktor?»

«Çocuğun bacağını oturtacağım. Yardımına gerek var. Daha önce hiç böyle birşey yaptın mı?»

«Hayır...» Voss, iyice endişelenmişti.

«Korkma. Hemen kavrarsın.»

Meyer de hemen ardından, bir sürü bandaj ve düz tahtalarla gelmişti.

«Eğer hastane olanakları olsaydı, çocuğun bacağını hemen alçıya alırdım,» dedi Gaillard, «Bir an önce kemiğin yerine oturtulup hareketsiz hale getirilmesi gerekiyor. Özellikle bu yaştaki bir çocuk için... Çok dikkatle davranması, çok az kımıldaması gerek. Sorumluluk size ait...»

«Dikkatli davranacak Herr doktor» dedi Meyer, «Söz veriyorum.»

«İyi... Bakalım bizim Arnie ne kadar cesaretliymiş...»

Ama morfine rağmen, doktorun eli değer değmez, Arnie kendinden geçiverdi. Böylesi daha iyi olmuştu. Gaillard kemiği rahatça

yerleştirebilecekti. İç ürpertici bir çatırtıyla kemik yerine oturduğunda, Voss'un çehresi sapsan kesildi.

Doktorun dediğine uyarak, çocuğun bacağını tutmaktaydı. Herr Meyer de Gaillard'a bandajları sarmakta yardım ediyordu.

Bacağın sarılıp yatağın üstüne uzatılmasından sonra, Fransız bir adım çekilip baktı çocuğa sonra Meyer'e gülümsedi. «Eh dostum, artık bana iyi bir konyak sunarsanız hiç karşı koymam En pahalı şişeden olursa, hele Armagnac nefis gelecek şimdi...»

Voss sordu: «Artık kaleye döneceğiz değil mi Herr doktor?»

«Hayır arkadaş. Herr Meyer ile bara gideceğiz Elbette ki dostumuza konukseverliğini göstermesi için olanak vermemiz gerekir... Hastam kendine gelene dek burada beklemek zorundayım. Zaman önemli değil, bekleyeceğiz. Belki bir gün bile bekleyebiliriz.»

Merdivenlerden aşağı inmeye başladılar. Ve tam o sırada bir motor sesi duydular. Meyer, aradaki küçük pencereye koştu, dışarı baktı.

«Dışarıda askerî bir cankurtaran var Herr doktor. Görünüşüne göre Alman değil.»

Gaillard onunla birlikte pencereye gidip aşağı baktı. O sırada Jack Howard, ön taraftaki kapıyı açmış, inmişti. Koltuğunun altında bir Thompson vardı. Gaillard pencereyi ardına kadar açtı.

İngilizce «Buraya, buraya...» diye bağırdı. «Sizi gördüğümüze çok sevindik!»

Howard yukarı baktı. Önce durakladı, sonra kapıya yöneldi. Gaillard ise, yukarıda Voss'a dönmüş, «Büyük bir gün... Arkadaş, çok önemli bir gün.» diyordu, «Belki de yaşamının en önemli günü bugün! Çünkü savaş bitti!»

e

Cankurtarandaki yolculukları olağanüstü sakin geçmişti. Karlarla kaplı tarlaların arasından geçerlerken, tek bir kula bile rastlamadılar.

Sanki herkes bir anda yok olmuştu. Garip, terkedilmiş köyler, ıssız çiftlikler... Hepsinden önemlisi, bir kaç terkedilmiş kamyon dışında, düşman izine de rastlamamışlardı.

Biryere kadar hiç sesini çıkarmayan Hoover, dayanamadı, «Hangi cehenneme gitti bunlar?» dedi.

Finebaum, alayla, «Kafalarını yastıkların altına sokmuş, bir bombanın tepelerinde patlamasını bekliyorlar,» diye yanıtladı.

«Alplerdeki kaleleri burası ha?» dedi Hoover, «Görünüşe bakılırsa, iyi silahlanmış bir kaç kişi, bu ülkeyi bir gün içinde bir uçtan ötekine geçebilir, kimse de onları durdurmaya kalkmaz...» Howard'a döndü: «Ne diyorsunuz bu işe efendim?»

«Çok esrarlı...» dedi Howard, «Aynı zamanda da çok iyi. Haritaya bakılırsa Arlberg'e çok az yolumuz kaldı.»

Hemen bir kaç dakika sonra, bir dönemeci aldıklarında köy karşılarına çıktı. Tepenin eteğindeydi. Kaleye çıkan yol, vadinin öteki yanında, ağaçların arasından kıvrılarak yükseliyordu.

Finebaum: «İşte... » diye bağırdı, «Schloss Arlberg. Doğu Manhattan'da bir terzi vardı. Onun adı da böyle birşeydi... »

Terkedilmiş sokaklardan, sağa sola bakınarak geçtiler. Sonra küçük bir meydana geldiler. «Altın Kartal» tabelası çıkmıştı karşılarına.

«Burada bile incin top oynuyor» dedi Hoover, «Tüyler ürpertici bir boşluk!» Howard,

Thompson'unu alıp araçtan çıktı. Önündeki kapıya bakıp düşünürken, bir pencere açılmış, Fransız aksanı ile İngilizce konuşan birinin heyecanlı sesi duyulmuştu: «Buraya... buraya... »

e

Gaillard, heyecanla Amerikalıyı kucaklıyordu. «Dostum, hayatımda birini gördüğüm için bu denli sevindiğimi hiç hatırlamıyorum. Adım Paul Gaillard. Schloss Arlberg'deki tutsaklardan biri de benim.»

«Biliyorum» dedi Howard, «Gelişimizin nedeni bu. Bu arada, adım Jack Howard.»

«Aaaa! Demek Schenck buldu sizi?»

«Evet. Bu arada bir kaç kurşun yedi ne yazık ki... İçeride, cankurtaranda.»

«Bir bakayım ona. Eskiden mesleğim buydu, doktorluk. Şimdi de işe yarıyor.»

Tam o sırada, Voss merdivenin dibinde görününce Finebaum bağırdı: «Dikkat edin Kaptan!»

M1'ini doğrulturken Gaillard araya girdi. «Gerek yok buna... Zavallı Voss beni gözlemek üzere gönderilmiş sayılırsa da, bildiğim kadarıyla, hayatında bir kez bile ateş etmemiştir.»

Finebaum tüfeğini indirdi.

Gaillard, «Burada kimseye ateş etmek gereği duymayacaksınız, inanın bana» dedi Howard'a, «Albay Hesser, siz gelir gelmez teslim olmaya kararlı. Schenck bunu söylemedi mi?»

Finebaum, «Zor, uzun', kötü bir savaş geçirdik doktor...» dedi, «Hiçbir güvenimiz yok... Ne dosta, ne düşmana... »

«Bu bir görüş meselesi» dedi Gaillard, «Düşmanımız da bizim gibi insan. İyisi, kötüsü, benzeri, değişiği var. Deneylerim bunu gösteriyor. Neyse... Ben Schenck'e baksam iyi olur. Voss! Lütfen çantamı getirir misin?»

Kapıya giderken durdu, önce cankurtarana, sonra boş sokağa baktı. «Başkaları yok mu? Başkaları yok mu? Başka kimse gelmiyor mu?»

Howard yanıtladı «Bizim geldiğimize dua edin... »

Cankurtaranın arka kapısını açtı, Gaillard içeri girdi. Schenck, sargılar içindeki kolu battaniyenin üzerine çıkmış, halsiz yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Yavaşça açtı, Gaillard'ı görünce gülümsemeye çalıştı.

«E, doktor... Yine buluştuk.»

«İyi becerdin.» Gaillard nabzını buldu, «Schmidt ne oldu?»

«Öldü.»

«Vah, vah... İyi bir adamdı. Üzüldüm... Biraz ateşin var. Canın acıyor mu?»

«Son bir saat cehennem azabı çektim.»

«Şimdi sana birşey vereceğim, hiç acı duymayacaksın.»

Voss'un getirdiği çantayı açtı, bir morun ampulü çıkardı, hemen yaptı iğneyi. Sonra cankurtarandan indi.

Howard, «İyileşecek mi?» diye sordu.

«Sanırım.»

Hana girdiler. Hoover ile Finebaum, barın bir ucunda, Voss ise öteki ucundaydı. Karşısındakilere endişeyle bakıyordu. Meyer Armagnac'ı çıkarmış, bir sürü de bardak dizmişti.

«Mükemmel... » dedi Gaillard, «Herr Meyer, aynı zamanda belediye başkanıdır ama dünyanın en iyi otelcisidir. Bana, siz Amerikalıların dünyanın en iyi brandisi olarak kabul ettiğiniz, nefis bir içki vermek üzereydi... Belki siz de katılırsınız beyler?... »

Meyer, telâşla bardakları doldurmaya başladı. Finebaum bir tanesini yakalayıp dikmek üzereydi ki, Hoover durdurdu. «Hoop, ağır ol... Özel bir durum bu. Önce konuşulur, sonra içilir...»

Howard, Gaillard'a dönüp, «Sanırım bu sizin gününüz doktor,» dedi.

«Öyle... Şerefinize içebilirdim ama dostlarım, koşullar beni başka yola sürüklüyor. Hepimiz için... Siz, ben, Schenck Voss, şu Meyer... ve savaşın korkunçluğunu, acısını gören, bu acıları tadan herkes... Onlar ve bizim için içelim. Size, bu günlerde zor rastlanan şeyler diliyorum... Yaşamak, mutluluk, sevgi... »

Finebaum, «Neyse, bunlar, şerefine içiyoruz... » dedi, bardağı bir yudumda boşalttı.

Howard, «Artık kaleye gitmemiz gerekiyor» dedi.

Gaillard, «Sizi orada ne denli heyecanla beklediklerini göreceksiniz» diye içini çekti. «Özellikle General Canning. Benim burada kalmam gerek, biraz daha... Yukarıda bir hastam var.»

«Tamam doktor» dedi Howard, «Ama sizi uyarıyorum: Bana verilen emir, sizleri toplayıp bu cehennemden götürmekti. En fazla bir saat daha kalabilirsiniz o kadar.»

Çıktılar. Finebaum, «Hans'cık ne olacak?» diye sordu, «Onu da alacak mıyız?»

Gaillard, kesin bir tavırla, «Voss benimle kalıyor» diye yanıtladı, «Ona gerek duyacağım burada... »

«Nasıl isterseniz doktor,» derken, Howard cankurtarana binmek üzere olan Finebaum'u gösterdi. «Finebaum'a göre, uzun süre iyi kalabilen, ölmüş demektir. Bunun yaşamının bir kuralı olduğunu kabul ediyor.»

Hoover motoru çalıştırdı. Finebaum pencereden eğilip seslendi: «Yani böylece bu hayvan gibi bir şey oluyorum, değil mi?» dedi, «Siz filozofa benziyorsunuz Doktor... İşte size bir felsefe. Savaşın gülünç yanı... Dayandığınız, başkalarını ezdiğiniz sürece yaşıyorsunuz... »

Cankurtaran meydanın ortasından geçti, uzaklaştı. Kapının önünde duran Meyer, Almanca seslendi: «Şu küçük adam ne dedi, doktor?»

«Korkunç bir şey söyledi dostum.» Gaillard, hüzünle gülümsedi. «Ama ne yazık ki dediği doğru! Şimdi senin çocuğa bir kez daha bakalım.»

Kapı, alışılmadık bir biçimde ardına kadar açılıp, Shneider içeri daldığında, Hesser karısına mektup yazıyordu. Dizlerinin dibinden hiç ayrılmayan köpeği, bu ani açılışla fırlamış, ileri atılmak isterken tasmasının kayışı bacaklarına dolanmıştı.

Hesser, «Ne oluyor?» diye sordu, «Sana ne oldu böyle?»

«Geliyorlar Herr Oberst! Bir İngiliz aracı yokuşu çıkmaya başladı.»

«Yalnız bir tane mi? Emin misin?»

«Muhafız kulübesinden biraz önce telefon ettiler, Herr Oberst. Bir cankurtaranmış... »

«Garip... » dedi Hesser, «Neyse, mümkün olduğu kadar çabuk hazırlanıp gelenleri karşılayalım. Git, General Canning'le ötekilere haber ver. Ben doğrudan aşağı ineceğim.»

Scheinder dışarı çıktı, Hesser yine masasının başına çöktü. Bir eli masanın üzerinde, yüzünde tuhaf bir ifadeyle düşünüyordu. Kendini gerçekten bomboş hissettiği bir andı bu. Ama önceden biliyordu böyle olacağını. Bir şeyin sonuydu işte... Bu arada çok şey yitirmiş sayılmazdı. Bir kol, bir göz... Ama hâlâ Gerda'sı, çocukları vardı. Herşey bittiğine göre, yakında eve gidebilecekti. Ayağa kalkıp, kemeri ile şapkasını alırken, keyifle gülümsüyordu.

e

Cankurtaran yokuşun yarısına geldiğinde, ***Schloss Arlberg***, tüm görkemi ile önlerindeydi.

Finebaum, pencereden dışarı kafasını çıkardı, yüksek kulelere, sağlam duvarlara baktı.

«Hey! Ben burayı daha önce gördüm... İnip kalkan köprü, kanallar... *'Zenda mahkûmları!'* Ronald Coleman kanalların içinden geçip bir parmaklığı kırıp, bir yığın eziyetten sonra özgürlüğüne kavuşuyordu.»

Hoover, «O senin dediğin Hollywood uydurması...» dedi, «Önümüzdeki ise gerçek! Burası her türlü kuşatmaya, her türlü firara dayanıklı olarak yapılmış. Duvarlar en aşağı iki metre genişliğinde olmalı.»

«Howard, «Konuksever insanlar tarafından yapıldığı muhakkak... » diye mırıldandı, «Ana kapıyı bizim için açık bırakmışlar. Doğru içeri gir Harry. Yavaşça... Bakalım, nasıl karşılanacağız...»

Hoover, vitesi küçülttü. Köprüden sarsılarak geçtiler, karanlık tünelden sonra iç avludaydılar.

Şatodaki tüm personel, on sekiz kişi, tek sıra halinde dizilmişti. Albay Hassel en öndeydi. Ana giriş merdivenlerinin ilk basamağında da General Canning, Albay Birr, Claire ve Madam Chevailer duruyordu.

Cankurtaran durdu, Howard dışarı çıktı. Hesser adamlarını hazırola geçirdi.

«Adım Hesser Oberstleutnant, 42 inci Tank tümeni. Halen de buranın komutanıyım. Siz, efendim?»

«Kaptan John H. Howard. 2 inci Ranger kıtası, A.B.D. ordusu...»

Hesser dönüp seslendi: «General Canning, Albay Birr, gelir misiniz lütfen?»

Merdivenden inip avluyu geçerek yaklaştılar. Kar iyice artmıştı. Howard Canning'i selâmladıktan sonra elini uzattı. «İnan ki oğlum, seni gördüğümüze çok sevindik...»

«Biz de öyle General.»

Sonra Hesser, «O zaman, bu subayların önünde, komuta ettiğim şu bölüğü teslim ediyorum Kaptan Howard» dedi. «Döndü, selâm verdi sonra da Schneider'e: «Çocuklara söyle, silâhlarını bıraksınlar» diye emir verdi.

Göz açıp kapayıncaya kadar, bölüğün önünde, düzgün, üçgenler biçiminde üç tüfek tepeciği oluşmuştu.

Hesser yeniden selâm verdi: «Herşey tamam Kaptan. Emirlerinizi bekliyorum.»

e

Sonra, kendi askerlerini taşıyan kamyonlardan birinin önünde, arazi otosunda, Almanlara öncülük ediyordu. Hemen arkalarından Ritter, Hoffer, Strasser ve Earl Jackson'un arazi otosu gelmekteydi. Onun arkasında da yine Finlilerle dolu iki kamyon vardı.

Öğleden hemen sonra, bir süreden beri izledikleri yan yoldan ayrılıp Innsbruck Arlberg ana yoluna çıktılar. Aynı yoldan, çok kısa bir süre önce, cankurtaran geçmişti. Köyden hemen önceki tepeye ulaştıklarında, Sorsa «Dur» işareti verdi. Ritter, Strasser ve Jackson, arabadan çıkıp Sorsa'nın yanına gelmişlerdi.

Ritter, «Ne oldu?» diye sordu.

«Çok kısa bir süre önce bu yoldan bir araç geçmiş. Ağır bir araç. Lâstik izlerine bakın. Köye inmeden önce, kısa bir süre burada durmuş.» Karın üzerinde taze yağ izleri vardı. Ritter, tepeden aşağı baktı.

«Yâni burası Arlberg...»

Earl Jackson, «Sakin, küçük bir yer değil mi?» dedi. «Herşeyden uzak yaşıyorlar burada.»

Ritter uzandı, Sorsa'nın dürbününü aldı, Schloss Arlberg'in çıkış yoluna baktı. Sonra Strasser'e verdi dürbünü. «Dikkate değer birşey görünmüyor.» dedi, «Bizden önce giden araç herhangi birşey olabilir. Ama durumumuz, küçük bir olasılığı bile düşünmeyi gerektirir.»

«Aynı fikirdeyim» diye Strasser başını salladı. İlk kez, her zamanki soğukkanlılığını yitirmiş görünüyordu. Sinirliydi, heyecanlanmıştı. «Mümkün olduğunca çabuk gidelim oraya. Herhangi bir hatayı affetmeyecek kadar sonuna getirdik işi... »

Tekrar araçlarına bindiler, Sonra kolunu salladı, hareket ettiler.

e

Tepeden inen yolun yarısındaydılar ki, Meyer gördü onları...

Talih işte... Merdivene acılan pencereyi kapamaya gitmişti. Bir bakışta ne olduklarını anlamıştı. Telaşla yatak odasına koştu. Gaillard, henüz kendine gelmemiş olan çocuğu muayene ediyordu.

«Bir **SS** kolu geliyor, tepeden aşağı iniyorlar» dedi, «Üç kamyon, iki arazi otosu... Toplam kırk kişi kadar olmalı... »

Voss'un çehresi ölüm sarılığına bürünüvermişti. Gaillard, «Emin misiniz?» dedi.

Meyer, bir çekmeceyi çekti, eski, pirinç bir teleskop çıkardı, «Kendiniz bakın.» Hepsi birden aşağı indiler, Meyer teleskopu ayarladı. İlk baktıkları kamyonun üzerindeki **SS** işaretlerini hemen görmüşlerdi. Beyaz boyalı ölüm kafası... Gaillard. arazi otosuna baktı, önce Ritter'i sonra Strasser'i gördü, hayretle soluğu kesildi.

Meyer, «Ne oldu Herr doktor?» diye sordu.

«Yok birşey» dedi Gaillard, «İçlerinde bir sivil gördüm, tanıdığımı sandım. Ama herhalde yanılıyorum. Bunlar dağ birliklerinden... Kamyonlarda kayaklar var.»

Teleskopu kapattı, Meyer'e verdi. Voss koluna yapışmıştı.

«Ne yapacağız şimdi Herr doktor? Bu iblisler her kötülüğü yapabilirler... »

«Paniğe kapılma...» dedi Gaillard. «Herşeyden önce soğukkanlılığımızı korumamız gerek.» Sonra Meyer'e döndü. «Bir kaç dakika sonra burada olurlar. Dışarı çıkıp onları karşılayın.»

«Ya cankurtarandaki Amerikalılar ne olacak? Tekerlek izleri hâlâ duruyor. Onları görüp sorarlarsa?... »

«Duruma göre idare edersiniz. Yalnız bir tek şeyi, Voss ile benim burada olduğumuzu söylemeyin. Şimdilik ortada görünmeyelim. Gerekirse arkadan birşeyler yapabiliriz ama önce durumun nasıl gelişeceğine bir bakmalı. Ayrıca, Arnie henüz ayılmadı. Bana ihtiyacı olacak.»

«Nasıl isterseniz... » Meyer, derin bir soluk alıp merdivenlerden inmeye başladı. İlk araç dışarıda durduğunda, kapıya ulaşmıştı. Perdenin arkasından olanları merakla izleyen Gaillard ile Voss, Ritter, Strasser ve Earl Jaskson'un arazi otosundan indiklerini gördüler.

«Garip... » dedi Gaillard, «**SS** subaylarından birinin yıldızları ile rütbeleri, kartalın altına işlenmiş... Ne demek oluyor bu?»

Voss, «Bilmiyorum Herr doktor...» diye fısıldadı. «**SS**'lerle ilgili herşeyden kaçtım ben. Meyer'le konuşan deri ceketli kim acaba? Belki de Gestapo'dur.»

«Bilmem.» dedi Gaillard, «Hâlâ şu herifi bir yerde görmüşüm gibi bir his var içimde.»

Sorsa'nın, kamyondaki Matti Gestrin'e verdiği emri duyabilmek için pencereyi hafifçe araladı.

Ve Gaillard, sesi kısılmış gibi, «Tanrım!» diye fısıldadı, «Bunlar Finliler!...» Ansızın içini kaplayan korkuyu gizleyemeyerek adamlara

baktı. Kaskatı görünüşlü, tepeden tırnağa silahlı bir yığın adam. Ve kaleye gidiş geliş için bir tek yol vardı. Döndü, Voss'un yakasına yapıştı.

«Tam zamanı arkadaş!» diye, tıslar gibi konuştu, «Ömründe bir kez eline kahramanlık etme fırsatı geçiyor işte... Arka kapıdan fırlayacaksın şimdi, ağaçların arasından var gücünle koşup kaleye gireceksin. Kalbin yerinden çıkacakmış gibi gelse bile, yavaşlamak yok! Hesser'e **SS**'lerin geldiğini haber vermelisin.» Voss, bir kelime bile söyleyemeden kendini arka kapıdan fırlamış koşarken buldu.

Gaillard, tekrar pencereye döndüğünde, Ritter'in Meyer'e, «İzlerden anlaşıldığına göre, yarım saat kadar önce buradan bir araç geçmiş...» dediğini duydu, «Ağır bir araç. Neydi bu?»

Böylesine doğrudan sorulan bir soruya. Meyer ancak bir yanıt verebilirdi:

«Bir cankurtaran Sturmbannfuhrer.»

Strasser, «Bir Alman cankurtaranı mı?» diye sordu.

«Hayır Mein Herr. Bir İngiliz ordu cankurtaranıydı. İçinde üç Amerikalı asker vardı. Bir tanesi subaydı sanırım.»

Ritter, başı ile göstererek, «Şu meydanın ucundaki yoldan mı gittiler?» dedi, «Şey yolundan...»

«Schloss Arlberg.»

«Oraya gidip gelmek için başka yol var mı?»

«Yalnızca yaya...»

«Bir soru daha: Schloss Arlberg'de kaç asker var şimdi?»

Meyer durakladı. Ama, basit bir adamdı o. Düşünecek bir de oğlu vardı. Üstelik, Ritter'in ateş saçan gözleri, sapsarı çehresi, başındaki ölüm sembolü, iyice korkutuyordu Meyer'i.

«On sekiz Sturmbannfuhrer. Komutan da sayılırsa, on dokuz eder.»

Ritter, ötekilere döndü. «İşin sonuna epey yaklaştık,» dedi.

Strasser, «Öyle» diye başını salladı, «Hiçbir sorun yok.»

Ritter, soğuk bir sesle, «Gidip bakalım, ne var ne yok,» dedi, arabaya

yürüdü.

Meyer, son kamyon da gözden kaybolana dek merdivenlerde durdu. Gaillard, aşağı inmiş onu bekliyordu.

«Eeee?» diye sordu Fransız.

«Ne yapabilirdim? Söylemek zorunda kaldım.» Meyer titriyordu. «Şimdi ne olacak Herr doktor? Orada, yukarıda ne yapacaklar? Albay Hesser, arkadaşlarınızı **SS**'lere vermekten başka birşey yapamaz.»

Gaillard cevap verecekti ki, Arnie'nin sesi duyuldu yukarıdan. Döndü hızla merdivenleri çıkmaya başladı.

e

Avluda, önemli tutsaklar, gitmek üzere hazırlanıyorlardı. Schenck cankurtaranda bırakılmıştı. Üç Alman askeri, tutsakların özel eşyalarını cankurtarana yerleştiriyorlardı. Claire ile Madam Chevailer arabanın içinde bekliyor, Hesser, Birr ve Canning de merdivenlerin dibinde sigara içiyorlardı. Cankurtaran'ın gerisinde, askerler hâlâ, önlerinde tüfek tepecikleriyle, hazırol durumundaydılar.

İlk huzursuzlaşan, Schneider'in Alsas köpeği Magda oldu. Önce, hırıldamaya başlamış, arkasından da, yeri göğü inleten bir havlama tutturmuştu.

Canning, dikkatle köpeğe baktı: «Ne oluyor kızım? Ne oldu sana?»

Tom o sırada, tünelde, yansıyan, telaşlı koşma sesleri duyuldu, ardından da Voss dışarı fırladı.

Titreyen, zayıf bir sesle, «Herr Oberst!» diye bağırmaya çalıştı Voss. Sarhoş gibi, bir o yana, bir bu yana sallanarak koşarken, seslendi:

«**SS**'ler geliyor **SS**'ler geliyor!.. »

Hesser koştu, düşmek üzere olan Voss'u yakaladı. Göğsü körük gibi inen kalkan zavallı adamın yüzü ter içindeydi.

«Ne diyorsun sen?»

«**SS**'ler Herr Oberst... Köyden çıktılar, buraya doğru. Doğru söylüyorum. Finliler... Başlarında Panzer üniformalı bir Sturmbannfuhrer var.»

Canning adamı kolundan tutup kendine çevirdi.

«Kaç kişi?»

«Hepsi birden kırk, filan... Üç kamyon, iki arazi otusu.»

«Silâhları ne?»

«Her kamyonda bir ağır makinalı vardı, onları gördüm. Ötekiler hafif silâhlar, elde taşınır gibi. Schmeisser'ler, tüfekler... »

Finebaum, Hoover'e, «Hâlâ savaşın bittiğini söylüyorlar bana...» dedi, «İşte... On dokuz Hans'ı tutsak etmişiz, üç kişiyiz, kırk tane **SS** üzerimize geliyor... Piçler canımıza okuyacaklar.»

Howard ise Canning'e döndü: «Çok zor bir durum efendim» dedi, «Kaçmaya çalışırsak, kucaklarına düşeriz. Bir tane yol var topu topu...»

Canning, Hesser'e döndü. Duruma en uygun sözleri bulmaya çalışıyordu. Ama şaşırtıcı bir şey oldu, Madam Chevailer söze karıştı.

Hesser'e, «Eee? Max?» diye seslendi, «Ne olacak? Teslim mi, yoksa erkek gibi hareket edecek kanın kaldı mı?» Öne eğildi, Claire'in omzu üzerinden, «Yalnız bizi değil, kendini, Gerda'yı, çocukları düşün Max... » diye bağırdı.

Max Hesser, bir an vahşi bakışlarıyla Madam Chevailer'yi süzmüş, sonra askerlerine dönmüştü. «Çabuk tüfeklerinizi alın?» diye bağırdı. «Schneider! İki adam al, hemen muhafız odasına git, kapıları kapat.»

Birden ortalık son derece hareketlenmişti. Hesser Canning'e döndü, hazırol durumuna geçerek selâm verdi. «General Canning! Buradaki en yüksek rütbeli subay siz olduğunuza göre, ben ve adamlarım komutanız altındayız. Emirlerinizi bekliyoruz efendim?»

Canning'in gözbebekleri büyüdü, gözlerini kırptı, içinden gelen isteği durduramayarak yüksek sesle güldü.

«Hey Allahım... Bu da iyi... Pekâlâ, şimdilik adamlarınızı duvar boyunca, muhafız odasının tepesine dizin. Bakalım piçler ne istiyorlar.»

Sonra bağırdı: «Gelin, gösteri için meydana toplanalım...

e

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kalenin avlusunda önceki büyük kapılar, gürültüyle kapandığında, hâlâ Sorsa'nın önderliğinde ilerleyen kafile, Schloss Arlberg'e yüz metre kadar uzaktaydı. Sorsa, hemen «Dur» işareti verdi.

Ritter, aceleyle araçtan indi, bağırdı: «Hücum durumuna geçin! Çabuk!»

Finliler, anında denileni yaptılar. Öteki iki kamyon, Sorsa'ınınkinin yanına geldiler, makinalı tüfekler muhafazalarından çıkarıldı, kaleye doğrultuldu, başlarındakiler ateşe hazır hale geçtiler. Kamyonlardakiler de inmiş, siper almışlardı.

Motorlar durduktan sonra, kısa bir sessizlik oldu. Ritter, dürbününü doğrulttu, üzerinde hareket gördüğü duvara baktı.

«Nedir o? Ne oluyor?» diye sordu Strasser.

«İlginç... » dedi Ritter, yavaşça. «Almanların yanında, Amerikan kasketleri görüyorum. Belki de Üçüncü Dünya Savaşı başladı... »

Duvarın üstünde, Canning, Birr, Hesser ve Howard, batı muhafız odasının gerisinde gizlenmiş, dışarı bakıyorlardı.

«Eee, şimdi?» dedi Birr. Elinde bir Schmeisser vardı. Canning'de de Walther tabancası.

«İşleri biraz abartacağız ki, ciddi olduğumuzu anlasınlar» dedi Canning.

Sonra, Schneider'in yanına gitti. Adam, makinalı tüfeğin başındakileri sıraya sokmuş, kalenin onsekizinci yüzyıldan kalma topunu çalıştırma plânları yapıyordu.

Canning, Almanca, «En öndeki kamyonun 40-50 metre önüne düşecek şekilde bir top atışı yapmanızı istiyorum» dedi.

Schneider, telâşla Hesser'e döndü. «Herr Oberst, ne yapayım?»

«General Canning'in emirlerini... » dedi Hesser, «Artık onun komutasındayız.»

Schneider, makinalı tüfek ekininin başı olan askerin sırtını okşadı. O da bir başka muhafazakârdı. Strang'da ötekiler gibi, ömründe hiç gerçek atış yapmamıştı. Yüzü ter içinde kalan adam, durakladı. Ve o sırada, M1'ini bir tarafa fırlatan Finebaum, ileri atılmıştı.

«Senin bekleyecek zamanın var ama benim yok amcacığım!» dedi.

Gökgürültüsü gibi geldi herkese, top atışı... Top mermisi, kamyonların önünde karları havalandırarak durdu.

Ritter, kollarını havaya kaldırarak ayağa fırladı.

«Ateş etmeyin! Uyarı atışı yaptılar. Biz ateş etmeyeceğiz.»

Hoover, Howard'a fısıldadı: «Gördünüz mü? Yerlerinden bile kımıldamadılar.»

Finabaum ayağa kalkıp geri, yerine, dönmüştü. «Kuru-sıkı atıyorlar, inan bana Harry» dedi, «Bak söylüyorum, bu iş ilginç bir hale gelecek.»

Ritter arazi otosundan inmiş, Sorsa'da ona doğru yürümeye başlamıştı. «Gidiyor muyuz yine?»

«Hayır. Önce konuşmalıyız. Konuşmak isteyeceklerdir sanıyorum.» Strasser'e döndü, «Aynı fikirde değil misiniz?»

«Evet, öyle sanıyorum. Hesser, ard fikirlere saplanmıştır. Fikrini değiştirmeliyiz. Hiç olmazsa ona bir şans tanıyalım.»

«İyi,» dedi Ritter, Hoffer'e döndü, «Bu tarafa Erich. Seninle küçük bir yürüyüşe çıkacağız...»

Hoffer, «Zu befehl Sturmbannfuhrer...» diye yanıtladı, tam askerce.

Strasser atıldı. «Sanırım, yürüyüş bana da iyi gelecek. Eğer bir itirazınız yoksa Binbaşı Ritter?... »

Strasser, Earl Jackson'a döndü: «Ortalıkta olmamalısın» dedi, «Bir parka al, bir yere gir saklan. Seni görmelerini istemiyorum. Anlıyor musun?»

Jackson irkildi ama denileni yaptı, kamyonlardan birine doğru

yürümeye başladı.

Sorsa, «Ya ateş açarlarsa...» diye sordu.

Ritter, «O zaman komutayı alırsınız, öyle değil mi?» dedi ve yürümeye başladı. Ayakları karlara gömülüyordu. Ritter tabakasından dikkatle bir sigara seçti, bir tane de Strasser'e uzattı.

«Hayır, teşekkür ederim. Hiç kullanmam. Yürümek isteyişime şaşırdınız, değil mi?»

«Belki. Öte yandan, kararlarıma güvendiğinizi gösterir bu... »

«Ya da kendi kaderime güvendiğimi, inandığımı gösterebileceğini düşünmediniz mi?»

«Bu da bir görüş açısı... Eğer rahatlatıyorsa sizi kadercilik, iyi şanslar... »

Duvarın üzerinde Canning, sıkıntıyla, «Allanın cezası... Şu karalar giymiş iblis, soğukkanlı bir herif...» diye homurdandı. «Konuşmak gerekiyor.»

Hesser, «Ne yapacağız General?» diye sordu.

«Onları ağırlayacağız tabii. Burada. Siz, ben ve Kaptan Howard. Siz olmayacaksınız Justin. Komutayı alacaksınız. Kamyonlardan birinden neşeli bir ateş açılabilir.» Sanki çok eğleniyormuş gibi, geniş bir gülümseme kaplamıştı çehresini. «Pekâlâ beyler... Bakalım neymiş söyleyecekleri?»

e

Ritter, Strasser ve Erich Hoffer, köprünün başında durup beklediler. Bir süre sonra ana kapıdaki küçük kapı açıldı, Canning dışarı çıktı, arkasından da Hesser ile Howard göründüler. Onlar ilerleyince, Ritter'le takımı da ilerledi, köprünün ortasında karşılaştılar.

Ritter, selâm verdi, sonra çok güzel bir İngilizceyle, «Strumbannführer Karl Ritter, 502'inci Ağır Tank Müfrezesi. Halen bu

kafilenin komutanıyım, bu da, Herr Strasser... »

«Berlin, Savaş Tutsakları İdaresinden... » diye ekledi Strasser.

«Ben de. Birleşik Devletler Ordusundan, süvari Generali Canning... Kaptan Howard, ikinci Ranger'lerden ve biliyorsunuz, Obersleutnant Hesser.»

Herşey büyük nezaket ölçüleri içindeydi. Yalnız, Jack Howard'ın yüzü sapsarı olmuş, tüfeği tutan parmakları kasılmış, kanı çekilmişti. Günlerden beri ilk kez gözleri büyük bir heyecanı yansıtıyordu. Çünkü, Ritter'i görür görmez tanımıştı.

Canning sordu: «Sizin için ne yapabiliriz?»

«Oberstleutnant Hesser... » Strasser Hitler imzalı emri cebinden çıkardı, açtı. «Berlin'deki bölümümden getirdiğim, bizzat Führer'in imzaladığı bir emir var elimde. Schloss Arlberg'deki beş tutsağı bana vermeniz söyleniyor burada!»

Mektubu uzattı. Max Hesser, eli ile itti. «Çok geç beyler... Yarım saat kadar önce, komuta yetkimi Kaptan Howard'a teslim etmiş bulunuyorum. Halen, buranın komutanı General Canning'dir.»

Strasser, «Bu tümüyle kural dışı bir davranış Albay Hesser... » dedi, «Bildiğim kadarıyla, genel bir teslim harekâtı olmamıştır, barış koşulları tartışılmış değildir, olamaz da zaten, Führer Alman halkının savaşının Berlin'den yürütmekte... »

Hesser, «Savaşın kurallarına göre bir teslim yapıldı burada» dedi, «Şerefsiz bir şey yapmış değilim.»

«Amerikan ordusundan üç kişiye savaşmadan teslim olmayı şerefli birşey mi kabul ediyorsunuz?» diye sordu Strasser, «Bunda şerefsizlik olmadığını söylüyorsunuz öyle mi?»

Canning, «Benimle konuşun lütfen» diye araya girdi, «Bu bey, size komutan olduğumu söyledi... »

«Ben böyle birşey kabul etmiyorum General» dedi Ritter. Çok soğukkanlıydı. «Bizim işimiz, kalenin komutanı ile ve bizim için komutan hâlâ Oberstleutnant Max Hesser'dir. Tâ ki, Alman Ordusu Yüksek Komutasınca görevden alınıncaya dek, durum değişmez... » Hesser'e

döndü, «Yemin ettiniz Albay Hesser, hepimiz gibi. Alman askeri olarak, devlete ve Führer'e bağlılık yemini ettiniz... »

Hesser, «Delinin birini bağlılık yemini... » dedi, «Almanya'yı çökerten bir deli... »

«Aynı zamanda devlete de bağlılık yemini etmiştiniz, ülkenize hizmet edeceğinize söz vermiştiniz. Siz ve ben, Hesser. General Canning, Kaptan Howard gibi. Fark yok. Biz oyunun bize düşen kısmını oynuyoruz, onlar da kendilerininkini. İşin ortasında rolleri değişmek olmaz. Sırf kişisel düşüncelerimiz yüzünden bunu yapamayız. Hiçbirimiz... Öyle değil mi General?»

Ama cevap veren Howard oldu. «Siz böyle görüyorsunuz demek... Bir oyun? Başka birşey değil.»

«Belki» dedi Ritter, «Bir ülkeyi ve insanlarını içine alan, dünyanın en büyük oyunu. Eğer kişi ayakları üzerinde durmasını beceremezse, bu oyunda hiçbir işe yaramaz.»

Tekrar Hesser'e döndü. Bekliyordu. Hesser, «Bildiğime göre,» diye başladı, «Führer'in kendinden, **SS**'e giden bir emirle, tüm ünlülerin öldürülmesi kararlaştırılmış. Cenevre anlaşmasının doğrudan çiğnenmesi, insanlığa vurulmuş büyük bir darbedir bu. Ben böyle bir cinayete atılmayacağım. Ne ben, ne de adamlarım...»

Stresser söze karıştı, «Elbette ki, tümüyle saçma bu dedikleriniz. Bir yığın yalan. Bu bölgedeki, Savaş Tutsakları Bölümü sorumlusu olarak, bu konuda size kişisel garanti verebilirim.»

Canning, «O zaman bizi neden istiyorsunuz?» diye sordu. «Buna ne cevap vereceksiniz?»

«Bütün ünlüleri bir merkezde toplama kararı aldık. Kendi güvenlikleri için.»

«En zor gününüzde takas edebilmek için değil mi?»

«Dikkatle, düşünülerek alınmış bir önlem Herr General, o kadar. Sizi temin ederim, böyle.»

«Kim için önlem? Siz mi biz mi?»

Bir sessizlik daha oldu. Kar, çevrelerinde dans edip duruyordu. Sonra

Hesser alçak sesle, «Yaptığım her şeyi sonuna dek savunmak alışkanlığındayım. Bu yaptığımı da savunuyor, sözümden kesinlikle dönmeyeceğimi bir kez daha söylüyorum.» dedi, «Şimdi buranın komutası General Canning'dedir...»

«Böylece herşey ortaya çıkmış oluyor» dedi Canning, «Daha fazla tartışacak birşey olduğunu sanmıyorum. Eğer yaşlı bir askerin öğüdünü tutacak olursanız, adamlarınızı toplayıp bir an önce buradan çekip gitmenizi salık veririm Binbaşı. Henüz önünüzde fırsat varken, çekip gidin. Evet beyler, biz de dönelim artık.»

Döndü, sert adımlarla ana kapıya doğru yürümeye başladı. Hesser de yanındaydı. Ama Howard kaldı orada. Tüfeğini, Thompson'u göğsüne yapıştırmıştı. Hoffer gözlerini onun üzerinden bir kez bile ayırmamıştı, eli de sürekli tabancasındaydı. Ritter, Amerikalıyı görmezlikten geliyordu. Tabakasından bir sigara çıkardı, yüksek duvarların ortasındaki kapıya düşünceli gözlerle baktı.

«Olay çıkarmak istiyorlar, öyle görünüyor,» dedi Strasser.

Ritter başını salladı. «Öyle görünüyor, evet.»

Topuklarının üzerinde döndü. O sırada Howard seslendi. «Binbaşı Karl Ritter, 502'inci Ağır Tank Müfrezesi... Böyleydi, değil mi?»

Ritter yavaşça geri döndü. «Evet, doğru.»

«Daha önce karşılaştık sizinle.»

«Öyle mi?»

«Geçen çarşamba sabahı. Şu, Innsbruck yolundaki küçük işiniz..., Hani koca bir İngiliz kolunu bozguna uğrattığınız gün... Kurtulanlardan biriyim ben... İki arkadaşım daha kurtuldu. Şuradalar, duvarın ardında.»

«Kutlarım» dedi Ritter, soğuk bir sesle. «Şansınız iyi gitmiş... »

«Adamına söyle, elini Waltherinin tetiğinden çeksin. Sizi öldürmeyeceğim henüz. Anlıyorsunuz sanırım. Sizin dediğiniz oyunun kurallarına uymaz bu. Şimdi olmaz. Öyle değil mi?»

«Sana bağlı dostum.»

«Geleceksiniz değil mi?» dedi Howard, «İçeri girmeye çalışacaksınız,

hiç olmazsa... »

«Evet, sanırım.»

«Sizi bekleyeceğim!»

Canning kapıdan sesleniyordu. «Kaptan Howard!»

Howard, arkasını döndü, karlar üzerinde koşarak kapıya doğru uzaklaştı.

Strasser ardından baktı. «Bu herif dediğini yapacak birine benziyor. Son beş dakika parmağım tetikte bekledim, ceketimin cebinde bir delik daha açılacağından emindim. Neyse, gerek kalmadı. Merak ediyorum, biliyor muydu?»

«Evet, evet.» dedi Ritter, «Bildiğine eminim.» Dönüp, kamyonlara doğru yürümeye başladı.

e

Howard girip, kapılar ardından kapandığı zaman Canning merakla baktı ona. «Ne cehennemde kaldın?» dedi, «O heriflerle olmak, cehennem azabından beter. Şimdi duvarın üzerine çıkıp Albay Birr'e söyle, bir kaç dakika sonra geliyorum.»

Howard, taş basamakları tırmanmaya başladı, Canning, Hesser'e döndü. «Hatırladığıma göre, köprüyü altı yedi ay önce kaldırmıştınız. Öyle değil mi?»

«Evet General. Çalışıp çalışmadığına bakmak istiyordum.»

«Öyleyse, bakalım bu meret hâlâ çalışıyor mu?»

Hesser, Schneider'e işaret etti, o da, hemen sol yandaki kulenin dibinden bir kapıyı açtı, içeri girdi. Işığı yaktı. Kocaman, çelik makara vardı orada. Kalın zincirler sarılmıştı çevresine. En aşağı beş metre çapında görünüyordu. İki yanında da, daha geniş tekerlekler vardı, çevirmek için.

Canning, tekerleklerden birini döndürmeye çalışarak, «Hadi

başlayalım işe» dedi. Schneider de öteki tekerleğe koştu, ikisi birden çevirmeye başladılar.

e

Howard, eski topun yanına çökmüş, nişan deliğinden Ritter'le yanındakilerin Finlilere doğru yürüyüşünü izliyordu. Hoover'le Finebaum'da yanına geldiler.

«Ne oldu orada Kaptan?» diye sordu çavuş, «Sizinle Hans subaylar arasında birşeyler geçti gibi geldi bize.»

«O'ydu... » dedi Howard, «Çarşamba günü bizi baskına uğratan herif... Adı Ritter Karl Ritter.»

Cipi yamyassı eden tanktaki herifçioğlu ha?» diye bağırdı Finebaum. «O'nun, şu, giden herif olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?» Topun üzerine uzandı, M1'ini doğrulttu. «Isa aşkına... Hâlâ atış menzilinden çıkmadı... »

Howard, atılıp indirdi aşağı onu. «Şimdi olmaz» dedi, «Zaten, onu bana bırakacaksınız. »

e

Strasser, «Şimdi saldıralım» diyordu, «En iyisi... Tek çıkar yol bu. Önce ilk kamyondakileri süreriz. Sonraki hareketimizin ne olacağını düşünürlerken, doğru içeri dalarız.»

«Duvarın üzerinde tepeden tırnağa silahlı 20 adam var. Eski topun yanısıra en aşağı bir tane de ağır makinalı tüfek. Sigaramı yakarken dikkatle inceledim onları. Dakikada bin atış yapabilir durumdalar gibi geliyor bana. Bu önemli bir üstünlük. Birinci savaşta bulundunuz, değil mi Herr Strasser? Bu tip saldırılarda, iyi mevzilenmiş düşman üzerine yürüyenlerin ilk safta gidenlerine neler olur, sanırım hatırlıyorsunuz.»

Sorsa araya girdi. «Zaten sorun iyice karmaşık bir durum kazandı.»

İşaret ettiği yere baktılar. Strasser ile Ritter, ağır ağır kalkan köprüyü görünce çehreleri karardı.

Ağır ağır... Çok yavaş yükseldi köprü. Seyrediyorlardı, hiç konuşmadan. Sonra durdu. Dimdik olmuştu. Strasser, «Ve böylece, Ortaçağ sorunlarından biriyle karşı karşıya kaldık,» dedi, «İçeri girme olanağımız kalmadı sayılır... »

Ritter, «Aynı zamanda, onların da dışarı çıkma olanakları kalmadı,» diye yanıtladı. «Bu da önemli bir nokta. Neyse... Aslında beni tedirgin eden tek şey var.»

Strasser, «Nedir o?» diye sordu.

«Dış dünya ile radyo bağlantıları olması... Buradan İttifak birliklerine yapacakları herhangi bir çağrı, başımızı, altından kalkılması zor bir belâya sokabilir.»

Strasser, «Böyle bir tehlike yok,» dedi, «Bir süreden beri Schloss Arlberg'in dış bağlantıları kesik. Gayet iyi biliyorum, inanın Binbaşı, dış dünya ile bağlantı sağlayabilecekleri hiçbir yor yok.»

«Sanırım, bu da organizasyon gücünüzün bir başka gösterisi... Neyse, mademki bu sorun da çözüldü, artık gidebiliriz.»

«Bunu gerçekten mi söylüyorsunuz, yoksa bir plânınız mı var?»

«Gitmemiz, generali ve arkadaşlarını kısa bir süre için rahat ettirecektir. Plân yapmaya gelince... Mevcut durumu çözümledikten sonra bunu da düşüneceğim elbette.» Sorsa'ya döndü. «Hareket ediyoruz. Adamlarınızı alın, kaleden görülmeyecek bir tepenin ardına yerleştirin, bekleyeceğiz.»

«Zu befehl, Sturmbannfuhrer!»[1]

(1) Almanca, emredersiniz, binbaşım... (Ç. N.)

e

Duvarların üzerinde, Canning ile ötekiler gidişlerini seyrediyorlardı.

Birr, «Ne düşünüyorsun Hamilton?» diye sordu.

«Emin değilim,» dedi Canning, «Şu Savaş Tutsakları Bölümü'nden olduğunu söyleyen herif, Strasser, tedirgin ediyor beni. Bu piç herifi bir yerde gördüğüme eminim... »

«Ya öteki Ritter?»

O inatçı hergele mi? Madalyalarını gördünüz mü Allah aşkına?»

Hesser, «Önemli bir adamdır o,» dedi, «Kahraman olarak kabul ediliyor artık herhalde. Doğu cephesinin ünlü bir tank düşmanı olarak tanınır. Geçen yıl dergilerde hep ondan söz edilmişti.»

«Ya Stresser? Onu daha önce görmüş müydünüz?»

«Hayır, hiç...»

Canning başını salladı. «Tamam. Şimdi ne yapacağımızı kararlaştıralım. Buraya arazi telefonu ile bağlı olan kuzey kulesinde sürekli gözcü bulundurulmasını istiyorum. Oradan, tüm çevreyi görebilirler sanırım. Duvarların dışında ne olup bittiğini bilmek zorundayız. Her türlü hareket, anında haber verilmeli. Geri kalan herkesin üç ateş grubuna ayrılıp, duvarlara yerleşmesi gerekiyor. Gözcünün işareti ile, gereken yere gidebilecek gibi, hazır beklemeliler.» Howard'a döndü. «Bu işin yönetimi sizin... Hoover ile birlikte. Finebaum da benimle kalacak.»

«Sizinleyim General!» dedi Finebaum, «Korkunç bir ekip olacağız, inanın.» Ciddî bir biçimde selâm verdi, «İtaatsizlik yok General.»

«Göreceğiz bakalım... » Canning Hesser'e döndü. «Şimdi silâhları görmek istiyorum. Ne var ne yok, hepsini... »

Yolun, kaleden uzaklaşınca ilk inişli dönemecinde, kafile durdu.

Ritter, Sorsa'ya «Şimdi ben köye dönüyorum. Gestrin'i de alacağım» dedi. «Dört adamınız da gelsin bizimle. Öteki arazi otosunu kullanabilirler. Siz, kamyonlarla burada kalın. Onbeş yirmi adamınızı görevlendirin. Kayaklarla şatonun duvarları çevresinde sürekli dolaşsınlar. Ormana da girebilirler ama, kaleden arada bir görünmelerini sağlayın. Arazi telefonu

ile sürekli irtibat kurulsun.»

«Sonra ne olacak?» diye sordu Sorsa.

«Size bildireceğim,» dedi Ritter.

e

Paul Gaillard ile Meyer, merdivenlerin penceresinden bakıyorlardı, iki arazi otosunun yaklaştığını, «Altın Kartalın önünde durduğunu endişeli bakışlarla izlediler. Gestrin ile adamları, kayakları ile bir arazi vericisi taşıyorlardı.

Gaillard, «En iyisi aşağı inip ne istediklerine bakın» dedi, «Yatak odasındaki büyük dolaba saklanırım yine. Eğer gelen olursa beni görmez.»

Meyer, aşağı indi. Kapı açılmış, Ritter bara doğru yürümeye başlamıştı. Peşinden de Strasser'le Jackson geliyordu. Hoffer de, en arkada Strasser'in içinde radyo bulunan çantasını taşıyordu.

Strasser, Meyer'e, «Özel olarak kullanabileceğim bir odanız var mı?» diye sordu.

Meyer, biraz ümitlenmişti. «Buradan Mein Herr. Benim odam var.»

«Mükemmel.» Strasser Earl Jackson'a döndü. «Söyle bana, şu senin için buldukları Amerikan pilot üniforması... »

Jackson, «Dakota'da kaldı,» dedi.

«İyi... Arazi otolarından birine atlayıp, onu almanı istiyorum. Hemen. Gestrin'in adamlarından bir kaçını al yanına. Mümkün olduğu kadar çabuk buraya dönmeni istiyorum. Tamam mı?»

Jackson tereddüt ediyordu. Yüzünde merak dolu bir ifade belirdi. Ama Strasser, «Soru yok...» dedi, «Ne diyorsam onu yap!»

Jackson, döndü gitti. Strasser çantasını aldı. Ritter'e, «Ve şimdi...» dedi, «Eğer izin verirseniz, haberleşmemi yalnız yapacağım.» Meyer'e işaret etti, adam önde, o arkada, uzaklaştılar.

Hoffer bara gitmişti. «Bir içki ister misiniz, Strumbannführer?»

«Neden olmasın?» dedi Ritter, «Brandi iyi gelecek sanırım.» Ve sonra, bir hayret homurtusuyla, adamın öbür ucuna koştu.

Duvarda, neredeyse tüm duvarı kaplayacak kadar geniş bir harita vardı. Eski bir haritaydı bu. Onsekizinci yüzyıldan kalma. Schloss Arlberg'in haritası. Her girişini, her çıkışını, patikalarını bile gösteren, mükemmel bir harita...

e

Cephanelik epeyce şaşırtıcı olmuştu herkes için. Belki bir düzine yedek Schmeisser, yirmi yedek tüfek, bir kaç kutu el bombası, bazı plâstik patlayıcılar... Ağır silâh olarak hiçbir şey yoktu.

Canning, «Bir miktar yedek » dedi, «Fena

sayılmaz.» Bir kaç tane Walther tabancası aldı, ötekilere döndü. «Pekâlâ, gidip hanımlara bakalım.»

Madam Chevailer'yi, üst kattaki yemek odasında, şöminenin önünde ısınmaya çalışırken buldular. Canning, «Claire nerede?» dedi.

«Odasına gitti. Çok üşümüştü. Dışarıda çok kaldık.»

Canning bir Walther uzattı ona, «Bunu nasıl kullanacağınızı biliyor musunuz?»

«Biliyorsunuz ki, ben başka bir alet kullanırım...»

«Beni dinlersiniz, bir an önce bunun kullanılışını öğrenmelisiniz. .«Finebaum'u döndü. «Öğretmeye çalış ona. Beş dakika içinde Madam Chevailer'nin bu işin altından kalkacağına eminim. Tamam mı asker?»

«Emredersiniz General.»

Madam Chevailer, dehşet dolu bakışlarını Finebaum'a çevirdi. Finebaum, en sevimli tebessümünü takınmıştı. «Piyano çalarmışsınız öyle mi ham'fendi?» dedi, «***GI Jive*** çaldınız mı hiç?»

Madam Chevailer, kendini toparlamak için bir an gözlerini kapadı, sonra, adama baktı. «Şu tabancanın nasıl kullanıldığını gösterin bana, lütfen... »

e

Canning, Claire'in kapısını açmak istedi ama kilitliydi. Kapıya vurup seslendi. Sürgü çekilip kapı açılana dek iki üç dakika beklemek zorunda kaldı. Kadın başını çıkarmış, irileşmiş gözlerle ona bakıyordu. Yüzü soluktu.

«Üzgünüm Hamilton, beklettim.» dedi, «İçeri gir.»

Canning, odaya girdi. «Pekiyi görünmüyorsun,» dedi.

«Aslına bakarsan, oldukça rahatsızım. Aşağıda, **SS**'lerin geldiğini duyunca müthiş bir paniğe kapıldım.»

Canning kocasının ölümünü hatırladığını anlamıştı. «Etienne'i, ona yaptıklarını hatırlattı sana, değil mi?»

Kadın başını kaldırıp ona baktığında, yüzü daha da solgunlaşmıştı. «Hayır, kendimi düşünmeme sebep oldu Hamilton. Görüyorsun, tümüyle kaplıyor korku beni. Çok korkak bir insanım. Ve hep o iblislerin... »

Canning, parmağını dudaklarına koyarak susturdu onu. Sonra cebinden Walther'i çıkardı. «Sana hayatını koruyabileceğin birşey getirdim» dedi, «Bunu nasıl kullanacağını biliyorsun, sanırım.»

Tabancayı aldı, göğsüne bastırdı. İki eliyle sıkıca kavramıştı. «Kendim için kullanacağım» dedi, «Onlar beni buradan alıp götürmeden önce... »

«Şşşş.» Canning yavaşça öptü onu. «Güven bana... Seni kimsenin alıp götüreceği yok. Hadi, şimdi aşağı inip ötekilere katılalım.»

e

Ritter, duvardan haritayı indirmiş, dikkatle gözden geçiriyordu. O sırada Strasser girdi.

«İyi bir keşif» dedi Ritter, «Schloss Arlberk'in plânı.»

«Bırakın şimdi onu... » diye sabırsızlandı Strasser, «Ben daha da ilginç birşey öğrendim. Hoffer, dostumuz Meyer'i getiriver buraya.»

Ritter, «Ne oldu?» diye sordu.

«Dr. Paul Gaillard, şu anda bizimle aynı binanın içinde ...Herşey, böyle olması gerektiğini gösteriyor. Meyer'in oğlu bu sabah bacağını kırmış, doktor da ona bakmaya gelmiş.

«Emin misiniz buna?»

«Ooo, hem de nasıl! Habercim, güvenilir biridir.»

Ritter, hayretle bakakalmıştı. «Telsizin başındaydınız. Nereyle konuştunuz? Şatoyla, değil mi? Yani orada bir casus var, sizin hesabınıza bilgi toplayan! Sizi kutlamam gerek Reichsleiter. Oh, bağışlayın —Herr Strasser demek istemiştim. Gerçekten organizasyon yeteneğiniz, akıl durdurucu boyutlara ulaşabiliyor... »

«İş beceren insanları severim Binbaşı. Ömrümün sonuna dek de, istediğim herşeyi yapabilmek öğüneceğim.»

Kapı açıldı, Hoffer Meyer'i odaya soktu. Strasser ona dönerek gülümsedi. «Eeee, Herr Meyer... Korkarım ki, bize karşı gerektiği gibi açık ve korkusuzca davranmadınız... Kulağıma gelenler bunu gösteriyor!»

e

Bir kaç dakika sonra, hâlâ kendine iyice gelmemiş çocuğun üzerine eğilmiş, bakan Paul Gaillard, merdivenlerde ayak sesleri duydu. Sesler kapıya doğru yaklaşıyordu. Bir an durakladı sonra koşarak yatak odasına geçti, geniş dolabın içine saklandı.

Ya gerçekten uzundu, ya da Gaillard'a öyle geldi. Sessizlik sanki

yarım saat sürmüştü. Ve. küçük bir çıtırtı. Hiç beklemediği halde, dolabın kapağı sonuna kadar açıldı, içeri ansızın ışık doldu.

Kapağın önünde Ritter duruyordu. Tabancasını çekmek zahmetine bile katlanmamıştı. Yavaşça gülümsedi, «Sanırım Dr. Gaillard'sınız» dedi, «Hastanız kendine geliyor galiba.»

Gaillard, ilk şaşkınlıkla, önce kımıldayamadı. Sonra, dolaptan çıktı, Ritter'in yanından geçerek öteki odaya gitti. Strasser ile Meyer'i, dalgın inleyen çocuğun üzerine eğilmiş buldu.

Meyer, tüm ilgisi oğluna dönük, Ritter'e yaklaştı. Korku içindeydi ama tek düşündüğü oğluydu. «İlk geldiğinizde, ne düşüneceğimizi bilemedik, doktor ve ben... Anlıyorsunuz değil mi Sturmbannfuhrer. Çocuğu düşünmek zorundaydık.»

«Evet, evet... Anlıyorum» dedi Ritter. «Durumu kötü mü?»

«İyi sayılmaz» dedi Gaillard, «Ateşi yüksek, bacağında kötü bir kırık var. Sürekli bakıma ihtiyacı var. Başında kalışımın nedeni de bu. Ama, tepiniz fazlasınız burada. Gitmeniz gerek.»

Ritter, Strasser'e baktı, o da kafasını salladı. Gaillard, varlıklarından habersizmiş gibi, çocukla ilgileniyordu. Sonra, bir eli çocuğun alnında, kendi kendine mırıldanır gibi sordu: «Anlaşılan, kaleye girmeyi başaramadınız. Öyle görünüyor... »

Ritter, «Gireceğiz doktor, gireceğiz» dedi, «Burada da önlemler almak gerekliydi. Şimdilik sizi burada nöbetçi ile bırakıyoruz.»

Meyer'e işaret etti, adam dışarı çıktı.

«Tamam, öyle olsun.» dedi Gaillard, «İlle de tepeme birini dikmeniz gerekiyorsa, dikin.»

İlk kez başını kaldırıp Strasser'e bakıyordu. Ağzı hayretten açık kaldı, yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. «Ulu Tanrım...» diye fısıldar gibi konuştu, «Sizi tanıyorum ben.»

«Sanmam!» dedi Strasser, «Adım Strasser... Savaş tutsakları bölümündenim... Berlin'den. Binbaşı da dediklerimi doğrulayacaktır.»

Gaillard, sırıtan Ritter'e döndü. «Sizi hastanızla başbaşa bırakalım Doktor... » Strasser'i, iterek odadan çıkardı, kapıyı arkalarından kapattı.

Gaillard, «Bormann... » diye fısıldadı, kendi kendine. «Ne zaman tanıştık biz? Münih 1935? Reichsleiter Martin Bormann. Öyle eminim ki, hayatımı koyarım... »

Aynı dakikalarda, Berlin'deki sığınakta, Martin Bormann ve Hitler'in ordu danışmanı, General Wilhelm Burgdorf, Führer'in özel dairesinin koridorunda bekliyorlardı.

Burdorf'un temin ettiği zehirle, daha önce Mareşal Erwin Rommel'in kendini öldürmek zorunda bırakıldığı düşünülürse, adamın böyle işler için biçilmiş kaftan olduğu sanılırdı ama, o sırada Burgdorf tir tir titremekteydi. Dehşet içinde, soğuk soğuk terliyordu.

Saat 3.30'da bir tabanca sesi duyuldu. Martin Bormann, Führer'in dairesine koşarak girdi. Führer'in özel uşağı Heinz Linge ve Albay Otto Günsche de peşinden koştular. Oda, Eva Hitler'in, hayatına son vermek için kullandığı siyanid kokuyordu. Führer de yanına sırtüstü yatmıştı. Yüzü paramparçaydı.

Führer'in özel doktoru, Dr. Stumpfegger ve uşağı Linge, cesedi gri bir battaniyeye sarıp üst bahçeye taşıdılar. Eva Hitler'i taşıyan Martin Bormann'da arkalarından gidiyordu.

O sırada tuhaf bir şey oldu. Führer'in şoförü Erich Kempke, Martin Bormann'ın, sağlığında Eva Hitler'in bir numaralı düşmanı olduğunu hatırlatmıştı. Bir koca adım atıp, Bormann'a ulaştı, kadının cesedini çekip aldı elinden. Genç kadının vücudunu, bu hiç sevmediği adamın ellerinde bırakmak, hiç de uygun bir hareket gibi gelmemişti şoföre.

Cesetler, hafif çukurumsu bir yere kondu ve üzerlerine 50 galona yakın benzin dökülüp ateşe verildi. Alevler küçük patlamalarla gökyüzüne yükselirken, iki cesedin başındakiler son kez selâmlıyorlardı, bir daha gelmemek üzere gidenleri. Bu garip tören yapılırken, Ruslar, sığınaktan en fazla 50 metre ötedeydiler...

e

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ritter, Meyer'in masasına oturmuştu. Schloss Arlberg'in haritasını inceden inceye gözden geçirmişti. Hoffer kapıda duruyor, hiç ses çıkarmadan bekliyordu. Ritter sonunda kalemi bıraktı, geriye yaslandı.

Hoffer sordu: «Yapılabilir mi?»

«Yapılmaması için hiçbir neden görmüyorum,» dedi Ritter, «İyi disiplin, sağlam sinirler gerek bunu yapabilmek için... Bizim Finlilerde ise ikisinden de var.»

Kapı açılmış, Strasser girmişti içeri. «Jackson geri döndü.»

«Ya, evet...» dedi Ritter, «Arnheim'e yollamıştınız onu. Nedenini sorabilir miyim?»

«Önce bana saldırı plânınızı anlatın.»

«Öyle olsun.» Ritter şatonun plânını aldı yine eline.

«Karanlık olana dek bekleyeceğiz. İyice kararacak ortalık. Diyelim ki, gece yarısına kadar bekleyeceğiz. Oradakiler, uzun süreden beri gerginlik içinde bekleşmiş olacaklar. Yâni iyice yorgun... Kamyonları hiç hareket ettirmeyeceğiz. Çünkü motoru çalıştırır çalıştırmaz tüm kaleyi ayağa kaldırırız.»

«Ne yapacağız?»

«Karanlıkta, yirmi kadar adam, hendeğin öteki ucuna geçmek için kıyıya gidecekler. İkisi, hendeği aşıp, köprüyü indirecekler. Bunu, zincirlerine bir patlayıcı yerleştirerek yapmaları çok kolay. Zincirleri parçalayacak olan patlama ile aynı anda, kapıya yerleştirilen .patlayıcılar da yaygarayı basacak... »

«Anlıyorum... » dedi Strasser, «Köprü düşecek, aynı anda kapı açılacak ve herkes, hurra... içeri.»

«Evet. Gerilerinde kamyonlarla. Patlamalar duyulur duyulmaz, kamyonlar harekete geçecek. Ne düşünüyorsunuz?»

«Çok iyi.» dedi Strasser.

«Her hangi zayıf bir noktası var mı?»

«Yalnız bir tane... Tüm bunlar olup biterken, kapının önü bol ışıkla, gündüz gibi aydınlanmış olacak. Bu durum yeni ortaya çıktı. Onbeş dakika önce aydınlattılar orayı... Eğer Sorsa'yı ararsanız, arazi telefonundan, size sözlerimin doğru olduğunu söyleyecektir... »

Ritter öne eğildi. «Çok mükemmel, çok dakik işleyen bir istihbarat sisteminiz var, Herr Strasser.»

«Böyle olması gerek,» dedi Strasser ama, istihbaratının nereden geldiğini söylemeye yanaşacak gibi değildi. «O kadar ışık altında, görünmez adam olmaları gerek, patlayıcıları yerleştirmek için.»

«Ortaya çıkar çıkmaz, herkes onları görür, kıyamet kopar» dedi Ritter.

«Aslında mükemmel plândı. Hâlâ da uygulanabilir, bence.»

«Nasıl?»

«Eğer bütün bunları yapacak kişi, içeride olsaydı...»

Strasser, kapıya yürüdü, açtı. «Tamam mı?» dedi.

Earl Jackson odaya girdi. Post yakalı bir ceket giymişti, ABD Hava Kuvvetleri subay üniformasının üzerine...

e

Albay Hesser'le Schneider, doğru duvarına tırmanan merdivenleri çıkarken, rüzgâr, donmuş karları yüzlerine fırlattı. Jilet gibi kesiyordu rüzgâr yüzlerini. Schneider, ellerini, köpeği Magda'nın tüyleri arasına soktu.

Hesser, «Feci bir gece» dedi. «Kış savaşı günlerine, 1942'ye götürüyor sanki beni. İnsanın beynini kemiren bir soğuk vardı, o günlerde de.»

Omuzlarını silkti. Aklına gelenler onu, yeniden aynı şeyleri yaşıyormuşçasına ürpertmişti.

Scheinder, «Böyle bir gecede, bizimle uğraşmak isteyeceklerini sanmıyorum,» dedi.

«Ruslar hakkında da aynı şeyleri söylemedik mi?» dedi Hesser, «Gerçek karşımıza çıkana dek, buna inanıyorduk. Ritter de yaşamıştır bu olayları. İyi bilir. Doğu Cephesinde kim bilir ne kadar kalmıştır... »

Nöbetçiler, sağa sola dağılmıştı. Bir tane de gözetleme kulesinde vardı. Hesser onunla biraz konuştu, sonra, kalenin tepesinden eğilip aşağıdaki ışık gölüne baktı.

«Şunlardan biri, ışığa ateş etmemek için kendini nasıl tutuyor kimbilir... » dedi Hesser, «Bakalım bizim ışığı havaya uçurmadan önce ne kadar sabredebilecekler?»

«Yâni, geleceklerini mi sanıyorsunuz Herr Oberst?»

«Ritter'i kendi gözlerinle görmedin mi? Kaçıp gidecek, istediğinden vazgeçecek adama benziyor muydu o? Karanlığa kadar çevremizde dört dönen kayaklı nöbetçileri unutuyor musun? Hayır... Vazgeçmiş değil. Orada, bekliyor. Hazır olduğu zaman ne olacağını bilirsin. Neyse... Gel de su kapısını kontrol edelim.»

Merdivenlerden aşağı inmeye başladılar. Önü ızgara ile kapanmış, nemli bir tünel çıktı önlerine. Önünde, sol kolunun bir kısmı şarapnelle kopup gitmiş. Doğu cephesinin kazazedelerinden Wagner duruyordu. Kapı vardı az ilerisinde. Onun üzerinden eğilip, karanlığı görmeye çalışırken buldular onu. Schmeisser'i sağ elinde ateşe hazır duruyordu.

«Herşey yolunda mı?» diye sordu Hesser.

«Emin değilim Herr Oberst. Birşey duydum sanki... »

Hepsi kulak kesilip, dinlediler. Kar, çıt bile çıkarmadan düşüyordu.

Hesser, «Rüzgâr sadece... dedi.

Sonra Magda, az ilerideki çalılığa doğru hırladı. Schneider, «Hayır, rüzgâr değil Herr Oberst... » dedi, heyecanla. «Bir şey kımıldıyor.»

İkisi de tabancalarını çektiler, çalılığın gerisinde, hendeğin öteki

yakasında belli belirsiz bir kımıltı vardı ama, emin olamıyorlardı. Sonra, İngilizce, zayıf bir mırıltı geldi kulaklarına.

«Kimse var mı orada? Ateş etmeyin. Amerikan subayıyım ben.»

Biri suya girdi. Hesser, Schneider'e «Meşaleni ateşle» dedi, «Ama bir kaç saniye için. Sonra hemen yere at, söndür.»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Schneider'in meşalesi alevlendi, ışık, karanlığın içinde Earl Jackson'u hemen yakalamıştı. Hendeğin ortasındaydı, hızla yüzüyordu. Post yakası, uçuş ceketinin bir kısmı görünebilmişti ancak.

Soluk almaya çalışarak, «Arkadaş... » diye seslendi, «Amerikalı subayım ben... General Hamilton Canning'i arıyorum.»

e

Işığı tek gören Finebaum olmuştu. Ana kapının üzerindeydi o sırada. Altında Howard ile Hoover, duvara yaslanmış sigara içiyorlardı. Onlara seslendi.

«Hey Kaptan!.. Hendeğin yanında, doğu kulesinin dibinde ışık yanıp söndü.»

İkisi de hemen ayaklanmışlardı. «Emin misin?» dedi Howard. Sonra, duvarın üzerinden eğilip hendeği gözden geçirdi. «Birşey göremiyorum ben.»

«Yanıp söndü... Bir dakika bile değil.»

«Peki... Gidelim.» dedi Howard, duvarın üzerinde yürümeye başladı.

e

Su tünelinin başına geldikleri zaman, Hesser ve adamlarının bir yanda, Jackson'un da öte yanda durduğunu gördüler. Jackson, diz boyu

suyun içinde durmuş, parmaklığın gerisinden ötekilere bakıyordu.

«İsa aşkına, bırakın gireyim,» dedi, «General Canning'i görmem gerekiyor.»

«Nedir bu?» dedi Howard, «Neler oluyor burada?»

Hesser, hiçbirşey söylemeden meşaleyi yaktı. Jackson ani ışık karşısında gözlerini kırpıştırdı. İliklerine kadar sırılsıklamdı. Üniformasından sular damlıyordu. Dişlerinin takırtısı Howard'a kadar geldiğine göre donmak üzereydi. Karanlığın içinden Howard'ı görmeye çalıştı.

«Amerikalı mısın ahbap? Allah aşkına, söyle bu adamlara, beni içeri alsınlar. Deli herifler iki saattir karşımda dikilip duruyorlar. Beş dakika daha kalırsam burada, doğru buzdolabına kaldırırsınız!»

«Haklı» dedi Finebaum, «Durumu hiç de iç de iç açıcı görünmüyor.»

Howard, «Kimsin sen?» diye sordu.

«Adım Harry... Harry Bannerman. Bir P 47 ile, buradan on mil kadar uzakta yere çakıldık. Şansımız olsaydı, ölürdük... Bir **SS** birliği ele geçirdi bizi. Beni bir saat önce, aşağıdaki köye getirdiler. Bir han var orada, Altın Kartal.»

«Nasıl kaçtın?»

«Hanın sahibi yardım etti Meyer diye bir herif. Bir başka tutsak daha vardı. Gaillard adlı bir Fransız. O da elinden geleni yaptı galiba. Gaillard, buraya gelip General Canning'i görmemi söyledi. Hans'ların ne zaman saldıracağı hakkında söyleyeceklerim var.»

Güçsüzce parmaklıklara atıldı, salladı. Sesi zor çıkıyordu.

«Tanrı aşkına. Isa aşkına... Bırakın gireyim. Ölmemi istiyorsanız, başka...»

«Tamam» dedi Howard, Hesser'e. «Açın şu parmaklığı da içeri alalım onu. Çabuk olun. Sen Finebaum!... Eğer bir münasebetsizlik yapacak olursa, bu garip konuktan sen sorumlu olacaksın. Anlaşıldı mı?»

e

Karanlıkta, ağaçların arkasına gizlenmiş olan Strasser, Ritter ve Hoffer, kanal ağzındaki demir parmaklığın gıcırtıyla kapandığını duyunca bir «Oh» çektiler.

«Eh, içeri girdi» dedi Ritter, «Dua edelim de anlatacağı öyküyü yutsunlar.»

«Yutmamaları için bir neden görmüyorum» dedi Strasser. «Jackson'un gücü, çok zeki bir Amerikalı olmasından geliyor. Sıradan biri değil o. Üstelik de iyi bir yalancı... Söylediklerini gerçekten ayırabilmeleri için en az onun kadar yalancı olmaları gerek.» Güldü.

«Artık bekleyeceğiz» dedi Ritter.

«Evet... Bu ilginç dramda, sıra benim rolüme gelinceye dek... » Strasser, karanlığın içinde gülümsedi, «Biliyorsunuz, o anı sabırsızlıkla bekliyorum.»

e

General Canning, Birr, Madam Chevailer ve Claire, sandviç yiyor, kahve içiyorlardı, Hesser ile Howard girdiklerinde. Peşlerinden de omuzlarına bir ordu battaniyesi almış olan Jackson göründü. Finebaum, adamı ensesinde izliyordu. Eli de Jackson'un belkemiğinden olsa olsa beş santim gerideydi!

Canning ayağa kalkarken, «Yine ne var?» diye sordu.

«Hendeği yüzerek geçip, su tüneline kadar yüzdü, General,» dedi Howard.

«Amerikan Hava Kuvvetleri subayı olduğunu söylüyor. Üzerinde ne kimliği, ne de başka bir kâğıt var. Teneke künyesi bile yok.»

Jackson, «Hepsini aldılar üzerimden» dedi, «Şu lanet olası **SS**'ler

soydular beni. Kaç defa söyleyeceğim size... »

«Künyeni bildir» dedi Canning.

«510'uncu bölük, 405'inci grup efendim. Hellenbach'daki Luftwaffe üssü çevresinde görevliydik, sonunda, dört gün önce aldık orayı.»

«Nedir hikâyen?»

«Bölüğüm, bir Panzer koluna saldırma emri almıştı. Salzburg civarında bir yerde. Bu sabah oldu bunlar, General. Bombalarımızı hedefin tam göbeğine attık, hiç bir sorunumuz olmadı ama, geri dönerken akü bitti... Zorunlu inişe geçtim. Çakılır gibi de indim işte... Bu kadar.»

«Uçağınız neydi?»

«P 47 Thunderbolt, efendim. Ormanın üzerinden indirmeyi becerdim ama bir yolu geçip tarlaya girdim, orada kaldı uçak. Bu tarafta durum karışık galiba General. Yer, gök adam dolu. İnsan nereye ineceğini bilmezse, benim gibi, avlanıverir.»

«**SS**'lerin yakaladığını söylüyorsun, değil mi?»

«Öyle oldu, efendim. Çoğu Finliydi ama **SS** üniformaları giymişlerdi. Başlarında da bir Alman subayı vardı. Adı Ritter'miş.»

«Ve seni bütün gün ellerinde tuttular, öyle mi?»

«Öyle, efendim, Arlberg'de, 'Altın Kartal' diye bir handa.» Kısa bir duraklamadan sonra, çevresine kızgın gözlerle baktı. «Hey, söylesenize, ne oluyor burda? Ne olduğumu sanıyorsunuz benim? Casus, hain filân mı?»

Finebaum söze karıştı.

«Söyleyeyim sana Kaptan... Söylediklerin pek gülünç. Tümü! Kırk dörtte Ardennes'deyken biz, —o zaman da kar yağıyordu, bunu da eklemeliyim— ortalıkta dolaşan herifler vardı, senin gibi GI üniforması giymişlerdi— herşey benziyordu. Birliğini yitirdiğini, Malmedy'ye nereden gidildiğini soranların ilginç öykülerinin köküne kadar palavra olduğunu öğrenmemiz uzun sürmedi. Hepsi casus bozuntusuymuş!»

Canning, soğuk bir sesle, «Şunu susturmanın yolu yok mu?» diye sordu.

Howard, «Kes artık Finebaum» dedi.

Canning Jackson'a döndü. «Burada çok zor bir durumdayız Bannerman» dedi,

«Hiçbir şeye güvenemeyiz. Anlıyor musun?»

Howard girdi araya. «Dr. Gaillard'a rastladığını söylüyor, efendim.»

Claire, heyecanlı bir sesle, «Paul'u gördünüz mü?» diye sordu.

«Elbette gördüm.»

«Nasıl?»

«Orada, handa, hasta bir velede bakıyor. Hancının oğlu, Meyer'in.»

Canning, «**SS**'ler ele geçirdiler mi onu?» dedi.

«Evet. Binbaşı Ritter, komutan yâni, çocuğa bakmasına izin veriyor. Ama bir süre bizi, yukarıda, kilit altına aldılar. Meyer bize yiyecek getiriyordu. Gaillard, çocuğu görmeye gittiğinde onunla konuşma olanağı bulabiliyordu. Kötü durumda anlaşılan.»

«Pekâlâ, sen nasıl kaçtın?»

«Özelikle Meyer'in yardımı olmasaydı, bu işi beceremezdim. Ritter ile, Strasser adlı bir herif arasındaki konuşmayı duymuş. Bir sivil var aralarında. Adı Strasser. Şafaktan önce buraya saldırmayı düşünüyorlarmış. Hendeğin içine adamlarından bir kaçını koyup, sizin köprüyü indirmek için patlayıcılar yerleştireceklermiş oraya buraya. Gaillard bunu duyduğu zaman, benim bir çaresini bulup kaçmamı, sizi uyarmamı istedi.»

«Anlaşıldığına göre, bunu pek kolay becermişsiniz... » dedi Birr.

«Yine Meyer yardım etti. Mutfağın yanındaki arka kapıyı açık bırakacağını söyledi bana. Tuvalete gitmek için izin istedim. Yanımdaki Finlinin icabına baktım, sonra deli gibi koşarak kaçtım.»

Uzun, ağır bir sessizlik çöktü ortalığa. Herkes ona bakıyordu. Jackson, «General,» diye başladı, «Ben, Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetlerinden Kaptan Harry Bannermann'ım. Şu sizin köprü, yarın şafaktan önce havaya uçunca, söylediklerimin doğru olduğunu anlayacaksınız ama geç olacak. Şimdi, bir kahve içip, kuru birşeyler

giyebilirsem, çok mutlu olacağım. Kafamı bir yere koyup azıcık uyursam, güçlenir, size yardım bile ederim.»

Canning, birden gülümsedi, elini uzattı. «Sana bir şey söyleyim mi evlât, birdenbire sana inanmaya karar verdim.» Hesser'e döndü. «Ona kuru giysiler bulabilir misiniz?»

«Elbette» dedi Hesser, «Eğer Herr Kaptan, Alman üniformasına razı ise, bulurum. Bu taraftan buyrun lütfen.»

Jackson peşinden gidiyordu ki, durdu, geri döndü. «Ha... Birşey daha var General. İlgisiz belki ama, yine de söyleyeceğim. Benim için bir anlamı yok. Sizin için belki vardır.»

Canning, «Neymiş o?» dedi.

«Şu herif Strasser, size söylediğim sivil... »

«Eee?»

«Her işe ağırlığını koyuyor o. Bir kaç kez, sanki işin başında o varmış gibi hareket ettiğini farkettim. Ritter de ona Reichsleiter diyordu. Size birşeyler diyor mu, bunlar?»

Hesser'in yüzü ansızın solmuştu. «Bormann...» diye fısıldadı.

Canning, heyecanla, «Öyle... » dedi, «O çirkin suratı daha önce gördüğüme emindim. Martin Bormann... Hitler'in özel sekreteri. Otuzaltı'da, Berlin Olimpiyatlarında, geçit töreninde görmüştüm onu.» Hesser'e döndü, «Tanımadınız mı görünce?»

Hayatımda suratına bakmadım Bormann'ın. Gölgelerde gizlenmesini seven bir adamdır. Her zaman böyle olmuştur.»

«Şimdi bizi bir an önce neden ele geçirmeye çalıştığını anlıyorum,» dedi Canning, «Pis boynunu kurtarmak için, bizi takas etmeyi düşünüyor.» Heyecanla ellerini oğuşturdu. «İyi iş yaptın Bannerman. Herşeyi hakettin bununla. Şimdi onu götürün Max, kuru giysiler verin ona.»

Hesser'le Jackson dışarı çıktılar. Madam Chevailer, «Ne demek oluyor bu. General?» dedi, «Ben bu adamın adını duymuştum. Bormann. Önemlilerden biri, değil mi?»

«Endişe edecek birşey yok, inanın bana. Şimdi biraz daha kahve için, oturup rahatınıza bakın. Ben birazdan gelirim.»

Howard ve Finebaum'la birlikte dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı, karanlıkta, basamakların başında durdu.

Howard sordu: «Ne düşünüyorsunuz, efendim?»

Canning, Finebaum'a baktı. «İşe yarar mı bu adam?»

«Bir alay palavra... Bunları külahıma bile anlatamaz General... »

«Tamam asker,» dedi Canning, «Bannermannn'ın peşinde atmaca gibi dolaşacaksın. Fazla yakından değil ama, onu gözden yitirme!»

«Emrinizdeyim general!» Finebaum, merdivenlerden inerek karanlıkta kayboldu.

Howard sordu: «Bannermannn'a güvenmiyorsunuz, değil mi efendim?»

«Büyükannem İskoçyalıydı. Skye adasından,. Altıncı duygunun önemli birşey olduğunu söyler dururdu. Adamı gözünden anladığını iddia ederdi. Bir kanıtı yoktur hiç bir zaman. Gerek de yoktu böyle birşeye. Sadece, adamı gözünden anlardı, bunu biliyorum. Bazen, iyice şaşırtırdı beni, kehanetleriyle... Onu hatırlıyorum şimdi... Artık siz kapıya gidin, ben de geleceğim birazdan.»

Kapıyı açtı, yemek odasına girdi yine.

e

Howard, ana kapının üzerine tırmanırken,, kar iyice şiddetlenmişti, iri taneler sarı ışıkta belirip kayboluyor, kıvrıla kıvrıla, sağına soluna düşüyordu. Hoover, üç Almanla birlikte oradaydı. Onlar gibi Amerikalı da, bir Wehrmacht kış parkası giymişti.

Howard «Görüyorum taraf değiştirmişsin» dedi, «Savaşın sonunda böyle bir karar, geç olmuyor mu?»

«İçimdeki romantizmi yenemedim» dedi Hoover, «Dedemin babası

döğüşken bir adamdı... Biz Hoover'ler yenileni tutarız hep. Bannermannn'dan ne haber?»

«İnandırıcı bir öyküsü var. Karşıdakilerin şafaktan hemen önce saldıracaklarını söylüyor. Bir kaç kişiyi hendeğin yanına gönder, yanlarına patlayıcılar alsınlar. Sonra da yanıma gel.»

Olan biteni anlattı Hoover'e. Sözünü bitirince, Hoover, «Öykünün son kısmına aklım yatmadı» dedi, «Şu Bormann denilen herifin adını bile duymadım ben. Ya sen?»

«Duysak da duymasak da, bu adamın özel bir önemi olduğunu düşünemezdim... Yâni, Ribbentropp ya da Goebbels gibi önemli kişilerden biri değil sanırım. Ama buraya gönderilişi heyecan yarattığına göre... Buradaki tutsakların Berlin'dekiler için oldukça önemli olduğu çıkıyor ortaya.»

«Finebaum nerede?»

«Güney kulesi tarafında bir yerde olmalı. General Canning'in emri ile, Bannermann'ın peşinde.»

Gözcülerden biri heyecanla seslendi: «Şurada birşey kımıldıyor.»

Howard'ın koluna yapıştı, gösterdi. Bir saniye sonra, Karl Ritter, Hoffer ve Strasser, karanlıktan çıkıp, ışık çemberinin içine girmişlerdi.

«Hey duvardakiler!» dedi Ritter, «General Canning orada mı?»

Howard, gölgeye girdi. «Ne istiyorsunuz?»

«Herr Strasser, General Canning'le biraz konuşmak istiyor. Bir önerisi var.»

Howard, «Bana söyleyin,» dedi.

Ritter omuzlarını silkti. «Eğer tutumunuz bu olacaksa, boş yere zaman harcamayalım. Teşekkürler, iyi geceler beyler... »

Dönüp gitmeye hazırlanıyorlardı ki, Hoover fısıldadı: «Önemli olabilir bu... »

«Peki Harry. Peki...» Howard, bir kaç adım atıp aydınlığa çıktı. «Durun biraz... Kendine soracağım.»

Biraz sonra Canning'i arazi telefonundan bulmuştu. «Bu bir tuzak olabilir efendim.»

Canning, «Sanmıyorum» dedi, «İlk kuşkulu hareketlerinde onları alaşağı edeceğimizi bilmeleri gerekir. Boş yere böyle bir kurban vermek isteyeceklerini sanmam. Hele Strasser... Eğer Bannermannn'ın dediği adamsa, Strasser böyle bir aptallık etmez. Yok, yok... Tuzak değil. Sen köprüyü indirmelerini söyle, onları içeri alalım. Strasser'i buraya gönder, Ritter seninle, kalsın.»

Bir kaç dakika sonra, köprü, zincirlerin şakırtılarıyla inmeye başlamıştı.

Ritter yavaşça, «Balık oltaya geliyor...» dedi, «Siz her zaman tahminlerinizde bu kadar başarılı mısınız?»

«Çok önemli konular söz konusu olduğunda, yanılmam.» diye yanıtladı Strasser. Köprü iyice oturdu, peşlerinde Hoffer'le yürümeye başladılar.

Kapılar açılmıştı. Howard göründü. Bir adım geri çekildi, geçmelerine izin verdi. Kapıyı yeniden kapayıp sürgüledikten sonra Hoover'e döndü.

«Herr Stresser'i kuzey kulesine, General Canning'e götür. Bekliyor. Siz, Binbaşı...» Ritter'e bakıp, sürdürdü konuşmasını, «Herr Strasser'in dönüşüne kadar, korkarım, yanımda kalmak zorundasınız.»

Strasser, hiç bir şey söylemeden Hoover'in peşinden gitti. Hoffer ise, taş kesilmiş bir çehre ile, kapıya dayanmış onlara bakıyordu. Ritter, tabakasını çıkardı, bir sigara seçti, sonra tabakayı Howard'a uzattı.

«Sizi uyarmalıyım. Rus tütünüdür bu. Serttir.»

Howard bir tane aldı, duvara yaslanıp yaktı. Thompson'nun dipçiği kalçasına dayalı, namlu Ritter'e dönüktü. «Eee... Yine başbaşayız...» dedi.

e

Hoover, kapıyı vurup, üst yemek salonuna girdiği zaman, yalnız

Canning'le Birr vardı odada. Şöminenin yanında, ayakta duruyorlardı. Strasser içeri girdi, yürüyüp odanın ortasına kadar geldi. Elleri deri ceketinin ceplerinde, beresi hafifçe bir kaşının üzerine yatıktı.

«İyi akşamlar beyler.»

Canning, Hoover'e işaret etti, «Siz dışarıda bekleyebilirsiniz Çavuş, gerekirse seslenirim.»

Kapı kapandı. Strasser, şömineye yürüdü, ellerini ateşe uzattı. «İnsanı böyle bir ateşten daha iyi hiç bir şey ısıtamaz» dedi, «Dışarıda hava çok soğuk bu gece. Kemiklerinize dek işliyor... »

Canning, Birr'e bakıp başını salladı. Birr, ilerideki küçük masaya gitti, bir bardağa tepeleme konyak doldurup getirdi.

«Sadece, iyi niyetli olduğumuzu göstermek için...» dedi Canning, «Şimdi söyle bakalım, ne istiyorsun Bormann?»

Strasser, konyaktan bir yudum alacakken durakladı. «Strasser, Her General. Adım Strasser.»

«Garip» dedi Canning, «1936 Olimpiyat oyunlarında, Adolf Hitler'in yanıbaşında gördüğüm adama bu derece benzemek olur... Reichsleiter Martin Bormann...»

«Karıştırıyorsunuz General. İnanın, ben sadece Savaş Tutsakları Bölümünün önemsiz bir görevlisiyim, o kadar.»

«Sizi önemsiz olarak düşünemiyorum ya, neyse... Devam edelim.»

«Durumumuzu gözden geçirmenin yararlı olacağını sanıyorum. Elinizde 20 kişi var. Dört de sizler, 24, bayanlarla birlikte 26... Adamlarınızın çoğu da, hayatında hiç savaşmamış, yaşlı askerler ya da sakatlar. Bir tüfeği tutmaya bile güçleri yok.»

«Eee?»

«Öte yanda, bizim elimizde, 40'ın üstünde, mesleği savaşmak olan güçlü kuvvetli adam var. Waffen **SS** askerleri bunlar ve General, siz ne düşünürseniz düşünün, dünyanın en iyi savaşçılarıdır.»

«Bırakın bunları,» dedi Justin Birr, «Sözü nereye getirmeye çalışıyorsunuz?»

«Şunu demek istiyorum ki, size saldırmaya kalkarsak, sonuçlar sizin için felâket olur...»

Canning, «Görüş meselesi,» dedi, «Ama, diyelim ki, dediğiniz doğru. Ne yapmamızı önerirsiniz? Bunun için geldiğinizi biliyoruz. Bir çözüm getirmek istiyorsunuz sorunumuza, öyle değil mi? Hendeğin içine adamlarınızı salıp, bizi şafaktan önce basmayı sonra düşüneceksiniz.»

«Bakın, bakın... » dedi Strasser, «Birileri hızlı çalışıyor. Neyse General, çözüm basit. Dr. Gaillard elimizde. Onu Arlberg'de, 'Altın Kartal' da bulduk. Hancının hasta oğluna bakıyordu. Böylece, elde var bir... Siz ve Albay Birr de teslim olursa, fazla birşey istemiyoruz. Bayanlar serbest... »

Canning, «Olanaksız,» dedi. Strasser, Birr'e döndü. «Siz de aynı fikirde misiniz?»

«Sanıyorum öyle ahbap... Görüyorsunuz ki, size zerrece güvenimiz yok. Üzgünüm ama, böyle.»

Strasser, «Ya hanımlar?» diye sordu, «Bu konuda onların da söyleyecekleri vardır belki.»

Canning, kısa bir duraklamadan sonra, gidip kapıyı açtı. Alçak sesle Hoover'e birşeyler söyledi. Döndü. «Birazdan burada olacaklar.»

Birr'le birlikte birer sigara yaktılar. Strasser, ilgisini odaya çevirmişti. Çevresine dikkatle göz gezdirirken, piyanonun üzerindeki vazoyu ve içindeki kış güllerini gördü.

«Ooo! En sevdiğim çiçekler.» Gerçekten memnun olmuş gibiydi. Odayı baştanbaşa geçti, piyanonun yanına gitti. «Kış gülleri... Ölümün içinde gelişen bir hayat... İnsanın yüreğini neşe ile dolduruyor bunlar.»

Kapı açıldı. Strasser döndü. Claire de Beauville, Madam Chevailer, en arkada da Pearl Jackson girdiler. Strasser, Amerikalıya bakıp gülümsedi. «Akşam yemeğinde bulunmayışınıza üzüldük.»

«Ben de üzüldüm ama kalamazdım!»

Strasser, Canning'e döndü. «Kafamı kurcalayan bir kaç sorunun yanıtı da böylece verildi,» dedi, «Falcı olduğunuzu sanmaya başlamıştım. Başkaları gibi bir insan olduğunuzu öğrenmek sevindirdi beni.»

«Tamam, tamam» dedi Canning, «Yeterince gevezelik ettik. Hanımlarla konuşmak istediniz, geldiler işte. Çabuk bitirin işinizi.»

Madam Chevailer, «Ben ilgilendirecek ne söyleyebilirsiniz, merak ediyorum Mösyö.» dedi, «Neyse ki oyalanacak şeyim var. Sizi dinlemek zorunda değilim.»

Piyanonun başına oturup, Debussy'den bir noktürn çalmaya başladı. Strasser, yine de, «Siz hanımlar için... » diye başladı, «özgürlük olanağı tanıyoruz. Eğer General Canning ile Albay Birr teslim olurlarsa... »

Madam Chevailer, onu hiç duymamış gibi, piyanosunu çalmaya devam etti. Claire ise piyanonun yanına gitti, yüzünü güllerin içine gömerek sessizliğini durdurdu.

Strasser, «Tahmin etmeliydim» dedi, «Tüm çiçekler, zarif ellerde daha da güzelleşirler. Demek siz de ilgilenmek istemiyorsunuz bu konuyla Madam?»

«Evet, görüyorsunuz işimiz var. Sizinle ilgilenmek istemiyoruz.»

Canning, bir kaç adım atıp Strasser'in yanına geldi. «Duydunuz, değil mi?»

Strasser, vazodaki güllerden birini aldı, sapını kırıp ceketinin yakasına iliştirdi. «Neyse, bu ziyareti yaptığıma yine de değdi... Bu gül... » diye mırıldandı. «Kış güllerini sever misiniz General?»

«Madam de Beauville'in yetiştirdiği ne olursa olsun, takdir ederim. Severim de.»

«İyi!» dedi Strasser. «Cenaze töreninizde, unutmayacağım bu dediğinizi. Baştan aşağı aynı çiçeklerle dolu bir cenaze arabası sıkıcı olsa gerek. Aralarında kış gülleri, mezara ayrı bir renk verir. Hattâ bir tane... Bir tane kış gülü yeter.» Çevresine bakındı. «Yapacak başka şey kalmadığına göre, artık gitmeliyim.»

Kapıya doğru yürüdü. Canning, Hoover'e işaret etti. Çavuş yol gösterdi.

Kapı kapandıktan sonra odaya ağır bir sessizlik çökmüştü. Madam Chevailer piyano çalmayı bıraktı, «iyice yaşlandım galiba» diye mırıldandı, «Birdenbire çok üşüdüm... »

Strasser büyük kapıya doğru giderken, Hoffer de peşine takıldı. Ritter de doğrulmuştu. Howard, yavaşça, «Yine görüşeceğiz» dedi.

«Ne zaman? Şafakta, çınarların altında mı? On adım yürüyecek, sonra ateş mi edeceğiz? Siz herşeyi çok ciddiye alıyorsunuz Kaptan!»

Ötekileri izleyerek çıktılar. Karşı kıyıya ayak bastıklarında, köprü kalkmaya başladı.

Ritter, «Memnun oldunuz mu bari?» dedi Strasser'e.

«Evet, evet... Gayet iyi geçti. Jackson, iyice kendini kabul ettirmiş anlaşılan. Bundan ötesi, onun işi.»

Keyifle ıslık çalmaya başladı.

e

Geceyarısından hemen sonraydı. Berlin'de, sığınaktaki odasında, Bormann, aralıksız çalışıyordu. Odada, uzaktan uzağa gelen Rus top atışlarının ve cızırdayan kaleminin sesinden başka birşey duyulmuyordu. Sonra kapı hafifçe vuruldu. Açıldı, Goebbels girdi. Sararmış, omuzları çökmüştü. Derisi kemiğine yapışmış gibiydi. Yürüyen bir ceset gibiydi.

Bormann kalemini bıraktı. «Nasıl gidiyor?»

Goebbels, masanın üzerinden küçük bir kâğıt uzattı. «Biraz önce Plön'e çektiğim telsiz bu...»

«Amiral Dönitz (**ŞAHSA MAHSUS VE ÇOK GİZLİ**) Bir subay tarafından iletilecektir.

Führer, dün 15.30'da öldü. Vasiyetine göre, siz Reich'ın Başkanı olacaksınız, Goebbels de Şansölye, Bormann başbakan...»

Daha uzayıp gidiyordu ama Bormann okumadı geresini.

«Kâğıt parçaları Josef... Sadece kâğıt parçaları...»

«Belki de» dedi Goebbels, «Ama yine de formalitelere uymak zorundayız, bu ümitsiz durumda bile.»

«Neden?»

«Hiçbir işe yaramasa bile. tarihe yazılır. Bizden sonra gelecekler için... »

«Bizden sonra kimse gelmeyecek. Burada, Almanya'da olamaz bu. Daha çok uzun yıllar, olamaz. Bizim geleceğimiz başka yerlerde.»

Goebbels, ifadesiz bir sesle, «Sizin için öyle belki ama, benim için değil» dedi.

«Anlıyorum... Demek Führer'in izinden gideceksiniz.»

«Bundan sonra benim için yaşamın hiç bir değeri yok artık... Böyle bir yaşamı sona erdirdim diye de kimse kınayamaz beni: Ömrümün arta kalan yıllarını ordan oraya dolaşan bir göçmen gibi geçirecek değil ya!... Hazırlıklar tamamlandı. Çocuklara siyanür kapsülleri verilecek.»

«Altısına da mı?»

Borman elinde olmayarak güldü. «Kesin, acısız bir son... İyi. Ya siz ve Magda?»

«Bir **SS**'e emir verdim. Gerektiği zaman vuracak bizi.»

Borman, omuzlarını silkti. «Size buradakinden daha iyi şanslar dilemekten başka çarem kalmıyor,» dedi.

Goebbels, «Ya siz?» diye sordu.

«Ben mi? Şansımı dış ülkelerde deneyeceğim belki de. Burada kalmamıza bir neden yok. Yarın akşam, Axmann, Strumpfegger ve bir kaç kişiyle daha, kaçmaya çalışacağız. Yeraltı demir yolu tünelini denemeyi düşünüyoruz. Bu bizi, doğruca Friedrichstresse istasyonuna götürür. Mohnke, orada hâlâ 3 bin kişilik bir savaş grubunu tutmayı başarabiliyor. Genç Hitler'ciler filân var aralarında. Şimdilik sağlam durumda görünüyorlar.»

«E, sonra?»

«Onların yardımı ile Weidendammer köprüsünü geçeceğiz. Öte yana geçtik mi, şansımız gülüyor demektir. Kuzey batı mahallelerinde henüz o kadar çok Rus yok.»

«Size yalnızca iyi şanslar dileyebilirim.» Goebbels, ansızın çok

yorgun görünmüştü. Kapıya gitti, tam açacakken durdu. «Eğer kaçmayı başarırsanız, sonra ne yapacaksınız?»

«Yapacak bir şeyler bulurum elbette.»

«Her zaman ileriye dönük hesaplarınız vardır, öyle değil mi?»

Goebbels, dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Bormann, adamın söylediklerini düşünüyordu:

«Ömrümün arta kalan yıllarında bir yeryüzü göçmeni olmak istemem...»

Omuzlarını silkti, kalemini aldı, yeniden yazmaya koyuldu.

e

Jackson, yatağa uzanmış, kendisine tahsis edilen karanlık odada bekliyordu. Saatinin fosforlu kadranına göz attı. Geceyasını geçeli yirmi dakika olmuştu. Daha on dakikası vardı. Bir sigara yaktı, üst üste nefesler çekmeye başladı. Sinirliydi. Ama hayır, korkmuyordu. Yalnız,, kafası karışıktı. Strasser'in, onlara, Reichsleiter olduğunu söyletmesi, gerçekten parlak fikirdi. Strasser'in kişisel görünüşüyle de etkilenmişler, dikkatleri tümüyle o yöne kaymıştı. Şimdi kendine inandıklarından kesinlikle emindi.

Tekrar saatine baktı. Gitmek zamanı. Kalktı, yavaşça kapıya doğru yürüdü. Açtığında, önünde uzanan geçidin bomboş olduğunu görünce rahatladı. Bir tek cılız ampul aydınlatıyordu orayı. Dışarı adım atar atmaz, kendi görüntüsünü karşıdaki kocaman aynada görünce bir an için soluğu kesildi. Hesser'in en iyi üniformalarından birini giyiyordu. Oldukça da uyumuştu üzerine. Vakit kaybetmeden yürüdü, bir yığın yağlı boya tabloyu geçip, merdivenlerin başına doğru ilerledi. Beyaz boyalı, küçük kapının önünde durdu. Sağa sola bakındı, hafifçe vurdu.

Kapı hemen açılmıştı. İçerideki onu bekliyor olmalıydı. Jackson «Valhalla Değişimi» diye fısıldadı.

«İyi! Herşey hazır» dedi Claire de Beauville.

Jackson, odaya girdi. Küçük lavabonun içinde, patlayıcılar ve bir Schmeisser vardı. Patlayıcıyı cebine koydu, makinalı tüfeği aldı.

Claire, «Başka birşey var mı?» diye sordu. Yüzü iyice soluktu. Sakinliği de hiç doğal görünmüyordu.

«Evet. Bir de tabanca gerek. Bulabilir misiniz?»

«Sanırım.»

Yatağının başucundaki çekmeceyi açtı, bir Walther çıkardı. Jackson, tabancanın dolu olup olmadığına baktı, dolu olduğunu görünce kapatıp arkasına, kemerinin içine yerleştirdi.

«Eğer işler yolunda gitmezse, mutlaka öldürmelisiniz beni. Yaralı bırakmanız büyük tehlike olur. Tamam mı? Burada olduğundan beri, onunla radyo bağlantısı kurdunuz mu?»

«Yirmi dakika önce! Herşey planlandığı gibi gidecek. Sizi bekliyorlar. Bir askerî palto ile şapkaya gerek var. Meydanı rahatça geçebilmeniz için. Orada çalışanlar var. Geçidin sonundaki merdiven altında bir dolap bulacaksınız.»

«Çok iyi becerdiniz» dedi Jackson. «Burada durup gevezelik etmeyelim de işe başlayayım. Bir kere becerdim mi, gerisi çorap söküğü gibi gelecek.» Schmeisser'i aldı, yavaşça çıktı odadan.

e

Yemek salonunda, Canning yalnız başına, şöminenin önünde duruyordu. Hesser içeri girdi.

«Soğuk... » dedi, «Çok soğuk. Schneider benimle konuşmak istediğinizi söyledi.»

«Evet... Diyelim ki, köprü indi, kapılar da havaya uçtu. Ne olur o zaman?»

«Kamyonlarına atlayıp son hızla içeri dalarlar sanırım.»

«Tamamen haklısınız. Silahlı adamlar taşıyan, zırhlı kamyonlar.

Üstelik de elimizde onları havaya uçuracak hiçbir şey yok... Eğer biri tesadüfen yanlarına sokulur, bir el bombası sallarsa, o başka.»

«Öyle. Ama galiba kafanızda çözüm için birşeyler var. Yoksa konuyu açmazdınız.»

«Epeydir birlikteyiz, birbirimizi anlıyoruz Max.» Canning gülümsedi. «Evet — şu koca topu, meydanın tam ortasına koymalı. Koca Bertha...»

Hesser, «Fransa Prusya savaşından beri ateşlenmemişti o.» dedi.

«Biliyorum. Ama yine de iyi bir topa benziyor. Schneider'i işin başına dikin. Bu işi başaracağımıza inanıyorum. Barut tozu bulmak için bir kaç mermi boşaltırız. Topu, zincir, madeni halat, ne bulursanız onunla bağlayıp çekerek aşağı indirin. Girişten 50-60 metre uzağa koyalım. İlk giren kamyonun tozunu attıracaktır.»

«Ya da ateşleyenin suratını darmaduman edecek.. »

«O kişi ben olacağım...» dedi Canning. «Fikir benim olduğuna göre, tehlikeyi de göze alıyorum.»

Hesser içini çekti. «Öyle olsun Herr General. Burada komuta sizde, bende değil.» deyip, dışarı çıktı.

e

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jackson, hızla geçidi geçti, sonra duraklayıp çevresini dinledi. Fazla dikkatli davranması gereksiz gibi görünüyordu çünkü ortalıkta kimsecikler yoktu. Sol taraftaki alçak kapıyı açtı, içeri girdi, ışığı yaktı.

Claire de Beauville'in söylediği gibi, sandık odasına benzeyen, büyükçe bir dolaptı bu. Bir yığın kalın palto asılıydı. Hatta miğfer bile vardı. Neyi alacağını bilemeyerek bakındı, sonra bir arazi şapkasıyla ağır bir palto seçti.

Hesser'le aşağı yukarı aynı boyda ,aynı kilodaydılar. Uzaktan gören biri, karanlıkta onu Albay'la karıştırabilirdi.

Ön kapıyı açtığı zaman, kar savrularak içeri girdi. Hemen çıkıp, kapıyı kapadı. Aşağı inen merdivenlerin başında durup, giyindi, yüzünü iyice örttü. Meydanın çoğu yeri karanlıktı. Ama ortada bir grup Alman askeri, başlarında Howard ve çavuş Hoover ile Koca Bertha'yı yerleştirmeye çalışıyorlardı.

Jackson, basamakları inip, sol taraftan, karanlığın içinde ilerlemeye başladı. Ana kapıya doğru gidiyordu. Tünelin sonuna geldiği zaman durdu. Meydanın ortasındakilerin mırıltıları dışında ortalık sessizdi. Ansızın rüzgâr karları yüzüne savurdu.

Sanki birşey bekliyor, birşey dinliyordu. Ne olduğuna emin değildi bunun. Kendini ansızın çok yalnız hissetmiş, iliklerine kadar ürpermişti. Çok eski, artık unutmuş olması gereken bir anı, olmadık bir biçimde etkisi altına almıştı onu. Onbeş yaşında, Michigan'da kar fırtınası içinde yüreğinde korku ile ilerleyişi gelmişti aklına. Eve geç kalmıştı. Gece birdi saat, aynı o günkü gibi. Ve evinin kapısı, son kez yüzüne kapanıp, kilitlenmişti o gece.

O günden Arlberg'e dek geçenler. Aralarında çok az benzerlik vardı belki ama yine de anısının etkisinden kurtulamadı bir süre. Yorgun bir gülümseme kapladı yüzünü. Başını sallayıp tünele girdi. Soldan ilk kapı demişti, Claire de Beauville. Schmeisser'i hazır halde tuttu, demir kapının

sapını hafifçe çevirdi. Gayet yumuşak, açılmıştı kapı. Sonuna dayayıp içeri girdi. "

Oda, küçük bir ampulle aydınlanıyordu. Gunther Voss, Gaillard'ın gözcüsü, başında miğfer, sırtında kalın bir palto ile küçük bir odun sobasının yanına oturmuştu. Sırtı kapıya dönüktü. Bir şey okuyordu.

Başını çevirmeden, «Sen misin Hans?» diye sordu. «Tam zamanı.»

Jackson kapıyı itti. Hafif bir tıkırtı ile kapadı. Voss, omuzunun üzerinden geriye bakınca onu görmüş, ağızı hayretle açılmıştı.

«Dediklerimi aynen yaparsan...» diye mırıldandı, Jackson, «... herşey yolunda gider.»

Yavaşça ilerledi odanın içinde, uzanıp Voss'un mavzerini aldı, uzağa fırlattı.

Voss, hırsla, «Ne yapacaksın?» diye sordu. Dehşete kapılmıştı. Yüzü ter içindeydi.

«Yanılıyorsun dostum... Ben birşey yapacak değilim. Herşeyi sen yapacaksın... »

Ensesinde buz gibi bir esinti hissetti. Kapının açılırken çıkardığı sesi duymamıştı. «Buna suçüstü derler!» diye bağırdı Finebaum, «Yakalandın!»

Jackson aynı anda döndü, Schmeisser'i doğrulttu ama Finebaum, tam bileğinin üzerinden, sağ kolundan vurdu onu. Jackson, geriye savrulup masanın üstüne düşmüştü. Schmeisser bir yana savruldu. Kalkmaya çalıştı, kolunu tuttu. Parmaklarının arasından kan fışkırdı.

Finebaum, «Ne uğraşıp duruyorsun? Tabut mu arıyorsun?» diye bağırdı. Sonra Voss'a işaret etti: «Ara onu!»

Voss, adamın cebini karıştırırken patlayıcıları buldu. Hiçbir şey söylemeden kaldırıp gösterdi. Tam o sırada kapı hızla açıldı, Howard ile Hoover içeri girdiler.

Howard, «Ne oluyor burada?» diye sordu.

Finebaum, plâstik patlayıcılarının bir paketini Voss'dan alıp uzattı, «Tam dediğim gibi Kaptan...» diye güldü. «Ortalıkta casuslar dolaşıyor...

»

e

Odasında karanlıkta oturan Claire de Beauville, ateş sesini duymuştu. Odasının penceresi avluya değil, bahçeye baktığı için hiçbir şey göremiyordu. Ama nedeni ne olursa olsun, ateş edilmiş olması, ortada bir aksilik bulunduğunu gösterirdi. Jackson'un başarısız olduğuna emindi. Bir sigara yaktı, yatağın üzerine oturup sinirli sinirli içmeye başladı. Ama hiçbir şey yatıştırmıyordu onu. Ne olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu. Tuvaletin çekmecesini açtı, bir Walther daha çıkarıp ceketinin cebine koydu, dışarı çıktı.

Yemek salonuna girdiği zaman, Claudine Chevailer, Canning, Birr ve Hesser'le oradaydı.

«Ne oldu?» diye sordu Claire, «Bir ateş sesi duydum.»

Canning, kolunu omuzuna atıp, «Üzülecek birşey yok..» dedi, «Herşey kontrol altında. Şimdi Howard kapıdan telefon etti. Anlaşılan dostumuz Bannerman, bizden çok şey gizlemiş. Yukarı getiriyorlar onu.»

Döndü, Madam Chevailer'nin yanına gitti. O sırada kapı açılmış, peşinde Jackson ve Finebaum ile birlikte Howard girmişti. Jackson artık palto giymiyordu. Sağ koluna bir bez bağlamış, kan bezin üzerine çıkıp kıpkızıl yapmıştı.

«Ne oldu?» dedi Canning.

Howard, plastik patlayıcı paketlerini gösterdi. «Köprünün iniş kalkış komuta yerini bununla havaya uçuracaktı,» dedi, «Finebaum'un herifin peşinden ayrılmamış olması büyük şans.»

Canning, Jackson'a döndü. «Pekâlâ Bannerman... Ya da adın neyse... Kimsin sen? Nesin?»

«Kusura bakmayın General» diye yanıtladı adam, «Bu soruların karşılığını vermeyi ben de istiyorum ama son otuz yıldır bu işi beceremedim...»

Canning cevap verme fırsatı bulamadan kapı açıldı, Hoover girdi, «General, efendim... » diye başladı.

«Ne var?»

«Görevde iken hücuma uğrayan Alman görevlisi, Voss, sizi ya da Albay Hesser'i mutlaka görmek istiyor. Bu adam hakkında söyleyecekleri varmış.»

«Bırak girsin... »

Hoover parmaklarını şaklattı, Voss hemen odaya girdi. Sırtında en aşağı iki numara büyük bir pardesü ve başında yine aynı derecede büyük bir miğfer ile görünüşü, durumunun aksine, pek komikti. Oysa çok endişeli bakıyordu çevresine. Adeta korkuyor gibiydi.

«İngilizce bilmez,» dedi Hesser, «Onunla ben konuşayım. Bize söyleyeceğin birşey mi var, Voss?» Almanca sormuştu bunları.

Sözler Voss'un dudaklarından çağlayan gibi dökülmeye başladı. Bir kaç kez Jackson'a bakarak, anlattı, anlattı. Sonunda adam susunca, Hesser ötekilere döndü. Suratı karmakarışık olmuştu.

«Nedir mesele?» diye sordu Canning, «İyi haber mi, yoksa kötü mü?»

Hesser, Jackson'a nefretle baktı. «Bu adamı, önceki gün, Arlberg'de, Strasser ve Ritter'le birlikte bir arazi otosu içinde gördüğünü söylüyor. Arlberg'e girdiklerinde yâni... »

«Öyle mi?»

«Voss onu gördüğünde, Hauptsturmführer, **SS** üniforması giyiyormuş.»

«Bakın şu işe... » dedi Canning, «İlginç... ilginç. Nereden öğrendin bu mükemmel Amerikancayı Bannerman? Tebrik ederim doğrusu. Birinci sınıf bir iş becermişler.»

Hesser, «Sanırım onun yetiştirilmiş olduğunu anlayacaksınız General» dedi, «Voss, bu... bu... bu beyin üniforması üzerindeki yıldızların yabancılara verilen nişanlar olduğunu farketmiş.»

Ağır bir sessizlik çöktü ansızın. Canning Jackson'a baktı, sonra

inanamaz gibi Hesser'e dönüp sordu, «Yâni bu adamın öz be öz Amerikalı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz bana?»

«Waffen **SS**'de *'yabancı lejyon'* olarak bilinen gruplar var, General. Avrupa'nın her ülkesinden gönüllüler burada Almanya'ya hizmet etmek üzere yetiştirilirler. Hattâ Britiches Freikorps denen savaş tutsakları kamplarından alınıp yetiştirilmiş İngiliz grupları bile var.»

«Yani ülkelerini böylesine kolayca satabilen Amerikalılar olduğunu da mı söylemek istiyorsunuz?»

Hesser, sakin bir sesle, «Fazla değil sayıları» dedi, «Bir avuç adam...Bunlara George Washington Lejyonu denir.»

Canning döndü ve Jackson'un suratına, odada kamçı gibi saklayan bir şamar patlattı. «Seni gibi piç herif seni... » diye bağırdı.

Jackson, vuruşun şiddeti ile geriye savrulmuş. Madam Chevailer'e çarpmıştı. Bir saniye içinde, kolunu Madam Chevailer'nin boynuna dolayıp, kadını önüne siper etti, belinden çıkardığı tabancayı boynuna dayadı.

«Hadi... Açılın bakalım... Ben söylemeden kimse yerinden kımıldamasın.»

Claire de Beauville, adamın sol gerisinde çakılıp kalmıştı. Donmuş gibiydi. Elleri ceketinin cebinde buz gibi olmuştu.

Jackson, «Gülünç bir dünyaya gelmişiz General... » dedi, «Bundan çok kısa bir süre önce, ben de parlak bir Amerikan askeri olarak Ruslara karşı Finlileri destekliyordum. Hatırlıyorsunuz o günleri, değil mi? Ama ansızın, Finliler Nazi dostu olup, Ruslara karşı gelmeye karar verince... İşte böyle şeyler, insanın tüm yaşamını değiştiriveriyor... »

«Çekilseydin sen de...» diye homurdandı Canning.

«Haklısınız belki... Bütün bildiğim, bazı heriflerle birlikte aynı düşmana karşı uçuyor olmamdı. O adamlar için yenilmek, fırtınayla boğuşmaktan daha zor bir durumdu... Zafere uçardık biz.»

Canning, «Bırak onu» dedi, «Yaşlı bir kadın o... »

«Üzgünüm General... Bunu yapamam. Ön kapıdan çıkana dek benimle gelmek zorunda... Öyle değil mi Liebling?»

Claire, yavaşça bir adım atıp yaklaştı ona, sıkı sıkı Walther'i yakalamış olan elini cebinden çıkardı, emniyetini açıp tetiği çekti.

Odada top patlamıştı sanki. Jackson kıvrıldı, dehşetle haykırdı, geriye savruldu.

Claire tabancayı iki eliyle kavramış, tetiği çekmeye devam ediyordu. Tüm kurşunlan adamın üzerine boşalttı.

Adamın gövdesi yerde hareketsiz kalınca, tabancayı fırlatıp attı. Çevresi kasılmış, Canning'e döndü. «Hamilton?»

Canning kollarını açtı, onlara sığındı.

e

Jackson öleli bir saatten fazla olmuştu. Claire, yine odasındaydı. Karanlıkta, yatağın üzerine uzanmış çevresini dinliyordu. Kımıldamaya korkuyordu. Yeniden gelip bakmalarından korkuyordu. Sonunda, herşeyin sakin olduğunu anlayınca, kalktı, kapıya gidip sürgüsünü sürdü.

Sonra lavabonun yanına gitti. Duvardan ayırdı lavaboyu, arkasından küçük bir radyo çıkardı. Bir Stelefonu olduğunu söylemişlerdi ona. Ne olduğunu tam olarak bilmiyor, bilmek de istemiyordu. Bir İngiliz buluşuydu bu. Aynı tipteki Alman aletlerinin çok çok üstündeydi. Fransa'da Nazilerin yakaladıkları bir İngiliz'de ele geçirmişlerdi aleti.

Elektronik düğmeye bastı. Böylece çağrı düğmesi kendiliğinden karşı tarafı aramaya başlıyordu. Bekledi. Strasser'in sesi hemen duyuldu. Çok açık, yakından geliyordu.

«Valhalla... Bekliyorum...»

«Burası değişim! Plân işlemedi. Suçüstü yakaladılar.»

«Öldü mü?»

Bir an durakladı ama duraklamasını sezdirmeden yanıtladı: «Evet.»

«Peki!... Bu işi siz yapacaksınız demektir... Geriye yeterli malzeme

kaldı mı?»

«Evet...» Yine durakladı, «Ama yapabileceğimi sanmıyorum.»

«Başka çare yok. Eğer başaramazsanız, koşullarımızı biliyorsunuz. Şansınızı iyi değerlendirmeye bakmalısınız. Jackson işi sonuca ulaşmamızı geciktirdi. Ama şimdi içeriden gelecek bir başka hareket beklemezler. Gözleri dışa çevrildi.» Durdu, sonra «Tekrar ediyorum... » dedi.

«Bu işi beceremezseniz, sonucun ne olduğunu unutmamalısınız.»

«Peki... » Sesi iyice yavaşlamış, duyulmaz olmuştu neredeyse.

«İyi... Valhalla kapatıyor...»

Uzun, çok uzun bir süre, karanlıkta yatağın üzerinde oturdu. Sonra yavaşça kalkıp, radyoyu yerine gizledi. Ardından, dizlerinin üzerine çöktü, dolabın alt çekmecesinin dibinden iki paket patlayıcı çıkardı. Onlar da plastikti. Daha önce, Jackson için cephanelikten çaldıklarının bir kısmıydı bunlar...

e

Strasser Meyer'in odasında, masanın başında oturuyordu. Radyonun bulunduğu çantayı kapatıp kilitledikten sonra bir süre orada oturup düşündü. Yüzü asık, gergindi. Sonra kalkıp odadan çıktı.

Ritter, şöminenin başında birasını yudumluyordu. Yanında da, peynir, kara ekmek... Hoffer her zamanki gibi kendine gerek duyulur düşüncesi ile, bir kaç adım geride bekliyordu.

Ritter başını kaldırınca, Strasser, yüzünde bir kas bile oynamadan, «Tam bir hezimete uğradık korkarım,» dedi, «Ölmüş.»

Ritter, soğuk bir sesle sordu. «Şimdi ne olacak?»

«Plânımız hâlâ geçerli. Oradaki ajanım yeni bir girişim yapacak... »

Ritter düşünceli bir tavırla tabakasından sigara aldı, şöminenin ateşi ile yaktı. «Bir şey aklımı kurcalıyor,» dedi, «Şu sizin ajanınız, neden daha

önce girişmedi bu işlere? Neden Jackson'u gönderme gereği duyduk?»

Strasser, «Sorduğunuz şeyin karşılığı çok basit...» diye mırıldandı, «Çünkü, o bir kadındır...»

e

Meyer, elinde bir tepsi, üzerinde kahve ve bir kaç sandviçle, merdivenleri tırmanıyordu. Kapıdaki iri yarı Finli ilgilisizce ona baktı. Aralarında Almanca bilmeyenler vardı. Bu da onlardan biriydi. Anlaşmaya imkân olmamıştı. Meyer biliyordu. Biraz İngilizce konuşabiliyordu ama yine de cevap vermeye yanaşmıyordu. Bildiği bir kaç Fransızca sözü de denemişti Meyer, ama yine başarısız olmuştu. Bu yüzden adama istediğini anlatmak için tepsiyi kaldırdı, gösterdi. Finli Schmeisser'ini bir kenara bıraktı, kapının kilidini açıp Meyer'in içeri girmesine izin verdi.

Gaillard, yatağın yanında oturuyordu. Islak bezlerle durmaksızın Arnie'nin terli alnını siliyordu. Hâlâ ateşi çok yüksek olan çocuk yatağın içinde durmadan kıpırdanıp, inlemekteydi.

«Ooo... Geldin mi Johann» dedi Gaillard Almanca, «Bekliyordum seni.»

«Nasıl oldu Herr Doktor?»

«Biraz daha iyi... Bakarsan öyle görünmüyor ama...»

Meyer, tepsiyi küçük komodinin üzerine bıraktı, bardaklara kahve koymaya başladı.

Yavaşça, «Biraz önce mutfaktan bara giden küçük koridordan geçiyordum...» diye başladı.

«Kapıdakine aldırmayın, bizi anlamıyor.»

«Evet?...»

«Herr Strasser ile Binbaşı Ritter'in konuştuklarını duydum. Şato hakkında... Herr Strasser, şatodan bir kadın aracılığı ile herşeyi öğreniyormuş.»

Gaillard, yüzünde müthiş bir hayretle ona baktı. «Olamaz!» dedi, «Orada yalnız iki kadın var. Madam Chevailer ile Claire de Beauville... İkisi de kemiklerine kadar ulusuna bağlı, Fransız kadınlarıdır. Ne diyorsun sen, Tanrı aşkına!...»

«Duyduğumu söylüyorum Herr Doktor. Birşeyler homurdanarak odaya daldı, Meyer'in omuzlarından kavrayıp, odanın dışına çıkardı, kapıyı şiddetle vurup kapattı.

Gaillard, oturduğu yerde gözleri boşluğa dikili, kalmıştı. İnanılması güç birşeydi bu. Meyer yanlış anlamış olmalıydı. Evet, öyle olmalıydı. Çocuk bağırınca, Gaillard hemen döndü, yeni bir ıslak bez alıp alnına koydu. Yavaşça sildi alnını.

e

Claire de Beauville, arka merdivenlerin dibinde durmuş, karanlığı dinliyordu. Herşey sakindi. Soldaki kapıyı yavaşça açtı, sandık odasına girdi. Biraz sonra dışarı çıktığında çelik bir miğfer ile askeri bir pardesü giymişti. Hepsi de üstüne çok büyüktü ama önemli sayılmazdı bu. Karanlıkta önemli olan genel görüntüydü.

Tüm meydan karanlığa gömülmüştü. Hafif hafif kar yağıyordu. Bu kez Koca Bertha'nın başında kimsecikler yoktu. Geniş bir soluk alıp, sinirlerini gevşetmeye çalıştı. Yavaş yavaş merdivenleri inip kapıya doğru yürümeye başladı. Duvarın üzerinde aralarında gevezelik eden gözcülerin mırıltıları geliyordu. Geçit ise sessizdi. Girmesi gereken odanın kapısına gelince durakladı. Sonra tokmağı hafifçe çevirdi. Kapı ince bir gıcırtı ile açılmıştı. Büyük bir rahatlık duygusu ile içeri girdi. Arandı, el yordamı ile elektrik düğmesini buldu, yaktı...

Yanında Hesser, Birr, Howard ve Finebaum ile, Canning karşısında duruyordu. Annesinin giysilerini giyip sokağa çıkmış küçük bir kız gibi, üzerindeki bol asker giysileri ile oracıkta kalıverdi. Yüzü sapsarı olmuştu. Görünüşü öylesine acıklı ama öyle gülünç ki, odadakiler bu durumdan rahatsız olup, bakışlarını kaçırdılar.

«Nereden biliyordun?» dedi cansız bir sesle.

«İtiraf etmeliyim ki ham'fendi, bu işin sorumlusu benim...»

Finebaum, M1'ini kenara koydu, Claire'i bir köşeye çekip üzerini aramaya başladı. Patlayıcıları hemen bulmuştu.

«Biliyorsunuz, General eski dostumuz Bannermannn'dan kuşkulanıyordu, beni de bu yüzden herifin peşine taktı. Maalesef ham'fendi, Bannerman odasından çıkıp sizin odaya geldiğinde ve de sizinle gevezelik ettiğinde ben bir köşeye saklanmış gözetliyordum... Bu filmin sonunu tahmin etmeniz güç değil herhalde... Yalnız, olan biteni Generale zamanında söylemedim çünkü herşey pek karışıktı... Neyse, bitirdik bu işi... »

«Yeter Finebaum» dedi Canning.

«Emredersiniz efendim!»

Finebaum kenara çekildi. Claire, kendini koruyacak hiçbir söyleyeceği olmadığını bilerek kalakalmıştı. Canning, gözlerinden alevler fışkırarak, ona baktı.

Ama konuşan şaşırtıcı bir nezaket içindeki Hesser oldu. «Demek ki Strasser gerçekten Bormann... Öyle mi?»

«Bilmiyorum. Onunla hiç karşılaşmadım. Kalede, iki ay önce Gestapo'ların yaptığı görüşmeleri hatırlatıyorsunuz değil mi? Bana ne yapmam gerektiğini, o görüşmeler **SS** Albayı Rattenhuber söyledi. Odama özel bir radyo gizlendi. Ne zaman benimle temasa geçeceklerini söylediler.»

Hesser, «Bizim haberleşmemizdeki bozukluk... » dedi, «Sizin yüzünüzden mi bu? Siz mi yaptınız?»

«Evet.»

«Ama neden? Tanrı aşkına...» Canning, kendini tutamayıp bağırmıştı.

«Çok basit...» dedi yavaşça, «Kocam Etienne'i hatırlıyorsunuz... »

«Elbette... Paris'teki ulusal kurtuluş örgütü merkezinden kaçmaya çalışırken vurulup öldürüldü... »

«Ben de öyle sanıyordum. Rattenhuber, bana aksini kanıtlayıncaya

kadar... Etienne sağ, Hamilton. O zamandan beri Mauthausen toplama kampındaymış... »

«Görüyorum şimdi...» dedi Justin Birr, «Yaşaması için sizin bazı hizmetler görmeniz gerektiğini söylediler... »

Canning, «Yeterli bir neden değil bu!» diye haykırdı, «Yaptıklarını haklı gösterecek bir neden değil.»

Kızgınlığı, isyanı, gerçekten çok büyüktü. Herkes, bunun inançlarının gücü yanında kişisel nedenlerle de arttığını biliyordu. Eli farketmeden Walther'ine gitmişti.

«Eğer gerekiyorsa beni öldür Hamilton» dedi Claire, «Farketmez... Bundan sonra hiç birşeyin önemi yok benim için. Etienne de artık ölüden farksız... »

İlk harekete geçen Finebaum oldu. Kadının önüne geçti, Canning'e döndü. M1'i de omuzundaydı.

«Size saygım var General» dedi, «Ama böyle olmaz... Böyle bir davranışınıza seyirci kalamam.»

Canning, çılgın bakışlarla bir ona bir de Claire'e baktı. Tabanca elinde titriyordu. Sonra birden içinde birşeyler öldü sanki, tüm öfkesi söndü, tabancayı indirdi.

«Kaptan Howard!»

«Buyrun.»

«Köprüyü indirin, kapıyı açın.»

«Anlayamadım efendim...»

«Duydunuz ne dediğimi...» Canning'in sesi dümdüzdü. «Onu burada istemiyorum, anlıyor musunuz? Bırakın gitsin. Artık bir zararı dokunamaz bize.»

Kadını kenara itip geçti, çıktı.

e

İlk tepenin gerisindeki Finlilerin gözcülüğünü o sırada Sorsa yapıyordu. Köprünün indirildiğini farkeden de yine o oldu. Ritter köyden henüz dönmüştü, arazi otosundan bile inmemişti.

Sonra yavaşça seslendi ona. «Orada birşeyler oluyor. Köprüyü indirmeye başladılar.»

Ritter yavaşça Sorsa'nın yanına uzandı, olanları izlemeye başladı. Kapılar açılmıştı. Claire de Beauville dışarı çıkıp ışığın ortasında durdu. Sonra hiç ardına bakmadan yürüyüp köprüyü geçti. Öte yana ayak basar basmaz köprü kalkmaya başladı. Kadın onlara doğru yürüyordu.

Sonra, «Kim olduğunu biliyor musunuz?» diye sordu.

«Madam de Beauville... Ünlü tutsaklarımızdan biri...» Ritter, gece dürbününü indirdi. «Şimdi dostumuz Strasser'in olayların böyle gelişmesi karşısında ne diyeceğini gerçekten merak ediyorum.»

e

Köprüyü kaldırmaya başladıklarında Canning geriye, köprü komuta odasına gitti. Finebaum ile Hoover. koca tekerlekleri çevirerek zincirleri sarıyorlardı. Howard da onları seyrediyordu. Hesser ve Birr, alçak sesle bir konuşmaya dalmışlardı.

Canning'in yüzü heyecan ve öfkeden bembeyaz olmuştu.

«Tamam... Oldu bitti... » dedi. «Boş yere ortalıkta dolaşıp, birşeyler olmasını beklemekten bıktım. Dışarı çıkıp durumun ne olduğuna bakmak istiyorum.»

«Aman Tanrım, Hamilton . Nasıl yapacaksın bu işi?» diye sordu Birr.

«Su kanalı kapısından çıkacağım. Buradaki tünelin bir uzantısı var. Hendeği oradan geçebiliriz. Şu sıralarda o kadınla meşgul oluyorlar mutlaka. Böyle bir hareket beklemezler.»

Birr omuzlarını silkti. Öyle olsun Hamilton. İstediğin gibi olsun. Ben senin emrinde sayılırım. Ne istersen yaparım.»

«Hayır... Sen değil. Sen burada gereklisin.»

Howard, atıldı; «Eğer gönüllü istiyorsanız efendim... »

«Kaptan, tüm meslek hayatımda görev için gönüllü istediğimi hatırlamıyorum. Birinin bir işi yapmasını istersem, bunu kendine söylerim.» Hoover ile Finebaum'a işaret etti. «İkisini alacağım. Siz, Albay Birr'e yardım etmek üzere burada kalacaksınız. Soracağınız birşey var mı?»

Birr çaresizce yine omuzlarını silkti. «Emirleri sen veriyorsun Hamilton,» dedi, «Komutan sensin... »

e

Tünelin içi nemliydi ve de soğuk. Schneider su tünelinin kapısını açarken beklediler. Sonra, üstçavuşla bir kaç adamı küçük sandalı suya indirdi.

Hesser, «Oldukça kritik bir durumdasınız Herr General» dedi, «Dikkat edin, sandalın dibi değmesin.»

Howard, Canning'e Thompson'unu uzattı. «Bunu alsanız iyi olur efendim. Gerek duyabilirsiniz.»

«Teşekkürler» dedi Canning. «Ağaçlara elimizden geldiğince çabuk ulaşmaya çalışacağız. Aralarından geçip oralarda neler döndüğünü öğrenebilirsek iyi olur. Yol üzerindeki ilk tepeciğin ardında birşeyler çevirdiklerine eminim. Çabuk gidip çabuk dönmek niyetindeyim. Sessiz ve çabuk. Buraya yarım saat sonra dönebileceğimi sanıyorum.»

Birr sakin bir sesle, «Burada bekliyoruz» dedi.

Hoover'le Finebaum sandala binmişlerdi bile. Canning de onlara katıldı, ortaya oturdu. Howard var gücüyle itti onları. Küçük sandal hendeğin suları üzerinde kaydı, hemen sonra da ön tarafı karşı yakanın karlarına değdi. Finebaum hemen karaya atlamıştı. Eğildi, Hoover'le Canning sandalı kıyıya çekerken onlara yardım etti.

«Tamam» dedi Canning, fısıldayarak, «Gidelim.»

«Bağışlayın General, ama daha önce çözümlememiz gereken bir sorun var.»

«Ne diyorsun sen asker?»

«Bunun bir keşif harekâtı olduğunu söylemediniz mi General?»

«Evet... »

«İyi. O zaman, ben, Harry ve Kaptan'ın uzun süreden beri iyi bildiğimiz bir iş bu. Son on sekiz aydan beri bu işi yapıyoruz. Demek istiyorum ki, burnum daha iyi koku alacağına göre, izin verin önden gideyim... Böylece hepimiz daha uzun yaşama şansı elde ederiz.» Güldü.

«Pekâlâ» dedi Canning, «Biran önce başla yürümeye... »

«Oldu. Şimdi hiç konuşmayalım. Peşime takılın. Ne fısıldaşma, ne hızlı soluk alma, ne gereksiz gürültü... Sessizce... »

Bir an içinde yok oluvermişti. Gerçekten hiç ses çıkarmadan, çok hızlı hareket ediyordu. Hoover de arkasından gitti. Hep birlikte ağaçlara ulaştıkları zaman, Finebaum durdu, pusulasını çıkardı. Ortalık karların yansıttığı hafif ışıkla biraz aydınlıktı.

Finebaum bir dizi üzerine çöktü, yüzünü toprağa yaklaştırdı, sonra doğruldu.

«Kayak izleri.. » dedi, «Bu herifler hâlâ buralarda olmalı.»

Yine yürümeye başladı. Tepeye tırmanırken o kadar hızlı gitmişti ki, Canning ona yetişeyim derken soluk soluğa kaldı. Tepeye vardıklarında, küçük ekip daha yavaş hareket etmeye başladı. Dallarında öbek öbek kar yığılmış olan çam ağaçlarının arasından süzülürcesine ilerlediler doğuya doğru. Finebaum 20-30 metre önde gidiyordu. Sonra «Dur» işareti verdi ama kendi ilerledi. Biraz sonra da gelmeleri için el salladı.

Yolun üstünde karla kaplı bir çalılığın ardına sinmişti. Finliler üç kamyonları ve arazi otoları ile aşağıda kamp kurmuşlardı. Ortalık bir kaç kuvvetli gaz lâmbası ile aydınlanıyordu. O ışın altında Sorsa, Ritter ve Claire de Beauville'in arazi otosunun yanında durduklarını görebiliyorlardı. Finliler küçük gruplar halinde, taşınabilir gaz sobaları çevresinde kümelenmiş, ısınmaya çalışıyorlardı.

Finebaum, «Hey... Tam kaz gibi avlanacak durumdalar şimdi» dedi,

«Aşağıda en aşağı 30-35 herif var. Şimdi bir ateş açsak, en aşağı yarısını öbür dünyaya göndeririz.» M1'ine davranınca yüzü gülmüştü. «Ama bu arada sizin ham'fendiyi de vurabiliriz... Bu galiba hoşunuza gitmeyecek General.»

«Hayır... Hiç hoşlanmayacağım bundan... »

Ne garip geliyordu bu durum Hamilton Canning'e. Ayrıydılar. Orada, ışık altında durmuş herhangi bir yabancı gibiydi. Artık hiçbir kızgınlık duymuyordu ona karşı.

«Ama onu bürodan uzaklaştıracak birşey olursa General... O zaman işler değişir, değil mi?»

«Öyle... İşler değişir o zaman.» Canning Thompson'u ileri doğru uzattı.

Finebaum Hoover'e doğru sürüdü.

«Şu tepeciğin öteki ucuna, onbeş yirmi metre öteye git Harry. Rahatça ateş edebileceğimiz kadar alan aç bize. Ben Generalle meşgul olurum.»

«Ya seninle kim meşgul olacak?» diye mırıldandı Hoover, sürünerek uzaklaştı.

Karları hafifçe hışırdatmıştı. Finebaum birkaç tane dinamit aldı, önüne, karın üstüne koydu. Aşağıdakiler hâlâ arazi otosunun yanında konuşuyorlardı.

Canning, «Memlekete dönünce ne yapacaksın Finebaum?» diye sordu.

«Ooo... Çok basit General. Kocaman bir yer satın alacağım. Belki de Manhattan'da dev bir otel... İçini de birinci sınıf piliçlerle dolduracağım.»

«Böylece geçimin yolunu bulacaksın, öyle mi? Yoksa onları sadece kendin mi istiyorsun?»

«İşte buna karar veremedim General.» Birbirlerine bakmıyor, aşağıyı dikkatle izliyordu «Garip bir savaş bu General,» diye ekledi.

«Bilmem!...»

«Siz de bilmezseniz, kim bilebilir?»

Claire arazi otosuna binmişti. Ritter de yanına oturdu. Arkada duran Hoffer'e işaret etti. o da şoför yerine geçip motoru çalıştırdı.

Finebaum soluğu kesilerek, «Harika!» diye mırıldandı, «İşler tam istediğimiz gibi gidiyor. Hazır olun General.»

Arazi otosu karanlığa doğru harekete geçti. Ve o sırada, tam Canning ile Finebaum ateş etmek üzere hazırlanırken, gecenin içinden ıslık sesine benzeyen bir ses yükseldi. Sanki koca kanatlı bir kuş geliyordu arkadan.

Kış üniforması içinde bir Finli, ağaçların arasından çıkıp mükemmel bir dönüşle tam arkalarında durduğu zaman ikisi birden başlarını çevirdiler. Finebaum kalça hizasından üç kez ateş etti, Finli çalıların içine savruldu.

Hoover, «Hey! Dikkat edin» diye haykırdı, «Tam gerinizde... »

Canning, yuvarlanarak sağa döndü ve geriden bir Finlinin daha roket gibi geldiğini gördü. Thompson'la ateşe başladı. Finlinin üzerinden yeni indiği tepecikten karlar havalandı. Adam kaybolmuştu birden.

Aşağıda müthiş bir hareket başlamıştı. Sorsa, sağa-sola bağırarak emirler yağdırıyordu. Üstlerindeki ağaçlıklardan biri ateş etmeye başlamıştı. Hemen sonra da, bir Finli Rottenführer, kamyonlardan birinin üstüne çıkıp, makinalının kılıfını attı, yukarı doğru korkunç bir ateşe başladı. Canning'in başı üzerindeki çalılıklar bir anda budanmıştı.

Finebaum, «Hareket istiyordunuz General, işte hareket» dedikten sonra Hoover'e seslendi. «Hey, Harry, hazır ol. Geri çekiliyoruz. Tamam mı ahbap? Bir iki üç deyince fırlayacağız. Anladınsa ses ver...»

Hiçbir yanıt alamadı. Tüfeğindeki tüm kurşunları aşağıdakilerin üzerine boşaltıp başka bir şarjör takarken, «Hadi General» dedi, «Gidelim artık.»

Karların üzerinde emekleyerek Hoover'in bulunduğu çalılıklara doğru ilerledi.

Çavuş, sanki bunca zamandan sonra başına böyle şeyler geldiğine çok şaşırmış gibi. gözleri iri iri açılmış, sırtüstü yatıyordu. Gırtlağındaki iki delikten oluk oluk akan kan, karların üzerini karartmıştı bile. .

Finebaum döndü, önceki yerlerine geldi. Finliler sol taraftaki eğimden

tırmanarak yarı yola gelmişlerdi bile. Birinci dinamiti aldı, ateşleyip fırlattı. Korkunç bir patlama ve çığlıklar duyuldu. Kamyondaki Rottenführer, onlara doğru ateş edip karları bir kaç metre havalandırırken, Finebaum bir kaç kez sıçrayıp çevreye bakındı.

«Hoşçakal eski dost!» diye bağırdı Finebaum, ikinci dinamiti de salladı.

Gecenin içinde herşey, yavaş çekilmiş bir film gibi olup bitti. Rottenführer kamyondan fırlamış, hemen kenara düşmüştü. Patlama, kamyonla birlikte onu da havaya uçurdu.

Finebaum bağırdı: «Hadi General.., Bu cehennemden gidelim artık.»

Ayaklanıp tepeciğin üstünden yuvarlanarak aşağı indi.

Canning bir anda onunla bağlantısını yitirmişti. Ama yine de koşmasını sürdürdü. Thompson'unu iki eliyle göğsüne bastırmış öyle koşuyordu. Uzaktan kalenin ışığını görebiliyordu şimdi.

Geride biryerlerde, kayak ıslığı duydu yine, dönüp ateş etti. Cevap olarak iki tüfek atışı oldu ama durmadı, başı önüne eğik koşmaya devam etti.

Tam ağaçlıktan çıkıp son atılımı yapmak üzereydi ki, ansızın ense kökünde kayak sesleri duydu. Hareketin sağdan geldiğini farketmişti. Finli son hızla kendine yaklaşırken döndü ama geç kalmıştı. Korkunç bir hızla çarpıştılar. Karların üzerinde cehennemi bir yuvarlanma ile hendeğin yanına birlikte ulaştılar. Finli başaşağı döndükçe kayakları havada ıslık çalarak çırpınıyordu.

Canning bu arada sıkı sıkı kavradığı Thompson'u bir an bile bırakmamıştı. Finli ayağa kalkmaya çalışırken, şiddetle vurdu ona. Ama adam, başını çelik miğfer ve kayaklarla çok iyi koruyordu.

Canning soluk soluğa kalmıştı. Hendeğe bir kaç metre vardı. Peşindekinin kayaklarıyla vurmaması için kaçarken, kıyıya yuvarlandı. Finli de düşmüş, kayaklarla birlikte doğrulmak için çabalamaya başlamıştı. O sırada Finebaum yetişti. Birbiri üzerine ateş edip adamın hareketsiz kaldığını görünce, haykırdı:

«Gelin piç herifler... Elinizden bu kadar gelir işte...»

Canning suya atlamıştı. Thompson'u havada tutup hızla yüzmeye başladı. Birisi yakasından kavradığında, henüz karşıya vardığının farkında değildi.

«Yavaş General... Sakin olun.» Jack Howard'ın sesiydi bu.

Canning, sırtını duvara yaslayıp oturdu. Gerçek acılar içindeydi. Bitkindi. Hesser ve Birr üzerine eğildiler. Alman, dişleri arasından birşeyler akıttı. Konyaktı bu. Canning, hayatında hiçbir şeyin bu denli lezzetini almadığını hissetti.

Hâlâ Thompson'u göğsüne yapıştırmış, sıkı sıkı tuttuğunu sezince Howard'a uzattı.

«Çavuşunuzu yitirdim,» dedi.

Howard, «Hoover mi?» dedi, «Yani, öldü mü?»

«Kötü bir şekilde... » diye yanıtladı Finebaum, «Gırtlağına iki makinalı tüfek kurşunu girmişti.» O da Canning'in yanında oturuyordu. «Kimsede sigara var mı?» diye ekledi, «Benimkiler sırılsıklam.»

Hesser sigara verdi ona, Howard patlamıştı. «Allah kahretsin, Finebaum, tüm söyleyeceğin bu mu? Harry orada kalmışken... »

«Ne söylememi bekliyordunuz ki? Ardından ağıt filân mı yakayım? O öldü. ben yaşıyorum. Onun öyküsünü bitirdiler... »

Howard, yürüyüp tünele girdi. Canning, «Postu kurtarmama sen neden oldun Finebaum» dedi, «Bunu unutmayacağım.»

«Çok iyi hareket ettiniz General. Ne dediysem, tümünü yaptınız. Bu oyunda ilk ders budur.»

«Oyun mu?» dedi Canning, «Böyle mi görüyorsun sen?»

Derin derin içini çekti Finebaum. Yanıtlamadan önce durdu biraz.

«Bilmiyorum General,» dedi sonunda, «Ama size birşey söyleyeyim mi? Bazan, geceleri dehşet içinde uyanıyorum... Ölecek gibi oluyorum; korkudan. Niye, biliyor musunuz?»

«Hayır.»

«Çünkü, tüm bunlar bitecek diye çok korkuyorum.»

Canning, onu tanıyalı beri ilk kez, şaka yapmak için uğraşmadığını görüyordu.

e

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Köye doğru giderlerken, Ritter ile Claire de Beauville tek kelime bile konuşmadılar. Hoffer. «Altın Kartal» hanı önünde durduğu zaman, Claire yerinden bile kımıldamamıştı. Yüzünde hiçbir ifade olmaksızın arazi otosunun içinde hareketsiz oturuyordu. Gözleri boşluğa dikilmişti. Kar tanecikleri yüzüne, gözkapaklarına düşüyor ama yine de kımıldamıyordu.

Hoffer, çıkmaları için kapıyı açtığında, Ritter kibar olmaya çalışarak, «Artık insek mi Madam?» dedi.

Elini uzatıp Claire'ninkini kavradı ama Claire titremeye başlamıştı. Ritter, elini kadının omuzlarına koyarak sıkıca tuttu onu. Sonra Hoffer'e seslendi. «Yardım et Erich, hemen içeri götürelim.»

Hoffer önden gidip hanın kapısını açtırdı, Ritter de kadını içeri soktu, merdivenlerden çıkarıp barın yanına getirdi. Meyer ateşi canlandırıyordu. Claire'i gördüğü zaman yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi.

«Madam de Beauville? İyi misiniz?»

Ama Claire, tepeden tırnağa titremeler içindeydi. Ritter, «Herr Strasser nerede?» diye sordu.

«Benim odamda Strumbannführer.»

«Oraya götürüyorum Madamı. Siz Dr. Gaillard'ı bulun. Ona ihtiyacı olacak sanırım. Birlikte git Erich.»

İkisi odadan dışarı fırladılar. Claire, tüm ağırlığı ile Ritter'e dayanıyordu. Sıkıca tutuyordu onu Ritter. Bırakırsa düşeceğinden korkuyordu. Ateşin yanına götürdü, geniş koltuğa oturttu. Sonra bara gidip bir bardağı tepelemesine konyak doldurdu.

«Hadi... Biraz içmeye çalışın. Daha iyi olacaksınız... Söz veriyorum... »

İnledi ama içti konyaktan. Sonra birden gerginleşti. Parmakları Ritter'in kolunu sıkıca kavramış, kıskaç gibi girmişti etine. Bakışları genç

adamın gerisinde bir yere dikiliydi.

«Ne oldu?» diye sordu Strasser. «Neden beceremediniz?»

Ritter ona bakmak için döndü. «Görüyorsunuz, hali hiç de iyi değil,» dedi.

«Bu iş sizi ilgilendirmez. Lütfen karışmayın... » dedi Strasser, buz gibi bir sesle. Ritter durakladı önce, ama sonra doğruldu, kadının yanından uzaklaştı.

Strasser, «Yakalandınız mı?» diye sordu.

«Evet.»

«E? Nasıl gelebildiniz buraya?»

«General Canning beni dışarı attı.»

Strasser, ellerini arkasına kavuşturmuş, bir sirk hayvanı inceler gibi dikkatle bakıyordu ona. Suratında bir küçümseme ifadesi, bir alay belirdi.

«Tam onun yapabileceği aptalca bir iş...» diye homurdandı.

«Ne olacak şimdi?»

«Size mi? Beni zerrece ilgilendiren birşey değil bu, Madam.»

Döndü, gitmek üzereydi. Claire uzanıp kolunu yakaladı. Yine titremeye başlamıştı. Gözlerinden oluk gibi yaşlar boşalıverdi.

«Lütfen Herr Bormann... Etienne, kocam. Söz vermiştiniz.»

«Strasser... » dedi, «Adım Strasser Madam ve kocanızla ilgili olarak hiç bir söz vermedim ben. Elimden geleni yapabileceğimi söyledim. Söz değildir bu.»

«Ama Albay Rattenhuber... »

«...öldü.» dedi Strasser. «Ölü bir adamın boş vaatlerinden sorumlu tutamazsınız beni.»

Claire, dehşet dolu bir ifadeyle baktı ona.

«Ama bana söylenen herşeyi yaptım. Arkadaşlarıma ihanet ettim, ülkeme de... Anlamıyor musunuz?»

Kapının önünden Gaillard'ın hayret dolu sesi geldi. «Tanrı Aşkına Claire, neler diyorsun?»

Ona döndü. «Evet... Evet, doğru bunlar. Kuklaydım ben. O da iplerimi dolamıştı parmaklarına... Sana efendimi tanıştırayım Paul: Reichsleiter Martin Bormann... »

«Gerçekten sıkmaya başladı bu iş beni... » dedi Strasser.

«Tüm bunları neden yaptığımı bilmek ister misin Paul? Anlatayım sana... Çok basit bir nedeni var. Etienne kaçarken öldürülmüş değildi. Sandığımız gibi ölmemiş, yakalanmıştı. Mauthausen toplama kampındaydı.»

Paul Gaillard'ın çehresi karmakarışık olmuştu. Saklayamadığı bir acıma ifadesiyle Claire'e baktı. Yaklaştı, ellerini avuçları içine aldı.

«Biliyorum Claire. Avenue Foche'dan kaçmaya çalışırken ele geçtiğini biliyordum. Uzun süreden beri biliyordum bunu. Mauthausen'e götürdüklerinden de haberim vardı.»

Fısıldar gibi, «Biliyor muydun?» dedi Claire. «Ama... anlamıyorum... »

«Mauthausen bildiğin tutsak kamplarından değil Claire... Oraya giren canlı çıkamaz dışarı. Etienne, iki yıl önce, kırk yedi Amerikalı, İngiliz ve Fransız tutsakla birlikte öldü orada... Öldüğüne inandığın bir sırada, seni acı haberle yeniden üzmek istememiştim. O yüzden söylemedim. Keşke...»

«Nasıl öldüler?»

Gaillard durakladı.

«Lütfen Paul... Bilmeliyim.»

«Öyle olsun. Kampta, 127 basamakla çıkılan bir yer vardı. Etienne ile ötekileri, bu basamaklardan yukarı iri taşlar taşımaya zorladılar. 50-60 kiloluk taşlar. Basamaklardan aşağı düştükleri zaman tekmeliyorlar, dipçikliyorlar, yeniden taşları yukarı çıkarmaya zorluyorlardı. İlk günün sonunda yarısından fazlası ölmüştü. Gerisi de ertesi gün öldü.»

e

Canning ile Justin Birr, kalenin bir plânını piyanonun üzerine koymuş, dikkatle inceliyorlardı. Claudine Chevailer karşılarına oturmuş piyano çalıyordu. Kapı açıldı, Hesser ile Howard girdiler. Alman kürkünün yakasındaki karları süpürerek odanın ortasına doğru ilerledi.

Canning, «Sizi son bir toplantı yapmak için; çağırdım?» dedi, «Saldırının plânını kesinleştirmemiz gerekiyor.»

Howard, «Yakında saldırmalarını bekliyor musunuz efendim?» diye sordu.

«Başka türlü düşünmem için hiçbir sebep yok. Kesin olan birşey var: Ne olacaksa, bir an önce olup bitmelidir. Şafaktan daha geç hareket etmemeliyiz. Strasser ya da Bormann, kim olursa olsun, o herif de fazla zamanı kalmadığını biliyor. Her an bizimkilerden bir grup gelebilir buraya.» Plânı önüne çekti. «Diyelim ki, saldırdılar ve köprüyü havaya uçurdular. Kapıyı uçurana dek onları ne süre oyalayabiliriz Howard?»

«Fazla sürmez General. Elimizde yalnızca tüfekler, bir tane de makinalı var. Onlarınsa. halâ iki kamyonları, içinde de ağır makinalıları duruyor. Üstelik adamlarının sayısı da bizden fazla.»

«Tamam. Diyelim ki, kapıyı zorladıkları zaman hemen geri çekilmemiz gerekir. Peki, Koca Bertha ne durumda Max?»

«Tünelin ağzından yeteri kadar uzağa yerleştirdik onu. Herşeyi hazır. Yine de, başındakinin suratını darmadağınık etmeyeceği konusunda hiçbir garanti verememem... »

«Bu, benim işim,» dedi Canning, «Söylediğim şeyi yaparım. Eğer top çalışırsa, ilk kamyonu içindekilerle birlikte havaya uçurmamız yüzdeyüz... Böylece işimiz biraz hafiflemiş oluyor.»

«Eee? Sonra?» diye sordu Howard.

«Kuzey kuleye çekileceğiz, kapıları kapatacağız, dayanabildiğimiz kadar dayanacağız.»

Justin Birr hafifçe, «Bunu söylemek istemezdim ama Hamilton» diye başladı. «O kapılar çok dayanıksız. İki üç atışta gider o kapılar.»

Canning, «O zaman merdivenlere çekiliriz,» diye yanıtladı, «Kat kat, döğüşe döğüşe yukarı çekiliriz. Yoksa daha iyi bir öneriniz var mı?» Sessizlik... «Tamam beyler... Harekete geçelim artık. Beş dakika sonra duvarın üstünde buluşuruz.»

Dışarı çıktılar. Bir süre orada, plâna bakarak durdu. Sonra bir Alman parkası alıp giydi başlığını sıkıca geçirdi.

«Şafağa dek önümüzde çok zaman var Hamilton» dedi Claudine Chevailer. «Gerçekten? saldıracaklarını sanıyor musun?»

«Korkarım öyle olacak...»

«Ya Paul ile Claire? Onlara ne olacağını çok merak ediyorum.»

«Bilmiyorum.»

«Yoksa aldırmıyor musun?»

«Gaillard'a evet...» Canning, tabancasını yerleştirmekle meşgul görünüyordu.

«Ne garip!» dedi Madam Chevailer, «Aşk bu denli çabuk nasıl nefrete dönüşebilir? Yoksa yanılıyor muyuz? Kendimizi mi aldatıyoruz?» Piyano çalmayı sürdürüyordu.

«Cehenneme kadar yolun var... » diye bağırdı Canning, dışarı çıkıp kapıyı ardından çarptı. Koridorlarda yankılanarak uzaklaşan ayak seslerini dinledi Madam Chevailer. Piyano durmuştu.

e

Sorsa, «Altın Kartalın barına gittiği zaman Ritter'i elinde bir bardakla oturur buldu. Sorsa parkasının üstündeki karları silkeledi. Ritter konuşmadan ateşe bakıyordu. Mutfağın kapısı açıldı, Erich Hoffer, elindeki tepsinin üzerinde sıcak kahve ile Ritter'in yanına gitti, kahveyi masanın üzerine koydu. Ritter, onu da görmemiş gibiydi.

Sorsa bir süre bekledi sonra öksürdü. Ritter'in başı yavaş yavaş döndü, gözlerinde donuk bir ifadeyle Sorsa'ya baktı.

«Evet? Birşey mi var?»

«Beni çağırmışsınız Strumbannführer.»

Ritter uzun uzun baktı ona. Sonra, «Kaç kişi kaybettik orda?» diye sordu.

«Dört ölü... İki de ağır yaralı. Buraya getirdik onları, doktor baksın diye. Üç kişi de hafif yara aldılar. Önemsiz. Kamyonlardan biri tümüyle harap oldu. Şimdi ne olacak?»

«Şafakta saldırıyoruz. Tam yedide. Unutma, saat dokuza kadar sen ve adamların emrimdesiniz.»

«Evet Sturmbannfuhrer.»

«Kumandayı alıyorum. Bundan böyle herşey benden sorulacak. Köprü için de Panzerfaust'ları kullanacağız. Hoffer, gördüğüm en iyi topçudur. Zincirleri parçalamak onun görevi olacak. Öyle değil mi Erich?»

Bir emirdi bu... Hoffer gerektiği gibi davrandı, topuklarının birbirine vurup selâm duruşuna geçti.

«Zu befehl Sturmbannfuhrer... »

Ritter, Sorsa'ya döndü: «Soracağınız birşey var mı?»

«Birşey farkeder mi?» diye sordu Sorsa, «Sormanın yararı olacak mı?»

«Hayır, sanmam. Bütün yollar bizi cehenneme götürmek için çizilmiş gibi şimdi... »

«Finlandiya'da da böyle deriz.»

Ritter başını salladı. «Gestrin ile bir kaç adamını burada bıraksan iyi olur» dedi, sonra ekledi: «Şimdi kampa dön. Birazdan ben de geleceğim.»

«Ya Herr Strasser?»

«Geleceğini sanmam...Şimdilik.. Herr Strasser, tehlikeye atılamayacak denli önemli bir kişi... Anlıyorsun beni, değil mi?»

«Galiba Sturmbannfuhrer... »

«İyi... Çünkü ben hiçbir şey anlamıyorum.» Ritter ayağa kalktı, bara gidip içki şişesini aldı. «Son dört beş yıldır çok iyi insanlarla tanıştım» dedi, «Artık hiçbiri aramızda değil. Hayatımda ilk kez, tüm bunların nedenini düşünmek gereği duyuyorum.» Yüzünü kaplayan ümitsizlik tüm çehresini değiştirmişti sanki, «Neden öldü bunca insan Sorsa?» diye sordu, «Ne için, kim için? Söyleyebilir misin?»

Sorsa yavaşça, «Korkarım ki verecek hiçbir cevabım yok,» dedi, «Para için savaşıyordum, biliyorsunuz. Ayrı dünyaların insanlarıyız sizinle... , Başka birşey var mı söyleyeceğiniz?» Ritter başını salladı. «O zaman adamlarımın yanına döneyim,» dedi Sorsa.

İri yarı Finli askerce bir selâm verdi, dışarı çıktı. Ritter şöminenin yanına gitti, gözlerini alevlere dikti.

«Neden Erich?» diye fısıldadı, «Ne için?»

«Nedir bu haliniz Binbaşı Ritter?» Strasser kapıdaydı. «Felsefe için geç kaldınız. Öyle değil mi?»

Ritter döndü. Soluk yüzünde, gözleri tutuşmuş gibi parlıyordu.

«Oyun bitti Reichsleiter... » dedi, «Oyunu fazla ileri götürdük. Siz de, ben de.»

«Öyle mi?» Strasser barın ardına geçip kendine konyak koydu.

«Berlin'deki Bormann, buradaki Strasser mi, yoksa tam tersi mi?»

«Şimdi de nutuk mu dinleyeceğiz?»

«Sanırım buna hakkım var. Özellikle, Beauville'in içler acısı durumunu izlemek zorunda kaldığım için bu kadar hakkım var. Bir sokak kadınınki kadar şerefi bile az gördünüz ona... Hiçbir şeyi kalmadı elinde şimdi...»

«Yapılması gerekeni yaptım. O kadar.»

«Tanrı için ya da Führer için ya da Devlet için... Çok ulu bir amaç için yapılması gereken buydu, öyle mi?»

Ritter, Hoffer'in dehşete kapılmış çehresini görmezlikten geldi, «Yüzlerce, binlerce Alman genci ölüp gitti.» diye hırsla söylendi,

«Ulusumuzun kaynağı... Umutlu, inançlı gençlerdi onlar. Ülkelerinin yeni bir döneme girmesinde görevlerini yaptıklarına inanıyorlardı. Yirminci yüzyılın en önemli olayına katkıda bulunduklarını sanıyorlardı. Şimdi görüyorum ki, bir hiç uğruna ölmüşler. Herşeyden önce, inandıkları şeylerden biri bile doğru değil. Kendi çıkarlarınız için bu ölümlere büyük bir soğukkanlılıkla seyirci kaldınız. Çılgın bir adamın Alman ulusunu feci sona sürüklemesine hiçbiriniz aldırmadınız. Biz de, yüreklerimizde tükenmeyen bir sevinçle, peşinizden koştuk... Deliler gibi!»

Strasser, «Dinleyin beni Ritter» dedi, «Böylesine duygusal bir davranış, sizin gibi Reich'a büyük hizmetleri dokunmuş biri için hiçte hoş değil. Herşeyin bittiğini, tüm gücümüzün tükendiğini sanmak gibi bir yanılgı içinde görünüyorsunuz. Yanıldığınızı söylemek görevimdir. Herşey devam edecek... Şimdi **Kameradenwerk** başlıyor. İnançlı Naziler için yeni bir devre. Elbette bu programın içinde yerinizi alacaksınız. Şerefli bir yer üstelik.»

Ritter, Hoffer'e döndü. «Gidelim Erich.»

Hoffer çıktı. Strasser sordu: «Nedir niyetiniz?»

«Yedide saldırıyoruz kaleye. Tam bir saldırı. Köprünün zincirlerini uçurmak için Panzerfaust'ları kullanacağız. Sonuç alabiliriz de, almayabiliriz de... Kesin birşey söyleyemem. Gestrin ile dört adamını burada bırakıyorum. Sizinle kalacaklar.»

Hoffer dönmüş, Ritter'in kürklü parkasını getirmişti. Bir de şapka tutuyordu elinde.

Strasser, «Ben de paltomu alayım» dedi, «Sizinle geleceğim.»

Ritter sert bir sesle, «Hayır!» dedi, «Emir veren benim burada... Kalmanızı emrediyorum.»

Parkasının önünü kapatırken Strasser, «Madem ki yaptıklarınız hakkında böyle düşünüyorsunuz, madem ki bu denli kuşkudasınız, neden yapıyorsunuz?» diye sordu.

«Tüm arkadaşlarım öldü,» dedi Ritter, «Ben neden hâlâ yaşıyorum? Buna bir son vermek gerekir.» Dönüp çıktı.

e

Arnie düzgün soluklarla uyuyordu. Kaza geçirip sonra da ateşler içinde yandığını gösteren tek belirti, gözlerinin altındaki morluklardı. Gaillard elini çocuğun alnına koyup ateşini yokladı. Serindi alnı, nabzı normaldi. Yirmi dört, saatten beri ilk kez, normal uyuyordu.

Bir sigara yaktı, pencereye gidip açtı. Aşağıda mutfağın camından süzülen ışık dışında, heryer karanlıktı. Kar yağıyordu yine. Derin bir soluk aldı, buz gibi havayı ciğerlerine çekince biraz kendine geldi.

Kapı vurulmuş, hemen ardından da Meyer tepsisinde dumanı tüten kahve ile içeri girmişti. Finli asker dışarıda kalmıştı bu kez. Gaillard, koridorun öte yanında sandalyeye oturmuş sigara içen Finliyi, bulunduğu yerden görebiliyordu.

«Nasıl oldu Herr Doktor?» diye sordu Meyer. Bir yandan da kahveyi küçük masanın üzerine koyuyordu.

«Ateşi düştü, nabız normal... Gördüğün gibi, sakin sakin uyuyor» diye yanıtladı Gaillard. «Halinden çok memnun». Sonra, mutlu bir ifadeyle uzandı, kahve fincanını aldı, bir kaç yudum aldıktan sonra «Ohhh» dedi. «Artık Madam de Beauville'e bakabilirim.»

Meyer alçak sesle, «Sabah yedide Schloss Arlberg'e genel saldırı yapmak üzere hazırlanıyorlar,» dedi.

«Emin misin?»

«Ritter ile Strasser'i konuşurken dinledim. Biraz önce, barda... Binbaşı Ritter, kaleye gitmek üzere yola çıktı bile... »

«Ya Strasser?»

«Aralarında ufak bir tartışma geçti bu konuda. Strasser gitmek istiyordu, Ritter ise engel oldu. Strasser, yanında beş Finli ile burada kalıyor.»

Gaillard dönüp, pencerenin pervazına yaslandı. İçine düştüğü çaresizlik duygusundan kurtulmaya çabalıyordu.

«Eğer tüm güçleriyle saldıracaklarsa, bizimkilerin şansı çok az» diye mırıldandı. «Birşeyler yapmalıyız Johann!»

«Ne yapabiliriz ki, Herr Doktor? Durum çok ümitsiz görünüyor.»

«Ümitsiz değil... Eğer biri, dışarıya burada olup bitenleri bildirebilirse, hiç de ümitsiz değil.» Gaillard'ın yüzünde beliren ümit, Meyer'e de geçmişti. «Arlberg çevresinde bizimkilerden ya da Amerikalılardan birlikler olduğuna eminim. Sen gidebilirsin Johann...» Uzandı, Meyer'i ceketinin yakasından yakaladı. «Sen kimseye sezdirmeden gidebilirsin.»

«Bağışlayın Herr Doktor... Size çok şey borçluyum... Bunların içinde oğlumun hayatı da var. Ama buradan böylesine bir kaçış, oğlumu kaderiyle başbaşa bırakmak olur benim için.» Meyer başını iki yana salladı. «Her durumda, zaten Finlilerden arazi otosunu çalmak olası değil. Yürüyerek sezdirmeden ne kadar uzaklaşırım?»

«Haklısın elbette!» Meyer yine arkasını döndü ona, pencereden dışarı baktı. Birden gözü aşağıda, avluda birşeye ilişmiş, yüzü yeniden aydınlanmıştı. Mutfak duvarına bir çift yepyeni kayak dayayıp bırakmışlardı.

Kendini güçlükle tuttu bağırmamak için. «Bana bir kahve daha doldur, dışarıdaki yanımda çok kaldığını anlamadan içeyim... » dedi, sonra ekledi: «Sanırım şu aşağıdaki kayaklar senin Johann?... »

«Evet Herr Doktor.»

«Haklısın dostum... Bana borçlusun. Şimdi borcunu ödemek için eline fırsat geçti. Şu kayakları, bir çift botu, eldivenleri ve kayak ceketini, odun deposuna koyacaksın. Bütün istediğim bu kadar. Buradan nasıl çıkacağımı ben bulurum.»

Meyer, hâlâ kararsızdı. «Bilemiyorum ki Herr Doktor... Eğer farkına varırlarsa... »

«Benim için ya da dostlarım için değil, senden istediğim Johann.... Arnie için. Onun için yaparsın bunu, değil mi?»

Finli odaya dalıp, kendi dilinde homurdanmaya başlamıştı. Meyer'i kolundan tutup dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Adam tepsiyi alırken, Gaillard'a baktı.

«Sana güveniyorum Johann.»

«Elimden geleni yapacağım Herr Doktor.» Meyer gözle görülür biçimde umutsuz, çöküktü.

«Elimden geleni... » diye tekrarladı. «Ama daha fazla söz vermemi istemeyin benden.»

Dışarı çıktı. Finli kapıyı kapatırken, Gaillard başıyla itiraz etti. Doktor çantasını aldı, Finliyi itip koridora çıktı, yandaki kapının önüne gitti. Claire de Beauville, yatağa uzanmıştı. Finli peşinden gelmeye çalışınca Gaillard itti onu, kapıyı yüzüne kapadı.

Claire doğrulmaya çalışıyordu. Yatağın yanına oturan Gaillard, omuzundan itti.

«Yok... yok... Kal öyle. Nasılsın şimdi?»

«Daha iyi.»

«Eğer biri sorarsa, böyle demeyeceksin. Kendini çok, ama çok hasta hissettiğini söylemelisin.»

«Kapıdakine mi?»

«O ya da ötekiler. Zaten birazdan, arkadaşlarına bakmaya gittiğimde tepemde olacak o. Kaledeki çatışmada yaralananları getirmişler.» Çantasını açıp, stetoskopu çıkardı. «Fazla vaktim yok... O yüzden iyi dinle,» dedi, «Şu adam... Strasser, ya da her kimse, ona hâlâ hizmet etmek geliyor mu içinden?»

Claire omuzlarını silkti. «Ne tahmin edersin?»

Gaillard saatine baktı, «Bir saat bile kalmadı» dedi, «Kaleye saldıracaklar. Tüm güçleriyle...»

Claire'in gözleri büyümüştü. «Claudine, Hamilton, ötekiler... Hiç şansları yok. Dayanamazlar.»

«Evet, öyle... Birinin yardım getirmesi gerekiyor.»

«Ama nasıl?»

«Meyer odunluğa benim için kayak saklayacak. Buradan çıkmayı bana bırak. Ama senden öğrenmek istediğim şu: Yardım eder misin?»

Claire, Gaillard'ın elini sıkı sıkı tuttu, hüzünle gülümsedi.

«Benim gibi birinin yardımına değer veriyorsun demek ki... »

«Zavallı Claire'im benim! Hepimiz az ya da çok, birşeyler yitirdik bu savaşta. Ben kimim ki, seni yargılayabileyim?»

Dışarıdan sesler geldi. Claire hemen sırtüstü yattı. Kapı açılmış, Strasser girmişti içeri.

«Nasıl?» diye sordu.

«Pek iyi sayılmaz» dedi Gaillard. «Tüm bir çöküş halinde. Daha da kötüleşebileceğinden korkulur. Biliyorsunuz, uzun süren bir gerilim içindeydi. Buna son olanları da ekleyince, ruhsal durumuyla birlikte, gövdesi de gücünü yitirdi. Üstelik kocasının ölüm haberi... tuz biber ekti.»

«Tamam, tamam... Hepsi pek acıklı» dedi Strasser. «Yine de sizinle konuşmam gerekiyor.»

«Beklemek zorundasınız. Şimdi Madam de Beauville ile ilgilenmem gerekiyor. Yaralı iki Finliyi de unutmayın. Beni bekliyorlar.»

«On dakika!» dedi Strasser. «Size ancak bu kadar zaman tanıyabilirim. Ondan sonra hemen, aşağıya, bara gelin. Sizi orada bekleyeceğim.»

Sesi soğuk, acımasızdı. Her zamankinden de çok acımasız.

«Elbette Reichsleiter,» dedi Gaillard.

Strasser odadan çıktı. Kapıyı kapatmamıştı. Finli yine kapının önündeydi.

«Kötü... » diye mırıldandı Gaillard, «Fazla vaktimiz yok.»

«Şimdi gitmezsen hiç gidemezsin, öyle değil mi?»

«Büyük bir olasılıkla öyle...»

«O zaman, ya şimdi, ya asla... Kararlı ol!»

Yatağın üzerinde doğruldu, bacaklarını sarkıtırken kenarda duran sandalyenin üzerindeki doktor çantasını yere yuvarladı. İndi, çantayı alacak yerde, içindekileri daha da fazla dağıttı. İlâç şişeleri, iğneler sağa sola dağılmıştı.

«Şu hale bak... Ne yaptım!» diye oldukça yüksek sesle yakındı.

Finli içeri girip onlara bakmaya başlamıştı. Claire dizlerinin üzerine çömelmiş, toplamaya çalışır gibiydi. Mümkün olduğunca çaresiz görünerek Finliye baktı. Adam da beklediği gibi davrandı. «Şu aptal kadınlar... » der gibi başını salladı, gülümsedi, tüfeğini omuzundan indirip yatağın üzerine koydu. Sonra diz çöküp yerdekileri toplamaya koyuldu. Gaillard da yanındaydı.

Claire, hiç duraklamadan çevresine bakındı. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde ince boyunlu, ağır bir cam sürahi duruyordu. Yarıya kadar da su doluydu. Boynundan kavradı sürahiyi, var gücüyle Finlinin beynine indirdi. Cam kırılmış, Finli ise gık bile çıkarmadan halının üzerine devrilmişti.

Bir süre donmuş gibi kaldı herşey. Çevreyi dinlediler ama sessizlikten başka bir şey duyamadılar.

Sonra, «Hadi, git Paul» dedi.

«Ya sen?»

«Beni merak etmi... »

Gaillard, ellerini omuzlarına koydu kadının, kısa bir süre yüzüne baktı, sonra hafifçe öptü onu ve dışarı fırladı. Claire, yerde yatan Finlinin başında kalmıştı. Başının yanında bir kan gölü oluşan Finliye soğuk bakışlarla baktı. Çok, ama çok yorgun hissediyordu kendini. Üstelik çok sakindi. Bir içki... O sırada en iyi şey bir içki olmalıydı... Ağır hareketlerle kapıya yürüdü, çıktı, arkasından çekip kapattı.

e

Gaillard arka merdivenlere gitti. Yeri taş kaplı geçite geldiği zaman, sonundaki kapı açılmış, Meyer girmişti. Ayaklarını yere vurarak karları silkeledi. Hemen yanında Gaillard'ı görünce, korku içinde bir adım geriledi. Gaillard kolunu tuttu.

«Dediklerimi yaptın mı?»

«Evet Herr Doktor.» Meyer başını sallıyordu. «Şimdi bitirdim.»

«İyi adamsın» dedi Gaillard, «Eğer Strasser seni zorlamaya kalkarsa, sakın bana yardım ettiğini söyleme... , Herşeyden habersiz olduğunda diren. Sonra kötü olur.»

Kapıyı açıp çıktı. Cılız da olsa, şafağın ilk ışıkları, çam ağaçlarının ardında belirmeye başlamıştı. Hafif pus vardı yere yakın. Kar ince ince atıştırıyordu. Meyer'in karda bıraktığı adım izleri belli oluyordu. Onları izleyerek odunluğa vardı. Kapıyı yavaşça açtı, içeri girdi.

Heyecanlanmıştı. Yıllardan beri heyecanlanmadığı kadar... Ayakkabılarını çıkarıp, Meyer'in bıraktığı kalın kayak çoraplarını giyerken, elleri titriyordu. Parmaklarına hâkim olmaya çalışarak kayak ayakkabılarını da giydi. Kayak ceketi kırmızı, eski bir ceketti. Yer yer açılmaya başlamıştı ama işe yarardı. Şapka ile eldivenler iyiydi. Kayakları, sopaları alıp dışarı çıktı.

Kar artmıştı. Sabah soğuğunun, dağ havasının keskin kokusunu içine çekti. Duvarın öte yanına geçince durdu, kayakları geçirdi ayağına. Yine o eski, güzel heyecanı duyuyordu içinde. Kayabilmek... Aradaki yılları unutup, Vosges'deki günlere döndürmüştü bu heyecan onu. 1924... İlk Kış Olimpiyatları. Hayatındaki en güzel anısı: Altın madalyayı alışı. Bu anın tadını, hayatında bir daha hiç duymamıştı.

Henüz beş dakika ya geçmiş, ya geçmemişti. Barda oturup Gaillard'ı bekleyen Strasser, binanın dışından bir haykırışla irkildi. Fırladı, kapıya gitti. Ritter'in bıraktığı dört askerle Gestrin, arazi otosunun yanında durmuş, ilerilerde bir yere bakıyorlardı. Biri, hanın arkasındaki dağın ağaçlı yamacını gösterdi.

Strasser, «Ne oluyor?» diye sordu.

Manni Gestrin dürbününü indirdi. «Fransız...»

Strasser, kulaklarına inanamamış gibi, «Gaillard'ı mı?» diye sordu.

«Kendiniz bakın isterseniz. Yukarıda... Tepeye çıkmak üzere.»

Dürbünü uzatıyordu. Strasser kaptı dürbünü, sabırsız parmaklarıyla ayarladı. Sonra kırmızı ceketi ile ağaçların arasından kıvrılarak yükselen Gaillard'ı gördü. Gaillard omuzunun üzerinden aşağı bakınca, çehresini

de açıkça görebilmişti.

Finlilerden ikisi, mavzerlerini doğrultmuş nişan alıyorlardı. Gestrin, «Ateş edelim mi?» diye sordu.

«Hayır, sersemlik etmeyin... Onu geri getirmelisiniz. Sağ olarak. Anlıyor musunuz?»

«Çok kolay... Böyle bir yerde, kayaklarla birini yakalamak kadar kolay yapabileceğimiz bir şey yok... Biliyorsunuz.»

Döndü, Fince emirler verdi adamlarına. Arazi otosuna koşup, kayaklarını indirmeye başladılar.

«Sen de onlarla gideceksin... İtiraz, tartışma istemem.» dedi Strasser, Gestrin'e.

«Bir saat içinde en geç... Onu sağ olarak buraya getirmelisiniz.»

Gestrin, soğuk bir sesle, «Nasıl isterseniz,» diye karşılık verdi.

Bir kaç dakika içinde kayaklarını ayaklarına geçirmiş, tek sıra halinde yola koyulmuşlardı bile. Mavzerleri sırtlarındaydı. En önden Gestrin gidiyordu.

Stresser, yeniden dağa dikti gözlerini. Yeşil ağaçlardan başka renk görünmüyordu önce, ak karların üzerinde. Sonra kırmızı ceketin belirip kaybolduğunu görür gibi oldu ama çok geçmeden o da görünmez oldu.

Walther tabancasını çekip, hana girdi. İkişer ikişer basamaklardan tırmandı, hızla koridoru geçti, Annie'nin odasına daldı. Çocuk sakin sakin uyuyordu. Strasser bir an durakladı yatağın başında, sonra dönüp Claire de Beauville'in odasına girdi. Finli, düştüğü yerdeydi hâlâ. Başının arkası ezilmiş, kan halıyı boyamıştı. Ağzının bir köşesinden de kan sızmış, donup kalmıştı. Ölmüştü. Strasser hırsla dışarı çıktı.

Aşağı inerken bağırıyordu. «Meyer! Allahın cezası herif... Neredesin?»

Meyer mutfaktan fırlamıştı. Merdivenlerden inen Strasser'e korku içinde bakıyordu. Aynı anda, Strasser, barın gerisindeki Claire de Beauville'i gördü. Bir şampanya açıyordu Claire.

«Ooo... Nihayet geldiniz Reichsleiter. Tam zamanında geldiniz.

Benimle birlikte içeceksiniz değil mi? Bu güzel ortamda içmek ne zevkli. İnsan hayatta herşeyi yapabilmeli, herşeyi beklemeli... Öyle değil mi Reichsleiter?»

Strasser bakmadı bile ona. Tabanca ile tehdit ederek Meyer'i yanına çağırdı, Walther'i adamın karnına dayayıp bağırdı. «Sen yardım ettin ona, değil mi? Yoksa nereden bulurdu kayakları, ceketi?... , Söyle!»

«Lütfen Herr Strasser. Lütfen ateş etmeyin... » Meyer titriyordu. «Bu işle hiç bir ilgim yok benim... Eğer böyle düşünüyorsanız yanılıyorsunuz... »

Claire, yüksek ayaklı kristal kadehlerden birine şampanya koymuş, büyük bir zevkle yudumlamaya başlamıştı.

«Nefis... gerçekten nefis... Bu arada, adamcağızın hakkı var... Paul'a ben yardım ettim. Üstelik sizin o **SS**'inizin tepesine sürahiyi indirdiğim için de çok memnunum.»

Strasser ona baktı. «Sen ha?» diye homurdandı, «Saldırdığın adam ölmüş, bunu da biliyor musun?»

Claire'in yüzündeki gülümseme bir an dondu kaldı. Ama hemen toparladı kendini.

«Etienne de öldü... » dedi.

«Seni orospu... Ne yaptığının farkında mısın?»

«Umarım, sizin için herşeyi berbat etmişimdir... Buralarda Amerikalılarla Fransızlar doludur herhalde. Paul'un onlardan birini hemen bulacağına eminim...»

«Şansı yok...» dedi Strasser. Sonra ekledi: «Gestrin ile dört Finli biraz önce peşine takıldılar seninkinin... Alman ordusunun en iyi beş kayakçısı... Altmış yaşında bir moruğu ele geçirmelerinin zor olacağını sanmıyorsun, değil mi?»

Claire kahkaha attı. «1924'de olimpiyat altın madalyası almış bir adam... Günümüzün en iyi kayakçısı... Bütün bunları bilerek böyle konuştuğunuzu sanmıyorum... » Bardağını Strasser'in şaşkın çehresine uzattı. «A votre sante, Reichsleiter... Cehennemde çürümenizi gönülden diliyorum.»

İçinden kabaran öfke ile bir kaç el üstüste ateş etti. İlk kurşun Claire'in omuzuna saplanmıştı. Olduğu yerde acıyla dönünce, ikinci tam belkemiğine girdi, üçüncü de öyle. Duvara yüzüstü yapıştı. Hırkası şömineye düştüğü sırada tutuştu, yanmaya başladı. Strasser ilerledi, başına dikildi, tabancasındaki tüm kurşunları üzerine boşalttı.

Ne yaptığına dikkatle baktı, sonra Meyer'e döndü. Yüzü dehşetle gerilmiş olan adam, yavaş yavaş geri çekiliyordu. Sonra dönüp hızla merdivenlerden tırmandı. Arnie'nin odasına girdiği zaman çocuk hâlâ uykudaydı. Kapıyı kapadı, sürgüledi. Ardından da, odadaki tüm ağır eşyaları teker teker sürükleyip kapının önüne yığdı. Sandık odasına geçti, köşeden halıyı kaldırdı, çürümüş tahtalardan birinin zaten gevşek olan çivisini çekip çıkardı. Açılan delikten eski bir battaniyeye sarılmış av tüfeği çıkmıştı. Bir kaç kutu da kurşun. Savaştan önce saklamıştı onları bu deliğe. Tüfeği doldurdu, yatak odasına döndü. Odanın ortasına, yüzü kapıya dönük biçimde bir sandalye koydu. Oturdu, tüfeği dizlerinin üzerinde, beklemeye başladı.

e

Çok zaman geçmiş olsa da aradan, insan bazı şeyleri hiç unutmaz. Gaillard ağaçların arasından çıktığında, önünde uzun bir boşluk vardı. Öte yanında yeniden ağaçlık başlıyordu. Bu kez ağaçlar daha da sıklaşıyordu. Daha çok İskandinavların kullandıkları bir biçimde kayıyordu. Gençliğinde öğrenmişti bunu. Çok daha hızlı gidebiliyordu.

Eğer bir şeyi yapabilecek yetenekteysen, yıllar bunu yıpratamıyor, diye düşündü. Evet, yıllardan beri kendini hiç bu kadar rahat, güvenli hissetmemişti. Herşeyden önce özgürdü, mutluluğunun birinci nedeni bu olmalıydı. Ama bundan da önemlisi, bir şeyin sonuna gelmiş olduğunu bilmekti. Topluca özgürlük bir kaç adım ötelerinde olmalıydı.

Tahminlerde, yorumlarda bulanacak zamanı olmadığını düşündü. Bir varış noktası gerekliydi. Nereye varmak istediğini bilmiyordu. Öte yandan, aradığı yardımın ana yollarda bulunması daha olasıydı. Oysa, hâlâ dağ tepelerinde dolaşıyordu. Dağın doğu tepesine tırmanıp, aşığı inerse yola

çıkabileceğini sanıyordu. Yine yukarıya doğru gitmesi gerekecekti.

Altıncı duygusu, geriye bakmaya zorladı. Finliler, başlarında Gestrin, tek sıra halinde boşluğun yarısına dek gelmişlerdi. Korkmadı, tam aksine, büyük bir hırsla ağaçlığın içine daldı. Son derece hızlı gidiyordu. Finliler ağaçların yanına geldiklerinde, o çoktan tepeye doğru beş yüz metreden fazla ilerlemişti. Gestrin, adamlara «dur» emri verdi.

«Anlaşıldı... » dedi, «Düşündüğümüz gibi olmayacak bu oyun. Sıkı biri bu. Oynanmayacak kadar sıkı. Bundan sonra, herkes başının çaresine bakacak. Amaç, adamı sağ yakalamak. Anlaşıldı mı?»

Tepeye tırmanmaya başladı. Ötekiler de onu izlediler.

e

Ritter ile Sorsa, sağlam kalan iki kamyonun yanında duruyorlardı, Ritter'in Han'dan alıp getirdiği Schloss Arlberg plânı üzerinde, saldırıyı tartışırken kahve içiyorlardı.

«İçeri girdiğimiz zaman kuzey kuleye çekilecekler» dedi Ritter, «Başka çıkar yolları yok... »

«Ne yapılabilir o zaman?»

«Strasser'in dediğine göre, iki bölümün arasında, kalın, ceviz bir kapı var. Uzun sürmez onu aşmamız. İçeride bir hol var, sonra da merdivenler başlıyor. Gittikçe daralarak yukarı çıkıyormuş bunlar. Yukarıya doğru kıvrılarak yükseliyorlar. Sonra yemek salonu, sonra da katlarda odalar olmalı.»

«Oda oda kaçarlarsa, can sıkıcı olur.»

«Peşlerini bırakmaz, soluk aldırmazsak, yapamazlar. Hiç soluk aldırmamalı, hiç duraklamamalıyız.»

Finliler hazırlanmış, kamyonlarda bekliyorlardı. Altı-yedi kişide Panzerfaust'lar vardı. Ritter yaklaşıp, çirkin görünüşlü tanksavarları inceledi.

«İyi kullanabiliyorlar mı bunlar?» diye sordu.

«Oldukça başarılı sayılırız bu işte. Bir T34 tankını, konserve kutusu gibi açabiliriz.»

«Kaç tane var?»

«On.»

«O zaman şansımızı iyi kullanmamız gerekir. Bu işin başına Hoffer'i veriyorum. Adamlarına söyle. Hayatımda gördüğüm en iyi topçudur o... »

O sırada, Hoffer arazi otosundan seslendi.

«Herr Strasser telsizde... » dedi, «Sizi istiyor Sturmbannfuhrer.»

Ritter otomobile girdi. Hiç parazit yoktu, Strasser'in sesi çok yakından geliyordu.

«Saldırıya başlamadınız mı?» diye soruyordu.

«Her an başlayabiliriz. Ne oldu?»

Strasser anlattı. Sözünü bitirdiği zaman, Ritter, «Öyleyse fazla zamanımız yok» dedi, «Onu mu söylemek istiyordunuz? Üzülmenize gerek yok Reichsleiter. Zaten başından beri zamanı kötü kullanıyoruz... Tamam!...»

Telsizi kapatıp, Sorsa'ya döndü. «Aksilik mi var?» dedi Finli.

«Gaillard kaçmayı başarmış. Kayaklarla kaçmış. Dağa tırmanıyormuş. Strasser, Gestrin ile adamlarını peşine salmış.»

Sorsa, «Mesele yok,» dedi, «Bu işi iyi bilirler. Onu yakalayıp boynunu altına almaları uzun sürmez.»

«Bu kadar kolay olmayacak. 1924'de Olimpiyat altın madalyası almıştı, kayakta. Gestrin ile adamlar onu yakalayamadan bir İngiliz ya da Amerikan birliğine ulaşırsa... »

Sorsa, endişe ile baktı ona. «Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ee? Ne yapacağız?»

«Bir an önce işimizi bitireceğiz... Hadi, harekete geçelim artık.»

Kamyonlardan birine doğru yürümeye başlayacaktı ki, Sorsa

kolundan tuttu.

«Bir dakika Sturmbannfuhrer. Tünele ilk girecek olan kamyonu oldukça büyük tehlike bekliyor olabilir. Ben ona binmek istiyorum.»

«Burada ben emir veririm» dedi Ritter, «Daha önce konuşmuştuk sanırım.»

«Ama bunlar benim adamlarım» diye diretti Sorsa, «Uzun zamandan beri kader birliği yapıyoruz.»

Ritter dik dik baktı ona. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Sonra, başını sallayarak, «Anlıyorum,» dedi, «Öyle olsun. Bu kez sen önde git, ben arkadan geleceğim. Hadi, gidiyoruz.»

Dönüp ikinci kamyona tırmandı.

e

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Claudine Chevailer, yemek salonunda, piyanosunun başındaydı. Debussy çalıyordu. Çaldığı, bir zamanlar en sevdiği eseriydi Debussy'nin. Belki de, bestecinin, eserin nasıl çalınması gerektiğini bizzat öğretmiş olması, Madam Chevailer'nin eseri bu denli sevmesine neden olmuştu.

Kapı vuruldu, Finebaum girdi içeri. M1'i sol omuzundan sallanıyordu, sağ omuzunda ise bir Schmeisser vardı. Kemerine de bir yığın el bombası asmıştı.

Piyano çalmaya devam etti. «Bir şey mi var Bay Finebaum?»

«Şeyy... Söyleyeyim ham'fendi. General Canning, düşündü ki, biri sizinle ilgilenirse iyi olur... Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?»

«Siz misiniz biri?»

«Korkarım öyle ham'fendi. İzin verirseniz sigara içebilir miyim?»

«Elbette... Beni daha iyi birine emanet edemezlerdi... Ne yapacağız şimdi?»

«Zamanı gelince sizi kulenin tepesine götüreceğim. Kimse zarar veremez size.»

«Şimdi değil ama.»

«Gerek yok. Henüz ana kapıya bile gelmediler. Yaa, demek siz piyanoyu iyi çalıyorsunuz sayın bayan? Zor iş doğrusu. Ben bir kez eski bir klarnet bulmuştum. Paul Amca'dan satın aldım galiba... Brooklyn'de rehincilik yapardı.»

«Sevdiniz mi klarneti?»

«Benny Goodman değildim elbette... Ama Glenn Miller orkestrasının ileri gelen adamlarından biri oldum.»

«Ama harika birşey bu... Şimdi çaldığım parçayı sever misiniz?»

«Hayır ham'fendi. Mideme taş gibi birşey oturuyor bunu dinlerken.

Beni endişelendiriyor böyle parçalar. Bu da iyi değil elbette... Çünkü endişelenmem için çok neden var ortada zaten ...»

«Hmmm, anlıyorum sizi. Belki de şöyle birşeyi tercih ederdiniz?»

«Night and Day» adlı, Amerikan caz şarkısını çalmaya başladı. Finebaum, piyanoya yaklaşıp, tuşlara baktı.

«Heyy, çok güzel. Vay canına. Nerede öğrendiniz bu kadar iyi çalmayı?»

«Tecrübe en iyi öğretmendir Bay Finebaum. Öyle derler.»

«Sanırım...»

Bir motor homurtusu, sabahın sessizliği içinde bomba gibi patladı.

«Oh, Tanrım...» dedi Madam Chevailer. Piyano çalmayı bırakmıştı.

Finebaum pencereye koştuğunda, korkunç bir patlama duyuldu. Ardından da makinalı tüfek sesleri...

e

Gaillard, ormanın iyice derinliklerine girmişti. Dağın tepesine yakındı bulunduğu yer. Durdu. Soğuk havayı içine çekmekten ve sık soluk almaktan ciğerleri ağrımıştı. Tüm ağırlığını kayak sopalarına vererek dinlendi. Hafifçe bacakları titriyordu ayakta dururken.

Yaşlıydı elbette. Yılların yorgunluğu silinmiyordu. Üstelik böylesine bir hareket için hazırlıksızdı. Ansızın harekete geçmesi gerekince, onu destekleyen tek şey yeteneği olmuştu. Ama gövdesi ihanet ediyordu ona.

Öte yanda, Finliler, genç, antremanlı adamlardı. Fiziksel yeteneklerinin yanısıra, sırf bu işi yapabilmek için yetiştirilmişlerdi.

Aslında durum lehine değildi. Baştan beri fazla şanslı olmadığını biliyordu.

Küçük bir düzlüğü geçti, yavaşça yukarı çıktı, bir kaya çıkıntısı üzerinde durdu. Önünde, neredeyse doksan derecelik eğimle aşağı inen

bir yamaç vardı. Griliklerin içinde kaybolup gidiyordu yamacın öteki ucu. Nereye gittiği de belli değildi.

Geri döndü, Finlilerden birinin ağaçlıktan çıktığını, boşluğu seçerek kendine doğru geldiğini gördü. Gestrin de aralarındaydı. Elini sallayıp adamlarını durdur.

Başlığını çıkarıp, seslendi: «Hadi doktor... Nefis bir gösteri yaptınız, çok beğendik ama bu kadar yeter. Boş yere zaman harcıyorsunuz. Hadi, dönelim.»

Aşağıdaki grilikten yansıyarak gelen bir patlama duyuldu. Bunu silah sesleri izledi. Gaillard, dostlarını düşündü. Claudine Chevailer'i, Claire'i... Claire'in başına birşey gelmiş miydi acaba?

Ansızın, korkunç bir öfke bürümüştü içini.. Aşağıdaki Finlilere seslendi «Pekâlâ alçak herifler... Bakalım beni nasıl götüreceksiniz... »

Dimdik yamacın başına gitti, kısa bir duraklamadan sonra kayaklarını iyice birbirine yapıştırıp son hızıyla inişe başladı. Finliler de hiç duraklamadan peşine takıldılar.

e

Motor gürültüsü, sabahın sessizliğini yarıp kulaklarına eriştiği zaman, Canning, Birr ve Hesser tünelde, Howard ise duvarın üstündeydi. Birkaç dakika sonra kamyonlar harekete geçmiş, kapının karşısına dikilmişlerdi. Finlilerden bazıları inip mevzi aldılar. Hoffer ile adamları ise sol tarafa yerleşti.

Howard, dürbününü ayarlayıp onlara baktı. Ne yaptıklarını anlamaya çalışıyordu. Tam ne olduğunu farkedip haykıracaktı ki, bulundukları yerden turuncu bir alev yükseldi, bir saniye sonra ilk Panzerhaust'un alevi duvarı yaladığında müthiş bir patlama duyuldu.

Herkes yere yattı. Birr «Nedir bu?» diye sordu.

Hesser, «Panzerfaust... » diye yanıtladı. Bir tür tanksavar silâhı. Sizin bazukalara benzer.»

«Demek böyle... » diye mırıldandı Canning. Bir başka patlama köprünün sağ yanına rastlamıştı. Bu kez tam isabet.

Birr «Anlaşılan zincirleri koparmaya çalışıyorlar» dedi, «Bakalım ne kadar sürecek.»

Ağır makinalının ateşi duvarın üzerindekileri tarıyordu bu arada.

«Ateş açın... » diye haykırdı Canning, «Var gücünüzle ateş açın...»

Schneider MG34 ile ateşe başlamış, bir kaç Alman da tüfekleriyle onu destekliyorlardı. Finliler kamyonların arkasına sığınmak zorunda kaldılar. Bir kaçı da Panzerfaust ekibini desteklemek için onların yanına gitti.

Bizzat Hoffer'in yaptığı dördüncü atış, köprünün sol yanındaki zincir kümesinin tam üstüne rastlamıştı. Tahta ayrıldı, zincirler yer yer koptu. Köprü de sallanmıştı.

«Varan bir!» dedi Howard, «Aşağı indirmelerine az kaldı.»

İki atış daha oldu. Ve üçüncüsü, duvarın üstünde patladı. Şarapnel Schneider'i derhal öldürmüş, yanındaki iki adam da aynı şekilde, anında ölmüşlerdi. Aynı zamanda MG 34 makinalı tüfek de, bir kenara savrulup işe yaramaz bir demir yığını haline gelmişti.

Canning, yüzü kan içinde, Howard'a doğru emekledi.

«Çok kalmadı.» dedi. Birr ile Hesser'e döndü. «Justin! Sen ve Howard, elinizden geldiği kadar dayanmaya çalışın burada. Yarım düzine adam kalacak sizinle. Max, sen kuleye çıkmaya başla... »

«Koca Bertha ile benim işimiz var burada. Siz, şu piçler için işleri elinizden geldiğince zorlaştırmaya çalışın. Sonra da duvarı terkedip, kuleye, Max'ın yanına çıkın.»

Birr tartışacaktı ama bir başka patlama duyuldu, zincirin sağlam kalan kısmı da kopup, şangırtıyla boşladı. Köprü büyük bir çatırtıyla hendeğin üstüne inmişti.

e

Finliler zafer çığlıkları atıyorlardı. Ritter kamyondan atlayıp, Hoffer'in yanına gitti.

«Kaç tane kaldı?»

«İki, Sturmbannfuhrer.»

«Onları dikkatli harca. Bu kez kapıya ateş edeceksin.»

Koşarak öteki kamyonun yanına gitti. Sorsa dışarı sarkmış, ona bakıyordu.

«Hoffer kapıyı uçuracak,» dedi Ritter. «Durumu uygun bulunca harekete geçersiniz. Doğru avluya dalın. Biz sizi koruyacağız. İyi şanslar!»

Sorsa gülümsedi, deri eldivenli elini sallayıp, tank başlığını indirdi. Fince bağırdı adamlarına. Bir düzine Finli koşup kamyonun yanına geldiler, içeri atladılar. Şoförün sırtına vurdu Sorsa, kamyon harekete geçti. Makinalı tüfeğin başında Sorsa vardı.

e

Hoffer'in geri kalan iki mermisinden ilki, masif kapının ortasında koca bir delik açtı. Kapıyı deldi, tünelin sonunda patladı. Patlama Canning'e kadar ulaşmıştı. Koca Bertha'nın yanında duran Canning, üzerine tozlar ve şarapnel kırıntıları bulaşmış paçalarıyla ayakkabılarını silkeledi, yeniden girişe dikti gözlerini.

Yüzü daha da çok kana bulanmıştı. Bu kez kendi kanıydı bir kısmı.

Öndeki kamyon zaten yarı yola kadar gelmişti. Sorsa, makinalı ile deli gibi sağa sola ateş ediyordu. Ritter de gerideki kamyondan onları destekliyordu. Duvarın üstündekilere cehennem azabı yaşatıyorlardı. Kalan bir kaç kişinin, karşılık verecek halleri olmasa gerekti.

Howard, bir kaç el bombasını hazır etti. Öndeki kamyon yaklaşırken, bunları fırlatmak için hazırlandı. Ama Birr kolundan tuttu onu, «Gidelim buradan» dedi.

Duvarın üzerinde onlarla kalan Alman askerlerinden yalnız üç tanesi ayakta kalabilmişti. Howard onlara işaret edince koşarak merdivenlerden indiler. Alanı geçip, Hesser ile yedi adamının beklediği kule girişine doğru koşmaya başladılar.

Canning, eski topun özerine abanmıştı. Alnından süzülen kan, gözlerine giriyor, çevreyi pembe, bulanık görüyordu. Howard ona doğru koştu. General, mermiyi yerleştirirken yetişti, yardım etti.

«Cehennem ol... Git burdan!» diye emretti Canning.

Ama geç kalmıştı. Howard mermiyi yerleştirmesine yardım ederken ilk kamyon, kapının parçalanmış tahtalarını dökerek içeri giriyordu. Tünele girmişti. Sorsa çevreye ateş etmeyi kesmemişti yine de. Kamyonun tünelden çıktığını görür görmez, Canning barutu ateşledi.

Koca Bertha, gökgürültüsünden farksız bir gürleyişle, ateş ve duman kustu. Demir tekerlekleri gıcırdamış, patlamanın şiddeti ile en aşağı bir metre geriye kaymıştı. Patlama, demir kütleyi yıllardan sonra ilk kez bu denli şiddetle sarsarken. Sorsa ile kamyondaki tüm Finlileri anında öldürmüştü. Kamyon tokat yemiş gibi duvara savrulup, adeta yapıştı.

Hem Canning, hem de Howard, patlamanın şiddetinden yere savrulmuşlardı. Ritter'in bulunduğu kamyonun gürültüsü tüneli doldurduğunda,. Howard, generali kolundan tutup ayağa kaldırdı, koşmaya zorladı.

Hesser ile adamları gözü kapalı ateş ediyorlardı şimdi. Ana kapıya giden merdivenlerin üzerindeydiler. Bir yandan da geri çekilip kapıya yaklaşıyorlardı. Howard ile Canning basamaklara yöneldiklerinde, ikinci kamyon tünelden çıkmış, üzerindeki ağır makinalı avluyu taramaya başlamıştı.

Howard ile Canning ilk basamağa ulaştığında, Hesser'in adamları kapıyı kapamaya başlamışlardı. General sendeleyip düştü. Hesser ile Birr generali koltuklayıp kapıya götürürken, Hesser Schmeisser'i ile ateş ederek geri çekilmeye çalışıyordu. Ama makinalının ateşi yakaladı onu. merdivenlerden aşağı yuvarlanıp karların üzerinde hareketsiz kaldı.

Bir kaç saniye sonra, Birr ile Howard, Canning'i içeri sokmayı başarmışlar, ağır tahta kapıları sıkıca kapatmışlardı.

e

Başaşağı, sisli yamaçta kayan Gaillard'ın hızı korkunçtu. Ama yine de korkmuyordu. Önünde ne olduğunu bilmesi olanaksızdı. Bu korkunç hızla ölümüne yaklaşıyor olabilirdi. Böyle bir olasılığı kafasından dengeleyen tek şey, peşindekileri de ölüme sürükleyeceği idi. Bunu düşününce rahatlıyordu.

Ama bütün bunların yararı ne? Kendi kendine bunu sordu. Birden kızmıştı. Yolunu değiştirdi, hızlı bir dönüş yaptı. Sağ kayağın dış kenarı, karı bıçak gibi yardı.

Sis kalınlaşmaya başlamıştı. Omuzundan geriye baktı, öndeki Finlinin en fazla 150 metre geride olduğunu gördü. Hemen ardından da ötekiler geliyordu.

Gaillard, bir S dönüşü yapıp tekrar dikine aşağı inmeye başlamıştı. Dizleri iyice yapışmıştı birbirine. Ve ansızın çıkan bir rüzgâr önündeki sisi kaldırınca, nereye doğru gittiğini tüm açıklığı ile gördü.

Aşağıda geniş bir vadi vardı. Ama, üzerinde bulunduğu yamaç vadinin başlangıcında bıçakla kesilmiş gibi sona eriyor, yüksek bir uçurum başlıyordu.

Gaillard hemen yön değiştirmedi. Ama durumunu değiştirdi. Kayakları iyice birbirine yaklaşmıştı. Sanki tek kayak gibi. Son anda korkunç bir hızla yaklaşan uçurumun başında, müthiş bir beceri ile sola kıvrıldı. Kayakçılıkta «Christie» denen bu dönüşü, böylesine başarılı yapacak dört-beş kişiden biriydi o. Uçurumdan kurtulmuş, sola uzaklaşmıştı.

Peşinden gelenler şanslarını kullanamamışlardı. Tam arkasındaki Finli canhıraş bir feryatla aşağı uçtu, ardındaki de onu izledi.

Tehlikeli bölgeden iyice uzaklaşmış olan Gaillard, daha yumuşak eğimle vadiye inen yamaçta kayıyordu şimdi. Yukarıda, Matti Gestrin ile iki adamı, yön değiştirip peşine takılmışlardı yine.

e

Canning'in alnında, sağ kaşının hemen üstünde derin bir yarık olmuştu. En aşağı beş altı dikişle kapanabilecek bir yara. Howard, dikkatle temizledi, bir sargı yaptı alnına.

«İyi mi durumu?» diye sordu Birr.

«Elbette, çok iyiyim» dedi Canning, «Kaç kişi kaldık?»

«Altı Alman ve biz, üçümüz. Yukarıda da Finebaum var.»

«Desene durumumuz iyi değil!»

Kapıdaki gözetleme deliğinden dışarı baktı. Kalan tek kamyon, yeniden tünele girmiş, gözden kaybolmuştu. Dışarıda hiçbir şey kımıldamıyordu şimdi.

Howard, «Her an saldırabilirler, bana öyle geliyor,» dedi.

«O zaman, yukarıya çekiliriz. Kat kat savunma yaparak. Siz söylediğim gibi... »

Kamyon, tünelden burnunu çıkarıp durdu. Hoffer'in ateşlediği ağır makinalı, kapıyı dakikada 850 kurşunla delikdeşik etmeye başlamıştı.

General, «Kötü...» diye bağırdı, «Çok kötü... Burada kalmamız iyi olmayacak. Vakit varken yukarı kaçalım.»

Almanları da çağırdı. Hep birlikte geri çekilip, yukarı çıkmaya başladılar.

e

Gaillard, inanılmaz bir güçle ayakta durabiliyordu. Öylesine yorgundur ki, ölüm bile bu denli korkunç olamazdı onun için. Tüm bedeni ağrıyor, dizleri çok acıyordu. En fenası, şimdiye dek hiç düşmediği halde, biraz önce, bir sağ «Christie» yaparken, kayıp düşmüştü. Uzun süre

kendini kontrol edemeden yerde yuvarlanmış, sonra durmuştu.

Kayakları hâlâ ayağındaydı. Böylece tehlikeli durumdan kurtulmuştu. Üstelik hasar da görmemişti kayaklar. Görünüşe göre, kırılan kemiği filan da yoktu. Ama, Ulu Tanrı, o ne ağrıydı, çektiği!... Ne yorgun hissediyordu kendini! Ayağa kalkarken zorlukla topladı gövdesini. Döndü, Gestrin'e iki adamının iyice yaklaşmış olduklarını gördü. Tehlikeli bir biçimde yaklaşmışlardı bu kez.

Ve birdenbire toprak sarsıldı, sanki yer altında patlama olmuş gibi inanılmaz bir gürültü duyuldu. Sonra, Finlilerin üzerinde kar büyük bir bulut halinde kaymaya başladı.

ÇIĞ!

Şaşırtıcı değildi bu. Uzun süreden beri, mevsimin gereği olmadığı halde, kar yağıyordu. Gaillard çoktan ayağa kalkmış, yamaçtan aşağı diklemesine son hızla inmeye başlamıştı. Çığdan kurtulmanın tek şartının önünde durmak olduğunu, çok eskiden, genç bir kayakçıyken öğrenmişti.

Ağaçlar çok uzakta değildi şimdi. Bir tür koruyucuydu onun için. Geniş bir çember çizerek aralarına çaldı. Bir kaç saniye sürmüştü bir ve kurtulmuştu. Durdu, geriye baktı.

Çığ neredeyse Finlileri içine alacaktı. İnanılmaz büyüklükte görünen, beyaz, yoğun bulut, en geridekini içine aldı ama Gestrin ile öteki, son anda bir dönüş yapıp ağaçlara sığınmayı başardılar.

Çığın gürültüsü iyice hafifledi, sonra sustu. Gestrin kendini toparlayıp, Gaillard'ı arandı. Kırmızı kar ceketi hemen gözüne çarpmıştı. Yeniden yamaçtan aşağı kaymaya başlıyorlardı. Fransız son gücüyle sopaları itti, her kemiği sızlayarak kaymaya devam etti.

e

Üst kattaki yemek salonunun makinalı tüfek ateşi ile parçalanan penceresi yanında, Finebaum, hemen yere çöktü. Kamyondan açılan ateş kuzey kulesinin her noktasını tarıyordu.

Yere yatmış olan Madam Chevailer, «Ne oluyor Bay Finebaum?» diye sordu.

«Bilmem ama herhalde iyi şeyler değil olanlar, ham'fendi. Şu sıralarda yukarı çıksak iyi ederiz...»

Yeniden ateş açıldı. Tepelerinden aşağı inen camlardan korumaya çalıştılar. Madam Chevailer, şaşılacak kadar soğukkanlıydı. Hiç korku belirtisi göstermiyordu.

«Siz daha iyi takdir edersiniz Bay Finebaum.»

Finebaum, «Harika bir kadınsınız» dedi, «Biliyor muydunuz?»

Kolundan tuttu onu, kapıya gitmesine yardım etti. Aşağıda kamyon, avlunun ortasına kadar ilerlemişti.

e

Gaillard için aşağıda uzanıp giden yolu görmek, canlandırıcı bir ilâç gibi olmuştu. Peşindekiler şimdiye dek olmadıkları kadar yaklaştıkları halde, yeni bir ümitle ileri atıldı. Gestrin genç bir adam olan arkadaşı Salmi'nin peşinden, hızla yaklaşıyordu.

Gaillard omuzundan geriye baktı. Bunun devam edip gitmesi olanaksızdı. Bunca zaman irade gücü ile ayakta kalmıştı. Ve şimdi, intihardan farksız bir deneme yapmazsa, ele geçmesi yüzde yüzdü. Şansını denedi Gaillard... Ağaçların arasından bir kurşun gibi fırladı, aşağıdaki yolun öteki kıyısına doğru havalandı.

Yere değdiği zaman, sopaları tam zamanında indirmişti. Boşlukta bir süre gitmiş, altında kayan yola bakmamaya çalışarak, karşı kıyıdaki yumuşak kara ulaşabilmek için dua etmişti. Somunda, çevresine karlar sıçratarak inebilirdi. Ama son anda, sol ayağındaki kayak, beyaz örtünün altındaki bir dala takılmıştı. Tüm ağırlığıyla yere düştüğünde, kayak ayağından fırladı.

Düştüğü yerde iki büklüm kaldı. Ardındaki Salmi havayı yarıp yolun üzerinden geçerken hızını ayarlayamamış, çam ağaçlarından birine

çarpıp korkunç bir çığlıkla yere düşmüştü.

Gaillard doğrulup oturdu, Gestrin görünürde yoktu. Kayağın donmuş bağlarını koparırcasına söktü. Ayağa kalktığı zaman, kemiklerinin görevlerini yapamayacaklarından emindi. Tereddütle bir adım attı, yolun kıyısına ulaşamadan düştü. Tekrar doğrulmaya çalıştı, kendini zorla toparlayıp kalktı. Yürümeye başladı. Bir ayağını ötekinin tam önüne koyarak, yere sıkı sıkı basarak ilerliyor, kulaklarındaki uğultuyu bastıramadığı için yalnızca başının ağrısına dayanmaya çalışıyordu. Ve o sırada, yolun karşı kıyısında Gestrin belirdi. Kayaklarını çıkarmıştı, tüfeğini de Gaillard'a çevirmişti.

Gaillard, «Hayır... Hayır» diye bağırdı.

Geri döndü ve Gestrin sağ omuzundan vurdu onu. Gaillard, sırtüstü düşmüştü. Kulaklarındaki uğultu daha da artmıştı şimdi. Elinin üzerine dayanarak doğrulmaya çalıştı. Gestrin, tüfeği göğüs hizasında tutuyordu. Gaillard'ın doğrulduğunu görünce, nişan almak üzere yükseltti.

Uğultu bir motor gürültüsü halini aldığında, Gaillard, yarı yarıya kendinden geçmiş gözlerle yolun dönemecine baktı. Bir Cromwell tankı son hızla geliyordu. Gestrin döndü, tüfeğini kaldırarak tankı karşılamak istedi ama tankın makinalısı önce davranmıştı. Adam kurşunları yiyince geriye savruldu, yolun kenarına karların içine düştü.

Gaillard yaklaşan ayak seslerini duyduğu halde kımıldayamıyordu. Gözleri kapalıydı. Zor soluk alıyordu. Kendinden geçmemeye çalışıyor, bu yüzden de fazla çaba harcamıyordu. Sonra gözlerini açtı. Şaşkınlıkla üzerine eğilen subayın üniformasına, kepine baktı.

«Aman Tanrım...» dedi, ana dilinde, «Olabilir mi bu? Fransız mısınız?»

«Elbette Mösyö...» Subay bir dizi üzerine çökerek, «Adım Dubois» dedi, «Kaptan Henri Dubois. Fransız, 2'inci Tank bölüğü... Berchtesgaden'e gidiyoruz. Ama siz kimsiniz Mösyö?»

«Bırakın bunu şimdi... » dedi Gaillard, «Arlberg'i biliyor musunuz?»

«Bundan sonraki köy.... Dört kilometre ötede... Öyle değil mi?»

«Yalnız dört kilometre mi?» Gaillard yorgun güldü, «Demek yukarıda

dönüp duruyormuşuz... » Sonra doğrulmaya çalıştı, Dubois'yi yakasından tuttu. «Dinle beni dostum... İyi dinle, çünkü yapacağın şey bir çok kişinin hayatını kurtaracak.»

e

Kamyon avluyu geçmeye başladığında Ritter direksiyondaydı. Gerideki bir düzine Finli, elleri tetikte bekliyorlardı. Makinalı tüfeğin başındaki Hoffer de her an ateşe başlamaya hazırdı. Geri kalan Finliler, kamyonu yaya olarak izliyorlardı.

Kuledekiler ana merdivenlerden yukarı çıkmışlar, giriş katına girenleri karşılamak için bekliyorlardı. Aralarında yalnız Howard aşağıda kalmış, kapıdan dışarıyı gözetliyordu.

«Geliyorlar...» diye bağırıp, Thompson'unu ateşledi.

Ritter kamyona son gücüyle yüklendi. Ağır araç, kapının önündeki iki üç basamağı aşıp, tüm ağırlığı ile parçalanmış kapıya bindirdi. Kapı çöktüğünde Howard, mermer merdivenin yarısına dek çıkmıştı. Kamyonun burnunu gördü. Araç geniş kısmı dışarıda kalarak durmuştu.

Yukarıdakiler, merdiven boşluğundan aşağı kurşun yağdırmaya başlamışlardı. Canning ile Birr ellerindeki Schmeisser'lerle korkulukların arasından ateş ediyorlar, Howard da Thompson'u ile onları destekliyordu.

Finliler fena yakalanmışlardı. Kamyondan inen bir kaçı anında vurularak düştüler. Bu arada Hoffer de omuzundan yaralanmıştı. Bir kenara yuvarlanırken, Ritter atıldı, hiç duraklamadan makinalı tüfeğin komutasına geçti.

Merdiven boşluğunu ustaca bir makinalı tüfek atışına tuttu. Mermer heykeller, kristal avizeler, camlar, birer birer yıkılıyordu. Makinalıyla tek gövde olmuşlardı sanki. Kara kepinin altındaki soluk çehresi, ölümün ta kendisiydi o sırada. Howard ise aralıksız ateş ediyordu. Bir ara doğrulup ateş etmeyi bile başardı ama, hiçbiri rastlamıyordu Ritter'e. Alman, sanki görünmez bir perdeyle korunuyordu.

Merdivenlerin üzerindekiler korkunç dakikalar yaşıyorlardı.

Almanlardan dördü vurulmuştu. Biri sürekli olarak haykırıyordu. Birr sağ eline bir kurşun yemişti. Ve aşağıda en aşağı dokuz Finli cansız yatıyordu.

Makinalı tüfek gürültüsü, duman, ölüm çığlıkları, ortalığı gerçek bir cehennemden farksız hale getirmişti. Birr bir kez daha vuruldu. Bu kez göğsüne saplanmıştı kurşun, yere düştü.

Canning, Howard'ı kolundan tutup çekti. Gözleri irileşmiş, «İyi değil durumumuz» dedi, «Buradan çıksak iyi ederiz.»

Howard, «Birr'i de alın, gidin» dedi, «Sizi korurum.»

Thompson'a yeni bir şarjör sürdü. Arkasında, sağ kalan iki Alman Birr'i omuzlarından tutmuş, sürükleyerek götürmeye çalışıyorlardı. O sırada Ritter ateşi kesti. Aşağı baktı, Hoffer'in yerde, göğsüne, gömleğinin üzerinden sargı bezi bastırdığını gördü.

«İyi misin Erich?»

Hoffer başını salladı. Yüzü acı ile karışmıştı. Yukarıdan, dumanların arasından Howard'ın sesini duydular.

«Hadi Ritter! Ne duruyorsun?»

Ritter'in gözlerinde bir kıvılcım yanıp söndü. Bir Schmeisser kapıp yere atladı. Ne bir kelime söyledi, ne emir verdi, sadece merdivenlerden çıkmaya başladı. Dumanların içine daldığında, Finliler de peşine takıldılar.

Perdeler tutuşmuştu. Bir yandan da duvarları kaplayan ahşap yanıyordu. Merdivenin üst kısmını öylesine bir duman kaplamıştı ki, bir kaç adım öteyi görmek olanaksızdı. Howard kör gibi ateş ediyordu. Bir kaç basamak çıkıyor, ateş ediyor, sonra tekrar tırmanmasını sürdürüyordu... Taş basamaklara varınca durdu, belinden el bombalarını aldı. Aşağıdan gelen seslen dinledi. Sonra iki elbombasını birbiri ardına fırlattı aşağıya, hiç duraklamadan çıkmaya başladı, merdivenlerden.

Birbiri ardına iki korkunç patlama olmuştu. Çığlıklar duyuldu. Zorlukla soluk alıyordu. Howard. Heryer duman içindeydi. Tepeye çıkan merdivenlere çok güç ulaştı. Ve kuleye doğru tırmanmaya devam etti.

e

Ama, ötekilerin yukarıya tırmanmayı başaramadıklarından habersizdi. Birr öylesine kötü durumdaydı ki, iki Alman ile Canning onu yemek salonuna sokmuşlardı.

Canning, Birr'in üzerine yığılıp kalmıştı. Duman hepsini örtmüş gibiydi. Kaçınılması olanaksız görünen sonlarını beklemekten başka çıkar yolları yoktu artık. Canning ayağa kalktı, sendeleyerek pencereye gitti. Alt kısmında kalmış olan camları da kırıp içeri temiz hava gelmesini sağladı. Almanlar, Birr'i tutup kaldırdılar, camın yanına getirdiler. Hepsi zor soluk alıyor, durmadan öksürüyorlardı.

Pencerenin yanına dizildiler, ciğer dolusu soluk alıp, temiz havayı içlerine çektiler. Canning haykırdı:

«Masa... Masayı çekin buraya.»

Masayı siper edip arkalarını duvara dayadılar, başlarına gelecekleri beklemeye başladılar.

e

Aşağıda, merdiven boşluğunda, Ritter üzerine devrilmiş bir gövdeyi kenara itip doğrulmaya çalışıyordu. Her tarafında kan vardı ama kendi kanı değildi bunlar. Duvara tutunup kalktı, dayandı. Bir el uzanıp tutmuştu onu.

«İyi misiniz Sturmbannfuhrer?»

«Herşey yolunda gidiyor Erich... Ya da bize öyle görünüyor.»

Aralarında sık sık kullandıkları bir şaka idi bu. Ama artık hiç bir şey gülünç olamazdı onlar için.

Kırık kapıdan giren rüzgâr, giriş katındaki dumanı süpürüp götürdü. O zaman, mermer merdivenlerin eşiğinde, mezbahadan farksız bir görüntü,

tüm vahşeti ile gözlerinin önüne serildi. Cesetler her yana dağılmış, kan ve insan beyni duvarlara yapışmıştı.

Hiç yaralanmadan ayakta kalabilmiş bir düzineye yakın Finli vardı. Duvar kenarına toplanmış, korku dolu gözlerle yerde yatan arkadaşlarına bakıyorlardı. Ritter saatine göz attı. Henüz 8.30'du.

«Hadi bakalım Allanın cezaları...» diye bağırdı, «Daha otuz dakika benim emrimdesiniz. Hâlâ Waffen **SS** askerlerisiniz. Bu işi bitirmemiz gerek... »

Kımıldamadılar. Korku değildi yüzlerindeki. Sadece boşluktu. Çehreleri tüm duygulardan arınmış gibiydi sanki. Hiçbir tepki göstermiyorlardı.

«Faydasız...» diye mırıldandı Hoffer. «Yetti bu kadar... »

Yeniden duman dolmuştu odaya. Finliler yavaş yavaş kayboldular.

«Eee?» diye homurdandı Ritter. Sonra uzanıp bir Schmeisser aldı yerden. Döndüğünde, Hoffer kolundan yakaladı. «Çılgınlık bu... Nereye gidiyorsunuz?»

«Nereye olacak? Kulenin tepesine, dostum.» Ritter gülümseyip, elini omuzuna koydu. «Seninle uzun bir yolu birlikte geldik ama bundan böyle emir komuta yok... Bitti... Anlıyor musun?»

Hoffer uzun uzun baktı ona. Yüzü dehşet içindeydi. Ritter merdivenleri çıkmaya başladı.

e

Howard dumanın içinden çıkıp, tepeye vardığında Finebaum neredeyse vuruyordu onu. Howard elleri ve dizleri üzerine çöküp kaldı. Finebaum koşup yardım etti.

Claudine Chevailer, «İyi mi?» diye sordu.

Howard soluk almaya çalışarak yanıtladı:

«Biraz hava gerek bana.» Sonra çevresine bakındı. «General

nerede?»

«Kötüydü.» dedi Howard, «Hayatımda gördüklerimin en kötüsü...»

Dizlerinin üzerinde doğruldu, «Geri dönmem gerek. Onlara ne olduğuna bakmalıyım.»

Taş korkuluğun yanında aşağı bakan Madam Chevailer haykırdı:

«Tanklar geliyor... Koca bir kafile!»

Finebaum koşarak yanına gitti. Yarım düzine Cromwell, kamyonlar, ağır makinalı taşıyan zırhlı araçlar, son hızla kaleye yaklaşıyordu. Sağ kalan Finliler, ana kapıdan çıkıp kaçmaya çalışırken, kafileye yakalandılar. İlk Cromwell'den açılan ateşle, ilk iki Finli düşünce, ötekiler tüfeklerini atıp ellerini kaldırmışlardı.

Finebaum döndü, hemen yanında Howard'ın da bitkin gözlerle gelenleri seyrettiğini gördü. «Bundan daha güzel bir şey gördünüz mü?» dedi Finebaum, Howard boş gözlerle bakıyordu aşağı. Finebaum onu omuzlarından tutup sarstı.

«Hey! Asil Kaptan! Bitti... kurtulduk... »

«Öyle mi?» diye mırıldandı Howard. Ve sonra Claudine Chevailer'nin çığlığı duyuldu.

e

Ritter, tepeye çıkan merdivenlerin son basamağında duruyordu. Çevresinden dumanlar yükseliyordu hâlâ. Başında kep yoktu. Sabahın soluk ışıklarını donuk donuk yansıtan sarı saçlarında, yüzünde kan vardı. Kara tank üniforması toz içindeydi ama Gamalı haçı, kılıçları, tüm öteki nişanları hâlâ gösterişli bir görüntü kazandırıyordu ona.

«Kaptan Howard!» diye seslendi.

Finebaum döndü, görür görmez M1'ini doğrulttu. Ama Howard tekmeleyip düşürdü M1'i.

«Kenara çekil... Benim işim bu!»

Gülüyordu. Gözleri hayat doluydu yeniden. Yavaşça uzanıp Thompson'unu aldı.

Ritter, «Birinci sınıf bir gösteriydi yaptığınız» dedi, «Kutlarım... »

Howard o zaman ateş etti. Kurşun nişanlarına gelmişti üstelik. Duvara savruldu. İki büklüm oldu, dizleri üzerine çöktü. Ama uzanıp Schmeisser'ini aldı. Tek elle ateş etti, Howard'ı çatının korkuluğuna fırlatmış, hemen öldürmüştü. Biran için, genç Alman ölümle savaştı, dizlerinin üzerinde salladı. Sonra yüzüstü karlara kapaklandı.

Dumanların arasında fırlayan Hoffer, sağlam elindeki Walter ile yanına çöktü Ritter'in Finebaum ise Howard'ın başına diz çökmüştü. Bir sessizlik oldu, sonra Amerikalı M1'ini doğrulttu.

Ama işi bitiren Claudine Chevailer oldu. Sessizliğin içinde çığlığı karşı tepelere dek ulaştı.

«Hayır! Yeter! Anlıyor musunuz? Yeter!»

Finebaum ona bakmak için döndü. Sonra Hoffer'e baktı. Alman, Walther'ini önüne, karların üzerine atıp geriye yaslandı, topuklarının üzerine oturdu. Bir eli Ritter'in omuzundaydı. Finebaum, hiçbir şey söylemeden tüfeğini geriye, korkuluğun üzerinden aşağı, avluya attı.

e

Canning, Henri Dubois ile ilk kez mermer basamaklarını tepesinde karşılaştı. Fransız elinde tabanca ile onu selâmladı. Saygılar sunarım Mon General..., Üzgünüm, daha önce yetişemedik.»

«Buraya gelmeniz bile mucize evlât... »

«Bunun için Mösyö Gaillard'a teşekkür etmeliyiz.»

Canning kolunu yakaladı adamın, «Paul?... Onu gördünüz mü?»

«Bu sabah köyden kaçıp dağları kayaklarla geçmiş. Ne yazık ki bazı Finli beyler tarafından acımasızca izlenmiş. Tanrı yardım etti de işin sonunda bize rastladı. Şimdi aşağıda cankurtaranda... Kafilenin

sonunda.»

«Teşekkürler.» Canning merdivenleri üçer-dörder inerken durakladı.

«Köyde Strasser adında bir adam vardı. Bütün bu işlerin nedeni o herif... Madam de Beauville de yanındaydı. Onları yakaladınız mı?»

«Hiç durmadan buraya geldik Mon General... Elbette ki buraya varmak herşeyden önemliydi bizim için. Eğer o Strasser denen adam oradaysa onu da buluruz.»

«Hiç sanmam...»

Dubois'nin dediği gibi Gaillard kafilenin en sonundaki cankurtaranın içinde, sedyeye uzanmıştı. Küçük gövdesi gri bir battaniyenin altındaydı. Çenesine kadar çekmişlerdi battaniyeyi. Gözleri kapalıydı. Uyuyor olmalıydı. Bir sağlık görevlisi vardı başında.

Canning Fransızca, «Durumu nasıl?» diye sordu.

«Durumu iyi Hamilton... Daha iyi olamaz.»

Gaillard gözlerini açmış, gülümsüyordu.

«Büyük bir iş yaptın.»

«Ötekiler nerde? Sağ mı?»

«Claudine iyi. Justin yaralandı ama iyi olacak. Ama korkarım gerisi için fazla iyi haberim yok. Max öldü. Kaptan Howard da... Finlilerin bir çoğu, Ritter... Korkunç bir çatışma oldu burada.»

«Ya Strasser?»

«Yakalayacağız onu ve Claire'i. Zaman önemli şimdi.»

Gaillard'ın çehresi acı ile buruştu.

«Bırakma bu işin peşini Hamilton. O herif her kötülüğü yapabilir. Kıza yaptıkları korkunçtu... »

«Biliyorum» dedi Canning, «Şimdi uyumalısın sen. Sonra görüşürüz.»

Cankurtarandan aşağı atlayıp, ne yapması gerektiğini düşünerek bir an durakladı. Tek istediği parmaklarını Strasser'in gırtlağına

geçirebilmekti. Ve bir de Claire vardı ortada. Ama bu durumda ikinci derecede önemliydi Claire.

Tam yanında boş bir cip duruyordu. Hiç düşünmeden direksiyona geçti, motoru çalıştırdı, tüneli geçip köprüden son hızla koptu, gitti.

e

«Altın Kartal»ın önünde durduğu zaman küçük meydan bomboş, ortalık son derece sessizdi. Cipin arka koltuğunda bir M 1 duruyordu. Dolu olduğunu görünce aldı, aşağı indi. Hanın kapısını tekmeleyerek açtı.

«Strasser! Namussuz herif! Neredesin?»

Bar sessizdi. Fazla sessiz. Duvardaki kurşun deliklerini gördü, yerdeki kan izlerini de.. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Tam gerisinden basamaklar gıcırdamıştı. Hızla döndü, Meyer'in arkasında durduğunu gördü.

«Nerede?»

«Gitti Herr General. Finliler Herr Gaillard'ı yakalamak için gittiklerinde, onların arazi otosunu arka avluya götürmüştü, görünmesin diye. Yarım saat kadar önce Fransızlar tanklarla buradan geçtikten sonra, Herr Strasser arazi otosuna atlayıp gitti.»

«Ya Madam de Beauville? Onu da birlikte mi götürdü?»

Meyer'in yüzü yemyeşil olmuştu. Sesi fısıltıdan farksız çıkıyordu.

«Hayır Herr General. Buradan on mil kadar ötede, Arnheim'da terkedilmiş bir hava alanı var. Sanıyorum alanda bir uçak bekliyor.»

«Nasıl gidebilirim oraya?»

«Köyün doğusundaki ana yolu izleyin. 500-600 metre öteden sola döndüğünüz zaman doğru Arnheim'a varırsınız.»

Kapı vurularak kapandı. Bir kaç saniye sonra Meyer cipin çalıştığını duydu. Hanın ürkütücü sessizliğinde, Meyer motor gürültüsünün uzaklaşmasını dinledi.

e

Dakota, hangardan çıkarken, Arnheim'da yeniden kar başlamıştı. Pilot yerinde, Berger'in tam arkasında duran Strasser, «Hava durumu nedir?» diye sordu, «Bir sorun çıkarır mı?»

«Endişelenecek bir şey yok» diye yanıtladı Berger. «Fazla yardımcı olmayacak bize belki, ama o kadar...»

«İyi... Şimdi gidip bizim Storch'a bakayım. Arkamda böyle bir kanıt bırakmak istemiyorum. Sen kalkışa hazır bekle. Bir kaç dakika sonra geleceğim.»

Berger, kıkırdadı. «Bundan sonraki durak İspanya, Reichsleiter...»

Strasser uçaktan atladı, Dakota ağır ağır ilerlerken hangara doğru koştu. İçeri girince kapının yanında siper alıp, cebinden çıkardığı bir el bombasını anında ateşledi, uçağın altına fırlattı. Bomba Stroch'un altında patlamıştı. Uçak hemen alev alarak yanmaya başladı.

Dakota'nın bir çember çizip kendine doğru geldiğini görüp döndü, uçağa doğru koşacaktı ki, pistin öteki ucundan çıkan bir cip son hızıyla yaklaştı, 100 metre kadar ileride durdu.

e

Canning, Dakota'nın rüzgâra arkasını verip kalkmaya hazırlandığını anlamıştı. Biran için çok geç kaldığını sanıp tarif edilmez bir hırsla kıvrandı ama biraz sonra Stroch'un deposunun havaya uçmasıyla, dikkati hangara döndü. Hangarın önünde duran Strasser'in ceket cebinden Walther'i çıkarışını izledi.

Canning M 1'i kaptı, bir kaç el ateş etti ama kurşun bitmişti. Tüfeği fırlattı, cipi çalıştırdı. O sırada Strasser çöktüğü yerden doğrulmuş, soğukkanlı bir biçimde nişan almış, ateş ediyordu. İki kurşun, cipin siperliğini delip geçti.

Canning, cipi vitese taktığı gibi müthiş bir hızla fırladı. Lastikler önce karda patinaj yapmış, sonra araç ok gibi hangara doğru ilerlemeye başlamıştı. Strasser ateş etmeyi sürdürüyordu. Canning, ona aldırmadan ilerledi sonra ansızın fren yaptı. Cip kaymış, ama durmamıştı. Araç hâlâ hareket halindeyken atladı. Alman'ın tam yanında iken yapmıştı bunu. Bir an için, alt alta, üst üste yuvarlandılar. Sonra Canning adamın gırtlağını tüm gücüyle sıktığını farketti. Ama Strasser elinden bırakmadığı Walther'i generalin başına hızla vurdu.

Canning yarı baygın yere yuvarlandı. Strasser'in ayağa kalktığını, iki-üç adım gerilediğini farketti. Tabancasını doğrultmuştu Alman. Canning dizleri üzerinde doğrularak kendini toparlamaya çalıştı. Strasser ise dikkatle nişan aldı.

«Hoşçakal general... » deyip, tetiği çekti.

Boş bir «klik» sesi...

Walther'i kızgınlıkla fırlattı Canning'in kafasına. Döndü, Dakota'ya doğru koşmaya başladı.

Canning de peşinden gitti. Kendini toplayıp hızlanmaya çalışıyor ama gücünün yitip gittiğini farkediyordu. Her şey çevresinde dans etmeye başlamıştı. Görüşü bir bulanıyor, bir netleşiyordu. Tüm görebildiği şey, en çok görmek istediği idi. Strasser kanadın üzerinden atlayıp uçağın kapısına ulaşmış, içeri girmek üzereydi. Canning, dizlerinin üzerine çöktü, uçağın, ölü bir gövdeden ayrılan ruh gibi, uzaklaşmasını izledi...

Sabahın griliği içinde gözden kaybolana dek...

e

ON ALTINCI BÖLÜM

Canning anlatmasını bitirdiği zaman. La Huerta'da sabah olmak üzereydi. Yağmur, hâlâ barın camlarına vurup duruyordu. Ama hafiflemiş olmalıydı. Kalkıp pencereden dışarı baktığımda, meydancığın bomboş olduğunu gördüm.

Canning, şömineye bir kütük attı. «Eee, Mr. O'Hagan. Ne düşünüyorsunuz?»

«Boş yere... » diye mırıldandım, «Bunca iyi insan...»

«Biliyorum. İyi insanlardı onlar. Strasser değil elbette. Şeytandan da beterdi o. Ama Jack Howard, Ritter, Sorsa, o Finliler...»

«Ama neden?» diye sordum. «Neden bu işi sürdürmekte direttiler? Neden Strasser'e, cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyemediler?»

«Sorsa ile Finliler en kolay anlaşılabilecek bir durumdaydılar. Sorsa'nın dediği gibi paralı askerlerdi onlar. Altını ceplerine koymuşlardı. Namusları, verdikleri sözü yerine getirmeleri gerektiğini hatırlatıyordu onlara. Sonuna dek götürmek zorundaydılar.»

«Ya Ritter?»

«Akıntıya kapılmış sürüklenen bir adamdı o. Ancak bir yöne doğru gidebilirdi. O ve Jack Howard, aslında birbirlerine çok benziyorlardı.. Madalyonun iki yüzü... Sözlerine sadık, başlarını koydukları şeyden vazgeçmeyen adamlardı. Ama sonuna doğru canlarına tak etmişti artık. Geçirdikleri bunca olaydan sonra, değişik ülkeler için yaptıklarından sonra, önlerindeki günlerin kendilerine hiç bir şey kazandırmayacağını gördüler. Aslında onlar, başkalarının acımasız istekleri yüzünden çoktan harcanmışlardı. Onlar aslında ***'yoktular'***... »

«Yani ikisinin de ölümü aradıklarını mı söylemek istiyorsunuz?»

«Bundan eminim.»

«Ya Strasser? Ya da Bormann... Öyle demek gerekir herhalde.»

«İşin en korkunç yanı bu! Emin değilim ne olduğundan. Onları Berlin'den kaçıran pilotu, Berger'i hatırlıyor musunuz? Sonra da Dakota ile Arnheim'dan kaçmasını sağlayan adam. 1516 yıl önce İtalya'da buldum onu. Kanserdi. Ölüyordu. İnsanın kendinden başka hiçbir şeyi önemsemediği bir durumdaydı.»

«Ne oldu?»

«Strasser'in Bormann olduğundan kesinlikle emindi o. Son olarak onu kırkbeşte, haziran ayında, Bilbao'da görmüş. Ondan sonraki yıllar da çok iş vermişler ona. Bormann'ın plânladığı gibi... Almanya dışındaki Nazilerden biri olarak çok iyi bakılmış ona.»

«Ötekiler gibi onun da beynine bir kurşun sıkmayışı hayret doğrusu... »

«Ama önemli bir kişiydi o. Çok iyi bir pilottu. Her zaman, her yerde, her koşul altında uçabiliyordu. Sanırım bunun etkisi oldu.»

«Peki, peki ama o sığınakta olanlar... Nasıl öğrendiniz bunları?»

«Erich Hoffer» diye yanıtladı sorumu, basitçe.

«Halâ yaşıyor. Bad Harzberg'de bir otel işletiyor. Ayrıca, Rus piyadeleri, Eichmann'ın gizlendiği yeri aradıklarında, yardımcılarından birini sağ olarak ele geçirmişlerdi. Adamın adı Walter König'di. Uzun bir tedavi altına alındı. Sonra da yirmi yıl Ukrayna'da kaldı. Batı Almanya'ya geri döndüğünde, aklî dengesi pek sağlam değil gibi görünüyordu. Bu yüzden anlattıklarına kimse kulak asmadı. Ben, anlattıklarını Alman istihbaratından öğrendim.»

«König'i görmeye gittiniz mi?»

«Denedim. Ama geç kalmıştım, intihar etmişti. Kendini Elbe nehrine atmış. Ama hakkında düzenlenen rapora bakma olanağı buldum. Gerisi de istihbaratın tahminleri tabii...»

«Bütün bunlar bizi nereye ulaştırıyor?» diye sordum ona.

«Bilmiyorum» dedi, «Arlberg'deki Strasser'di, Berlin'deki Bormann mı? Yoksa tam tersi mi? Yıllarımı aldı bu sorular. Olaylardan hemen sonra, herşeyi istihbarata anlattım.» «Ne dediler?»

«Uzun süre kapalı kalmış olmamın, böyle düşünmeme neden

olacağını söylediler. Onlara göre, Bormann'ın korkunç son gelip çattığında Berlin'de olduğu kesindi. Strasser de başka birşeydi. Ama neydi? Bunu kimse söyleyemedi.»

«Peki, tarihe göre, Bormann'a ne oldu?»

«Sığınaktan öğleyin, 1.30'da çıkmış. Mayısın 2'sinde. Bildiğimize göre, kılık değiştirmeyi filan denememiş. **SS** üniformasının üzerine bir deri ceket giymiş yalnızca. Çıkarken şans eseri sekreteri Bayan Kruger ile karşılaşmış. Ona herşeyin anlamsız olduğunu, ama yine de bir yol bulup kaçmayı deneyeceğini söylemiş.»

«Ve o andan itibaren esrar perdesi iniyor, değil mi?»

«Evet, tam dediğiniz gibi. Weidendammer Köprüsünde mi öldürüldü —Führer'in şoförü Kempa'nın dediği gibi... »

«Yoksa, daha ileride Lehrter İstasyonunda, Axmann'ın dediği gibi, Stumpfegger'in yanında yatarken mi bulundu? Sanıyorum bu iki ceset. Invelidenstrasse'de, PTT işçileri tarafından bulunmuştu.»

«Öyle... 1972'de de bir inşaat kazısında, Alman yöneticilerin Bormann'ın olduğunu ileri sürdükleri bir başka ceset bulundu. Daha doğrusu iskelet... »

«Peki, uzmanlar bu konuda fikirlerini söylemediler mi?»

«Onlar arasında çok saygı duyduğum biri, doğru bir söz söyledi. Bormann'ın aynı anda iki yerde birden olamayacağını ileri sürdü. Hem Berlin'de öldü, hem Güney Amerika'da sapasağlam... »

Uzun bir sessizlik oldu. Yağmur camlara düzgün aralıklarla vurmaya devam ediyordu. General Canning, «Ama biz biliyoruz ki, bu tuhaf durum olasıdır. Ve, yıllardan beri insanları şaşırtan Bormann olayının garip görüntüsünü açıklığa kavuşturan çözüm budur. İki Bormann... »

Bara gitti, kendine bir içki daha koydu.

«Şimdi ne olacak?» diye sordum.

«Tanrı bilir. Birden kendimi çok yaşlı, çok yorgun hissettim. Herşey yeniden başlamak zorunda. Bir an için işin sonuna geldiğimi sanmıştım ama bu kez de olmadı.» Bana döndü. Yüzünde şahsi bir ifade vardı. «Hiç evlenmedim. Bunu biliyor muydunuz?» dedi, «Evet, bazı kadınlar oldu

hayatımda. Ama onu hiçbir zaman beynimden silemedim. Tuhaf, değil mi?» İçini çekti. «Bir süre için, Maryland'e evime kapanıp, ateşin karşısında düşünsem iyi olacak,» dedi.

«Ya Strasser — ya da Bormann?»

«İkisi de cehennemin dibine gidebilirler... »

«Güzel bir öykü olur bu,» dedim.

Dönüp baktı bana. Yüzünde yine o vahşi ifade belirmişti.

«Ben ölmeden önce olmaz... » dedi, «Anlıyor musunuz?»

Bu bir emirdi, istek değil. Ben de gerektiği gibi karşılık verdim.

«Başüstüne General!»

Otomobilin geldiğini duymamıştım ama holde aceleci ayak sesleri duyuldu, Rafael girdi içeri.

«Özel hava alanından sizin için taksi yollamışlar Senor Smith» dedi.

«Pilotunuz, acele ederseniz, şimdi havalanmanın iyi olacağını söylüyormuş.»

«Bu benim için... » dedi Canning. İçkisini bir dikişte bitirdi. «İsterseniz sizi de götürebilirim?»

«Teşekkür ederim,» dedim, «Yollarımız ayrı...»

Başını salladı. «Tanıştığımıza çok memnun oldum «O'Hagan» dedi, «iyi bir gece geçirdik, benim sonsuz öykülerimle... »

«Yazar olmalıymışsınız General.»

«Bir çok şey olabilirdim» dedi, «Ben çekip gidene dek hiçbirşey yapamazsın. Ama ondan sonra istediğini yap... »

Adımları holün taş zemini üzerinde yankılandı. Bir kaç saniye sonra da dış kapının kapandığını, taksinin meydanı geçip uzaklaştığını duydum.

e

Onu bir daha hiç görmedim. Bütün dünyanın bildiği gibi, Mexico City'den havalanan uçağı yarı yolda infilak ettiğinde ölmüştü. Birkaç gazetede olayın sabotaj olduğu konusunda haberler çıktı ama havacılık uzmanları, soruşturma görevlileri, uçak kalıntılarının altını üstüne getirdikten sonra böyle bir olasılığın bulunmadığını söyleyip, işi kapattılar.

Amerika'nın en şerefli mezarlığına, Arlington'a gömdüler onu elbette. Tüm nişanlan, madalyaları da mezarına kondu. Ülkenin en şerefli askerlerinden biri gibi gömüldü; buna layıktı. Herkes cenaze törenine katılmıştı. Başkan, bakanlar, Savunma Bakanlığının neredeyse tüm elemanları... Çinliler bile, göğsü nişanlarla süslü bir general göndermişlerdi.

Olay sırasında hâlâ Güney Amerika'daydım. Uçak saatlerini istediğim gibi ayarlayabilmek için de de cehennem azabı çekiyordum. Bu yüzden töreni kaçırdım. Arlington'a vardığımda da kimse kalmamıştı.

Ortalıkta birkaç mezar bakıcısından başka kimse göremeyince üzerinde dağlar gibi çiçek yığılı olan mezara doğru yürüdüm.

Yağmur başlamıştı. Yağmurluğumun yakasını kaldırıp, koydukları taşı engelleyemediğini bir duygusallıkla inceledim.

Kendi kendime, «Elbette hatırlayacaklar seni ihtiyar... » diye mırıldandım, «Senin yaptıklarını nasıl unuturlar?»

Yapacak fazla işim yoktu orada. Ayrılmak üzere geri dönüyordum ki, gözüm birşeye takıldı. Mezar taşının hemen köşesindeki birşeye... Ve damarlarımdaki kanın donduğunu hissettim.

Tek başına bir kış gülüydü bu. Uzanıp aldığımda, üzerindeki küçük kartı okudum: «Söz verdiğim gibi... »

q SON q